

Mại Thái Lang

Contents

Mại Thái Lang	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	15
14. Chương 14	16
15. Chương 15	17
16. Chương 16	18
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	23
22. Chương 22	24
23. Chương 23	25
24. Chương 24	26
25. Chương 25	27
26. Chương 26	28
27. Chương 27	29
28. Chương 28	30
29. Chương 29	31
30. Chương 30	32
31. Chương 31	33
32. Chương 32	35
33. Chương 33	36
34. Chương 34	37
35. Chương 35	38
36. Chương 36	39
37. Chương 37	40
38. Chương 38	41
39. Chương 39	42
40. Chương 40	43
41. Chương 41	44

42. Chương 42	45
43. Chương 43	46
44. Chương 44	47
45. Chương 45	48
46. Chương 46	49
47. Chương 47	50
48. Chương 48	51
49. Chương 49	52
50. Chương 50	53
51. Chương 51	55
52. Chương 52	56
53. Chương 53	57
54. Chương 54	57
55. Chương 55	59
56. Chương 56	60
57. Chương 57	61
58. Chương 58	62
59. Chương 59	63
60. Chương 60	64
61. Chương 61	65
62. Chương 62	66
63. Chương 63	67
64. Chương 64	68
65. Chương 65	69
66. Chương 66	70
67. Chương 67	71
68. Chương 68	72
69. Chương 69	73
70. Chương 70	74
71. Chương 71	75
72. Chương 72	76
73. Chương 73	77
74. Chương 74	78
75. Chương 75	79
76. Chương 76	80
77. Chương 77	81
78. Chương 78	82
79. Chương 79	83
80. Chương 80	84
81. Chương 81	85

Mại Thái Lang

Giới thiệu

Editor: Phong Hoa Tuyết Nguyệt Thể loại: cổ trang, cường công nhược thụ. Truyện xoay quanh về Mại Thái Lang vốn m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-thai-lang>

1. Chương 1

...

Có một tiểu thành trấn, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, là một thành trấn rất đặc sắc. Đây đây Đông Tây, hai bên phố xá đều là trụ cột, trong đó chợ Đông nơi phố phường tối phồn hoa náo nhiệt, phàm là củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm chua, trà, vải dệt, lữ *** hay xa mã, toàn bộ đều ở chợ Đông, cần cái gì đều có cái đó.

Vậy còn thành Tây?

A, đó là nơi luyện thiết, luyện nhôm, luyện đồng, muốn đúc đao đúc kiếm, nồi, bát, muôi, bồn đều phải tìm đến thành Tây.

Cho nên tổng kết lại, người ở thành Tây nhìn đến tuyệt nhiên không có loại người lương thiện, người ở chợ Đông lại náo nhiệt phi phàm.

Bất quá nói nhiều như thế, cũng chưa phải là trọng điểm hôm nay. Trọng điểm hôm nay... nhìn thấy không, chính là người khiêng hai cái sọt trúc, chậm rãi từ đầu chợ Đông rao khắp ven đường cho đến cuối chợ, cuối cùng dừng lại ở đối diện một gian đậu hủ ***.

Đúng vậy, hắn chính là nhân vật chính của chúng ta hôm nay, nhân xưng: “Mại Thái Lang”.

Nói đến thân thể đáng thương của Mại Thái Lang, đủ để người nghe vì hắn một phen nước mắt đồng tình, bảo đáng thương lại càng đáng thương.

Mại Thái Lang từ nhỏ mất cả song thân, ngay cả một người để nương tựa cũng không có, một người chỉ có thể dựa vào tài sản duy nhất song thân lưu cho, mẫu tiểu điền duy sinh. Tuổi nhỏ, hắn chỉ còn cách tự cấp tự túc, thu hoạch tốt thì cầm ra đường bán, đổi lấy đồ dùng hằng ngày, một mình thân cô thể trọi mà lớn lên.

Khi đó một đứa nhỏ long đong, khiêng hai giỏ đồ ăn lung lay lão đảo đến bán bên đường, nhóm người lớn thấy hắn tuổi nhỏ lại phải làm công việc buôn bán, phi thường bàn tán, dựa vào đồng tình cũng thực chiếu cố hắn, hỏi tên hắn là gì, hắn luôn lắc đầu nói không biết.

Sau đó chẳng rõ ai là người trước gọi hắn Mại Thái Lang, cứ theo đó bắt đầu, mọi người liền Mại Thái Lang, Mại Thái Lang gọi hắn, trong nháy mắt đứa nhỏ long đong Mại Thái Lang trưởng thành, trở thành một thiếu niên.

Mại Thái Lang phi thường gầy nhỏ, dinh dưỡng hằng năm đều không tốt, khiến cho hắn nhỏ gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, hắn đã gần hai mươi nhưng bởi quá mức gầy nhỏ, lại thêm nhiều năm làm việc dưới ánh nắng gay gắt của Mặt Trời, thoát nhìn cả người vừa đen vừa nhỏ, thường bị lầm chỉ mới mười ba, mười bốn.

Bất quá Mại Thái Lang cũng không để ý, thiên tính hắn lạc quan, thường cùng những người lầm lẫn lấy đó làm việc trêu đùa.

Song Mại Thái Lang chúng ta dần dần có phiền não, với dáng người của mình phê bình rất kín đáo.

Nhưng vì cái gì khiến Mại Thái Lang lơ đãng bắt đầu ghét bỏ bản thân?

Nga nguyên nhân chính là gia đình đậu hủ *** ở góc đối diện nơi hắn bán đồ ăn a!

Đó là mối tình đầu của Mại Thái Lang!

2. Chương 2

...

Đậu hủ *** nguyên bản do một lão tiên sinh kinh doanh, sau khi lão tiên sinh bệnh mất nữ nhi lão kế thừa.

Nữ nhi lão mặt trái xoan lớn cỡ bàn tay, ánh mắt hoa đào đầy câu nhân, thân hình như rắn nước tinh tế nhưng không dư thừa, làn da trắng trắng nộn nộn, hai gò má mật đào hấp dẫn người khác tiến đến cắn một ngụm, thanh âm khi nói khiến nam nhân nhin không được muốn ôm thắt lưng.

Đậu hủ *** buồn bán nguyên bản là việc rất bình thường, nhưng sau khi nữ nhi lão tiên sinh tiếp nhận chức vụ, việc kinh doanh nháy mắt tăng vọt, mọi người đều là vì mỹ thiếu nữ xinh đẹp mà tới.

Tây Thi đậu hủ xinh đẹp không chỉ vẻ ngoài mà còn cái tên, nàng gọi Tuyết Miên.

Mại Thái Lang mỗi ngày đều vì Tuyết Miên thần hồn điên đảo, cho nên cố ý ở góc đối diện bán đồ ăn, nhìn người đến người đi đậu hủ *** chuyện trò vui vẻ, Mại Thái Lang hảo hỷ vọng chính mình cũng sẽ được trong số đó, hơn nữa còn có được dũng khí cùng Tuyết Miên nói chuyện không đỏ mặt.

Còn nhớ lúc trước có một lần đi mua đậu hủ đặc biệt nghe Tuyết Miên nói chuyện, chính là nhìn đến người ta ngay cả một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể người người ta ta, mắt mặt muốn chết.

Cứ như vậy, nhìn trộm người trong lòng cũng là một loại hạnh phúc!

Mại Thái Lang chỉ giữ một ảo tưởng mỹ lệ, bốn phía gọi lên những bọt bóng xinh xinh...

“Ha hả, Tuyết Miên xinh đẹp, có nghĩ theo ta cả đời hưởng phúc a?”

Một tên đầu phì lỗ tai heo, công tử nhà giàu mặc đại bào hoa lệ theo lý mà nói thực rất trẻ, bắt quá vẻ mặt dữ tợn, lại thêm gương mặt lỗ rỗ trường mẫn [1], bởi do buông thả dục vọng quá độ, thoát nhìn lầm tưởng cha Tuyết Miên.

Tuyết Miên chán ghét mặt nhăn mày nhíu, dùng thanh âm đối với một người đến mua đậu hủ nói.

“Cũng không giấu lại mình trưởng thành ra cái dạng gì, nếu không dựa vào đồng tiền, có thể đòi đến lão bà sao? Hơn nữa số tiểu thiếp thú vào nhà hần đã đủ mở một gian kỹ quán.”

Mọi người nghe xong ha hả cười to, việc này quả thật khơi dậy màn thảo luận bị bỏ quên của mọi người, tên Vương đại phú đỏ đậm hai gò má.

“Mẹ nó, nghĩ là ai mà lớn mặt, dám nói lão tử nguoi như thế, không muốn sống nữa chẳng!”

Mới vừa rồi mọi người bảy miệng tám lưỡi, thì giờ như chim thú chạy loạn, không còn ai muốn làm tên ngốc tiếp tục ở lại.

Vương đại phú cả tiếng kêu to, không như vừa rồi ra vẻ văn phong nhã phạm, càng khiến người nhìn thêm chán ghét.

“Tiểu nữ [2], ta xem lúc thượng nguoi có nên cười thầm không, dám cự tuyệt ta, người đầu tới cho ta. Hôm nay ta không bắt nàng trở về làm vợ bé không được.” Ngữ khí *** tà vừa chuyển, “Chỉ cần ở dưới ta thân thích vài lần, đảm bảo lần sau nguoi sẽ ôm giữ đùi ta nói còn muốn, ha ha ha”

...

[1] Lỗ rỗ trường mẫn: gương mặt là sự kết hợp của dài + bư + lỗ rỗ như lỗ châu mai

[2] Tiểu nữ: cô bé

3. Chương 3

“Ghe tởm biến thái, buông... buông ra...”

Tuyết Miên kịch liệt giãy giụa, nhưng sức lực một thiếu nữ sao có thể so với hai tráng kiện nam nhân?

“Buông nàng ra.”

Mại Thái Lang đáng yêu của chúng ta xông tới làm anh hùng cứu mỹ nhân

Nhưng mà...

Không ngẫm lại dáng người chính mình gầy nhỏ thế nào, liền như thế cứng đối cứng, sao có thể thắng người khác.

Khí lực thua người không quan hệ, tối trọng yếu là kỹ thuật phải bằng người.

Chính là nếu ngay cả kỹ thuật cũng không bằng người, vậy có thể cứu được không. Mại Thái Lang đáng thương cứ như thế bị hai tráng đinh cùng cấp đánh hai ba cái mặt mũi bầm dập.

“Đừng đánh.” Nhìn thấy Mại Thái Lang có điểm thâm, Tuyết Miên không chịu được.

Những tên đó sao có thể vì vậy mà dừng tay, bọn chúng chính là có muốn ngừng cũng không thèm ngừng!

Cũng may bậc phụ mẫu nhân gian – bộ khoái xuất hiện, giúp Mại Thái Lang một phen, khiến hắn miễn được việc tiếp tục bị đánh, Vương đại phú gặp quan đến đây cũng dừng tay, hắn không có dũng khí đối địch quan lại, chỉ vội vội vàng vàng bỏ của chạy lấy người.

“Người không sao chứ?” Tuyết Miên quan tâm, đến cạnh Mại Thái Lang.

“Không có việc gì.”

Vì không muốn để người trong lòng lo lắng, liền gửi Tuyết Miên một nụ cười, nhưng nụ cười này so với khóc còn khó coi hơn, không cẩn thận chạm phải miệng vết thương, đau đớn khiến hắn nhịn không được oa oa kêu.

“Đừng cố gắng, ta mang người đi bó thuốc. Cảm ơn người vì ta, hy sinh lớn như vậy.”

“Không, đừng như thế. Đây là việc ta phải làm, chính là... người ở trước mặt ta gặp chuyện.” Mại Thái Lang có chút xấu hổ đỏ mặt.

Tuyết Miên cười khẽ ra tiếng, đỡ bên Mại Thái Lang, tiến vào trong phòng bó thuốc.

Từ giờ khắc này trở đi, Tuyết Miên đối với Mại Thái Lang có chút ấn tượng, không còn là một người hoàn toàn không biết.

Mại Thái Lang không sợ chết trình diễn một hồi tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, làm cho cả phố phường hàng xóm lan truyền giai thoại, cũng làm cho Tuyết Miên bất kể hắn bán ở góc ngoài thường xuyên lui tới, dần dần đối Mại Thái Lang phương tâm ám hứa.

Tuyết Miên thường xuyên mời Mại Thái Lang đến nhà nàng làm khách. Mại Thái Lang cũng thường xuyên mang Tuyết Miên đi xung quanh du ngoạn, mầm mống ái tình hai người dần trưởng thành. Cuối cùng hai người dưới sự chúc phúc của tất cả, kết nghĩa vợ chồng.

Nhưng sau đó liền phá hủy, tất nhiên là sau đó là sau khi bọn họ kết hôn.

Nhưng phải có chuyện hôn nhân của bọn họ, mới có kế tiếp những tuyệt luân, bi thảm, hạnh phúc, tình cảm mãnh liệt cùng ái tình cổ sự.

Ngồi ở những điều này hoàn toàn bắt đầu từ cuộc hôn nhân thất bại, nhưng chính là hôn nhân thất bại, Mại Thái Lang mới có cơ hội trở thành nam diễn viên chính của chúng ta.

4. Chương 4

Ngày kết hôn cùng đêm động phòng hoa chúc, đã ngay lập tức tuyên cáo cuộc hôn nhân thất bại.

Hai người trần truồng, xung hỉ trên giường, mặc kệ cố gắng bao nhiêu, nam nhân kia nói ngay cả một đỉnh điểm phản ứng cũng không có, chính là vật giữa hai chân vô thanh vô tức im lặng.

“Thực xin lỗi.” Mại Thái Lang rút rè giải thích.

Hắn rõ ràng rất thích Tuyết Miên, muốn cùng Tuyết Miên sinh hài tử, tổ chức gia đình, nhưng đối với loại khiêu khích của Tuyết Miên, không biết tại làm sao, chính là không dậy nổi tinh thần, hơn nữa hoàn toàn không phản ứng.

Sẽ không phải...

Thất bại chứ?

Không thể nào, hần cho tới bây giờ chưa từng trải qua, sao có thể vậy mà thất bại?

Ngay chính lúc Mạí Thái Lang lo lắng phải hay không tiểu đệ đệ bị hỏng, sắc mặt Tuyết Miên phi thường khó coi.

“Không được, cho dù...” Tuyết Miên có chút dối nói, một bên mặc y phục.

“Tuyết Miên, đừng như vậy. Thôi thử lại một chút, nói không chừng lập tức có.”

“Không cần, ta mệt rồi. Ta đã thử hơn nửa đêm, ta muốn nghỉ ngơi.”

Không để ý Mạí Thái Lang đau khổ cầu xin, Tuyết Miên liền quay đầu ngủ, bởi vì nàng thật sự không còn cao hứng.

Nàng là người đầu tiên cùng một đêm với Mạí Thái Lang, hần không phản ứng, bởi vì mình mị lực không đủ? Hay hần căn bản đối với nàng không hứng thú, nghĩ vậy Tuyết Miên liền tức giận bóp chặt cổ tay.

Mạí Thái Lang cũng không biết hồi sự sao, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tuyết Miên chuyển mình không để ý, hần đành ngoan ngoãn nằm ngủ.

Cách một ngày, Mạí Thái Lang như trước đi bán đồ ăn, Tuyết Miên vẫn tiếp tục kinh doanh đậu hũ **, đây là điểm trước khi kết hôn bọn họ sắp xếp tốt.

Ngày qua ngày, mỗi khi Mạí Thái Lang muốn sinh hoạt vợ chồng, tiểu đệ đệ đều không nghe lời hoàn toàn không phối hợp, đối với Mạí Thái Lang dần dặt từng bước, Tuyết Miên lớn mật sắc dụ nhưng hoàn toàn không thể tiến thêm mức gì vẫn như cũ ngoan ngoãn nằm yên. Sự cố gắng của cả hai bị làm như không thấy.

Thái độ Tuyết Miên với Mạí Thái Lang càng lúc càng lạnh nhạt, Mạí Thái Lang tự ý biết thiệt thòi, tuy rằng nhiều lần lấy lòng Tuyết Miên nhưng là Tuyết Miên đối hần đã không còn cảm giác gì quá lớn.

Trước mặt mọi người, hai người thoát nhìn vẫn thực ân ái, nhưng nếu cẩn thận quan sát, đã muốn bằng mặt không bằng lòng.

Nửa năm trôi qua, quan hệ sòng chỉ hai người không những không cải thiện, ngược lại càng thêm chuyển biến xấu. Tuyết Miên đối Mạí Thái Lang bắt đầu nói lời lạnh nhạt, Mạí Thái Lang biết ủy khuất Tuyết Miên, bất luận Tuyết Miên lãnh ngôn lãnh ngữ thế nào với hần, hần đều nhịn xuống.

Thẳng đến một ngày, một vị bạn bè nói cho hần biết Tuyết Miên cùng một người nam nhân ở đậu hũ ** hồ tương điều tình [1]

...

[1] Hồ tương điều tình: tán tỉnh qua lại.

5. Chương 5

Mạí Thái Lang vốn không tin, thẳng đến lúc về nhà, quan hệ của hần và Tuyết Miên chính thức quyết liệt.

Vừa bước vào gia môn, chợt nghe trong phòng truyền đến những thanh âm không tầm thường, tò mò đi vào vừa thấy...

Mạí Thái Lang thiếu chút nữa giận học máu!

Tuyết Miên toàn thân trần trụi, hai chân mở rộng. Đồng dạng với nàng, một nam tử xa lạ phía trên lỏa xích. Xa lạ nam tử đang đưa nửa trên, vận vẹo thắt lưng, mở rộng mông.

Tên nam tử đó một tay ở “tuyệt phong” yếu ớt mềm mại phía trên Tuyết Miên không ngừng xoa bóp, tay kia lại đặt ở nộn đồn, trợ giúp hần cường lực đưa vào.

“Các người ở đó làm gì?”

Xa lạ nam tử vừa nghe, khẩn trương nghĩ muốn rút khỏi thân thể Tuyết Miên, Tuyết Miên lại không thuận theo gắt gao bám trụ xa lạ nam tử, không cho hắn rời đi, càng cố ý thắt chặt tiểu huyết, khiến nam tử chịu không nổi cảm dỗ bên trong, dừng vài cái, Tuyết Miên cũng cố ý lẳng khiu [1].

Mại Thái Lang chịu không được Tuyết Miên như thế, trước mặt hắn cùng nam nhân khác hoan ái, thấy hắn xuất hiện, không chỉ không biết xấu hổ, lại còn tán tỉnh, một bước tiến đến đem hai người tách ra.

Một bạt tai, phần thưởng cho Tuyết Miên.

“Người sao có thể như thế đối với ta?” Mại Thái Lang vừa tức vừa thương tâm.

Nam tử xa lạ thấy tình huống không đúng, nhanh mặc y phục nghĩ muốn chạy, Tuyết Miên oán hận nhìn Mại Thái Lang, liền vội đến trước xa lạ nam tử.

“Chớ đi, người còn không bồi người ta làm xong.” Tuyết Miên tát yêu một cái, tên nam tử đến xương cốt đều rũ rượi.

“Chính là...” Nam tử ngấm Mại Thái Lang mặt đầy khí lực, sợ Mại Thái Lang đối hắn hành hung.

Tuyết Miên nhất y phục trên đất mặc vào, đến trước mặt Mại Thái Lang, phản thủ cấp Mại Thái Lang một bạt.

“Người là tên vô năng, nửa năm, tiểu đệ đệ của người ở trước mặt ta cho tới giờ cũng cố không được. Ta ở trong lòng người là cái gì, ngay cả kỹ nữ cũng không bằng, người không thể cho ta thứ ta muốn, vì cái gì ta không thể tìm người khác? Ta không muốn sống như quả phụ!”

Xa lạ nam tử vừa nghe, nguyên bản tâm lý có chút e ngại Mại Thái Lang, lập tức đổi sắc.

“Nguyên lai là con gà vô năng a!” Nói xong chính mình còn thêm âm hiệu.

“Người câm miệng.”

Bị lão bà giễu cợt, còn có gian phu cười nhạo, khẩu khí này hắn làm sao nuốt trôi.

Mại Thái Lang không biết từ đâu xuất ra cây gậy lớn, liền hướng trên người tên gian phu đánh, đem gian phu đuổi ra gia môn.

Gian phu chạy, Mại Thái Lang cả giận hướng Tuyết Miên, bắt quá hắn không lấy gậy đánh Tuyết Miên, hắn tay không hạ thủ.

“Tuyết Miên, ta đối với người không tốt phải không? Tuy rằng ta không thể thỏa mãn người, nhưng người muốn gì ta đều có thể cho, người sao nói cùng ta chưa quan hệ, người vì cái gì ở trước mặt người ngoài khiến ta nhục nhã? Van cầu người không cần đối xử ta như vậy?” Mại Thái Lang hướng Tuyết Miên thỉnh cầu.

Tuyết Miên cũng không phải người tuyệt tình, đành gạt đầu hứa hẹn.

...

[1] Lẳng khiu: kêu *** đang

6. Chương 6

Cũng không bao lâu, Tuyết Miên lại thói cũ khôi phục, không chỉ làm đầu Mại Thái Lang mang một đỉnh lục mạo tử [1], mà là mang rất nhiều, rất nhiều đỉnh.

Chuyện Mại Thái Lang vô năng không biết làm sao truyền khắp nơi, khiến hàng xóm láng giềng ồn ào huyên náo.

Tuyết Miên hồng hạnh xuất tường càng thêm rõ ràng, nhìn đến trượng phu, nàng có thể tự nhiên cùng nam nhân tán tỉnh, thậm chí hoan ái, với sự tồn tại Mại Thái Lang làm như không thấy, không để ý Mại Thái Lang nhiều lần thỉnh cầu, chỉ theo đuổi thứ mình cần.

Việc chân chính khiến quan hệ bọn họ trở nên quyết liệt, chính là khi Mai Thái Lang ở diện lý công tác về nhà. Ngay lúc mở cửa, liền nhìn thấy Tuyết Miên cùng tên bạn bè lúc trước mặt báo hấn biết Tuyết Miên và ngoại nhân điều tình, ngay đại sảnh làm chuyện kịch liệt.

Mai Thái Lang tức giận huy bồng tựa đả, quan hệ cùng Tuyết Miên chân chính căng thẳng, cùng gã bạn bè từ nay về sau không phân lui.

Mai Thái Lang hừ Tuyết Miên, đối với hàng xóm láng giềng chỉ trở toàn bộ không để ý.

Trải qua chuyện này, hấn bỗng nhớ đến một vãng sự nhiều năm trước hấn đã quên, khiến cho tâm hấn đối Tuyết Miên hoàn toàn chết lạng.

Mẫu thân hấn từng giống vậy, hồng hạnh xuất tường, phụ thân căm giận liền hừ thê, đối ái thê tràn đầy thất vọng, khiến phụ thân hấn từ bỏ con trẻ một đường hướng tử vong chi lộ.

Không ngoài dự đoán, nhiều năm sau, hấn... cùng phụ thân đồng dạng đi một con đường!

Đều bị thê tử phản bội... chẳng lẽ... đây chính vận mệnh phụ tử bọn họ sao?

...

Hai thân ảnh tại sơn ám ra sức chạy, phía sau bọn họ còn có một đám người truy đuổi.

“Đứng lại, chạy cũng vô dụng.”

Hai người vốn chạy không mục đích, thầm nghĩ chỉ cần thoát ly đám ác nhân phía sau, nhưng là bọn họ trong đó một người trọng thương, một đường chạy trốn cho dù công lực cao đến đâu, cũng dần dần cảm thấy không còn sức chống đỡ.

Thẳng tới đoạn nhai, hai người bất đắc dĩ phải dừng lại.

“Thương Đông Nghiêu, không nghĩ tới kẻ nhân xưng Thương Long như người chết trong tay ta.” Thủ lĩnh cầm đầu kiêu ngạo cười to.

“Âm Sơn, người đề tiện. Nếu không phải người trong nước hạ độc, người có khả năng đó không?”

Người nam tử nâng đỡ nam nhân trọng thương, dung mạo tựa ngọc, khiến những tên ác nhân tâm dương khó nhịn, hận không thể đặt dưới thân sinh dục một phen.

“Ha hả, tiểu mỹ nhân mở miệng a.”

Âm Sơn liếc mắt, tên tiểu đệ hấn liền tiến tới bắt mỹ mạo nam tử.

“Buông.” Mỹ mạo nam tử chán ghét giãy giụa.

“Buông hấn ra.”

Nam nhân trọng thương muốn tiến đến, liền bị tên tiểu đệ khác áp chế không thể động đậy. Hấn vốn trọng thương, cảm thấy thật mệt mỏi.

“Người ta nói Thương Long nam tử xinh đẹp như hoa, khuynh quốc khuynh thành thật không giả, ngay cả Tây Thi còn cảm thấy không bằng... nói không biết tư vị thế nào đây? Chắc chắn phải là đỉnh cấp mỹ vị a, bằng không sao giữ được tâm Thương Long.”

...

[1] Lục mạo tử: cảm sùng

7. Chương 7

Âm Sơn cười ha ha, ngay trước mặt Thương Đông Nghiêu xé bỏ xiêm y mỹ mạo nam tử, lấy ra hung khí, chính mình không báo động hung hăng đâm vào. Tại trước mặt Thương Đông Nghiêu cường bạo mỹ mạo nam tử.

“A! Không cần... Đau quá... Đông Nghiêu cứu ta...” Mỹ mạo nam tử khóc lóc cầu cứu.

Chính là hấn cầu cứu càng khiến Âm Sơn thêm hung ác trùu sát, mặc kệ hoa huyết mỹ mạo nam tử đã muốn chảy máu.

“Âm Sơn người, tên cầm thú. Buông Lãng nhi ra, buông hấn ra...”

Thương Đông Nghiêu rống giận, hai mắt đỏ đậm, hận không thể lập tức giết tên Âm Sơn súc sinh, kẻ dám trước mặt hấn cường bạo ái nhân hấn, hấn sẽ giết tên đó... nhất định sẽ giết tên đó...

Thương Đông Nghiêu kích động, gia tăng tốc độ lưu chuyển chất độc trong người, khiến hấn họ ra máu.

Mỹ mạo nam tử giãy dụa, nhưng hấn càng chống cự càng khơi mào thú tính trong Âm Sơn, khiến Âm Sơn càng thêm âm ngoan trùu sát. Thân thể trường kỳ được Thương Đông Nghiêu dạy dỗ đã thành thói quen hoan ái, dần dần cơ thể *** đang này không tự chủ theo nhịp đong đưa.

“Không... không cần... không nên nhìn...”

Mỹ mạo nam tử suy yếu, khó khăn xoay mặt sang chỗ khác, không dám để ái nhân thấy hấn không biết thẹn dưới thân nam nhân khác hầu hạ.

“Ha ha... hương vị tốt lắm a, khó trách Thương Long kiêu ngạo độc sủng người.”

Âm Sơn khiến mỹ mạo nam tử hai chân quỳ xuống đất, lấy tư thế gối nằm úp sấp theo phía sau tiến vào mỹ mạo nam tử. Hấn là cố ý bắt mỹ mạo nam tử theo tư thế này, để cho Thương Đông Nghiêu rành mạch nhìn rõ ái nhân hấn như thế nào bị người ta cường bạo.

“Âm Sơn, ta nhất định sẽ giết người.” Bị áp chế Thương Đông Nghiêu rống to, lại ho thêm một bùm máu.

“Hảo, chỉ sợ người đã muốn xuống âm tào địa phủ.”

Âm Sơn liếc mắt một cái, tên tiểu lâu la áp chế Thương Đông Nghiêu vực hấn dậy, đi đến đoạn vách đá.

“Thương Long, người cứ nhìn ta vừa hưởng thụ ái nhân người, vừa đến địa phủ báo danh đi.”

Ôm lấy mỹ mạo nam tử, khiến cho bộ dáng *** đang của hấn rành mạch hiện ra trước mặt Thương Đông Nghiêu, ra sức chà đạp kích mỹ mạo nam tử.

“Ô... ô... Đông Nghiêu... thực xin lỗi... thực xin lỗi...”

Mỹ mạo nam tử cắn môi lệ rơi đầy mặt, để tránh chính mình phát ra tiếng rên rỉ, khó xử.

Cuối cùng Âm Sơn dùng toàn lực chà đạp kích, phát tiết...

“Xem xong rồi thì nên tiễn người.”

Âm Sơn đem mỹ mạo nam tử thay đổi tư thế, sự chú ý hướng phía trước, tiểu lâu la cười lạnh một tiếng, đem Thương Đông Nghiêu đẩy xuống đoạn nhai...

8. Chương 8

Vì nổi mất mát một người, Mai Thái Lang liền ngồi tại khu vườn phụ thân lưu cho, khổ sở rơi lệ.

Chính mình sống hơn mười năm, bất luận mỗi ngày gian nan vất vả bao nhiêu, hấn đều cắn răng chống đỡ vượt qua.

Nhưng là, đả kích Tuyết Miên gây cho hấn, hàng xóm xung quanh nhạo báng, công đạo của phụ thân trước khi lâm chung, mẫu thân không màng hấn tuổi nhỏ đã vội rời đi, tất cả ủy khuất cùng bất mãn, tại đây một khắc chực trào ra.

“Cha, ta cuối cùng hiểu được. Nguyên lai sinh hoạt vợ chồng thế nào là quan trọng, ta cuối cùng cảm nhận được nỗi thống khổ của người.”

Mai Thái Lang khổ sở khóc rống, ông trời không biết phải hay không bị ưu tư hấn nhiễm hóa, cũng hạ cơn mưa to.

Mại Thái Lang trong mưa khóc một trận đến kiệt sức. Mưa tạnh, hấn đành chập vật như không dậy nổi lết đến bờ sông.

Thật muốn cứ như thế liền chết đi, ở cái tình cảnh không đối mặt nổi này, còn có thể... nhìn thấy cha.

Mại Thái Lang nản lòng thoái chí hướng bờ sông đi đến, tiến vào giữa sông, nước sông đã muốn che kín eo hấn. Trong một khắc mắt nhắm lại, nhãn quang liền bị một vật thể thật lớn trôi nổi trên sông dẫn trụ, hấn tạm thời buông tha ý định tìm cái chết, tò mò tiến đến coi đó là vật gì...

Thiên a! Đó là một người, hơn nữa... Giống như thi thể nga, có phải hay không đã chết?

Ý niệm tìm cái chết trong đầu Mại Thái Lang vừa phát sinh nay biến mất không còn sót gì. Mại Thái Lang tâm địa thiện lương nghĩ thầm, nếu thật là thi thể, trước mai táng hấn rồi chết cùng không muộn.

Mại Thái Lang cố hết sức đem thi thể người này tha lên bờ, sau khi an toàn, mới cẩn thận đánh giá.

“Người này... bị thương thật nghiêm trọng.” Mại Thái Lang nhìn vết thương kẻ đó không khỏi kinh hô.

Toàn thân đều là thương tích, không một chỗ nào toàn vẹn. Có những chỗ thoát nhìn là trầy da, có những chỗ miệng vết thương khá lớn hấn là vết thương do kiếm hoặc đao. Xem, lại còn máu chảy, người này hấn là giao hữu phức tạp.

Mại Thái Lang bắt đầu nghiên cứu những miệng vết thương bị mở, thậm chí còn lấy tay chọc vào, phát hiện người nằm đó có một chút phản ứng, Mại Thái Lang nhớ rõ chưa xem qua hấn còn nhịp tim đập hay không, liền khẩn trương cúi đầu ghé vào ***g ngực “thi thể”, kiểm tra hấn rút cuộc sống hay chết.

Hoàn hảo, có hô hấp. Mại Thái Lang thở hấn hấn, cẩn thận hình dung diện mạo người này, hấn... hảo anh tuấn a.

Nhìn đến hấn, Mại Thái Lang có chút không tự chủ tim đập gia tốc, mặt không tự giác đã đỏ lên, toàn thân có chút khô nóng khó nhịn.

Kỳ quái, trước kia cho dù thích Tuyết Miên, cũng không phản ứng thế này, nhiều lắm chỉ thấy ngượng ngùng. Chính là khi thấy người này, phản ứng hấn cũng không tránh khỏi khiến tâm hấn tự nói mình quái dị.

Quên đi, bỏ qua ý nghĩ trong lòng, Mại Thái Lang cố sức đỡ nam nhân hôn mê trọng thương, hướng căn nhà rơm tiểu đạo thảo ốc [1] cũ nát mình đi tới.

...

[1] Tiểu đạo thảo ốc: căn nhà bằng rơm

9. Chương 9

Mại Thái Lang từ đầu đến cuối hé lộ nét mặt hồng hồng giúp nam tử bị thương để ý hết thấy.

Giúp nam tử bị thương thoát y phục xử lý miệng vết thương, Mại Thái Lang suýt chút nữa phun máu mũi, nếu không phải cảnh cáo mình không được thất lễ đã sớm ngã xuống, Mại Thái Lang so với nam tử bị thương sớm còn mất nhiều máu hơn.

“Vì cái gì đồng dạng là nam nhân, dáng người của hấn so với ta hảo hơn, ngay cả nơi đó... đều so với ta lớn hơn. Thượng thiên thật sự không công bình.” Mại Thái Lang cúi đầu oán giận.

Nghĩ đến dáng người chính mình phát dục không được, Mại Thái Lang lại bắt đầu tự oán tự ai.

Nếu có được dáng người như hấn, nói không chừng Tuyết Miên sẽ không rời bỏ ta. Nói đến đây, Mại Thái Lang vẫn có chút luyến tiếc Tuyết Miên.

“Hấn là phát sốt rồi, thương thể nghiêm trọng vậy.”

Đêm đó, nam tử trọng thương phát sốt cao, Mại Thái Lang một tắc cũng không rời, chiếu cổ nam tử. Vì hấn không ngừng chà lau mồ hôi đổ trên thân mình, thức trắng đêm không ngủ.

Cách một ngày, Mạí Thái Lang chạy xuống núi, đến trấn lý tìm đại phu, đại phu khai cho chút dược, yêu cầu Mạí Thái Lang đúng hạn cho nam tử ăn vào, hơn nữa mặc kệ biện pháp gì nhất định phải phục dược được.

Mạí Thái Lang có chút lo lắng, nam tử đã bất tỉnh Mạí Thái Lang không thể khiến hắn uống dược, cho nên Mạí Thái Lang đành từng thìa từng thìa một ụy nam tử, chính là chỗ chảy ra còn nhiều hơn so với chỗ lọt vào miệng. Mạí Thái Lang lại lo lắng.

Cuối cùng, Mạí Thái Lang bắt đắc dĩ phải dùng miệng ụy, phát hiện ra biện pháp này dị thường hữu hiệu, bởi vậy mỗi lần đến thời gian uống thuốc, Mạí Thái Lang sẽ dùng miệng ụy, còn đúng giờ giúp nam tử thượng dược.

Tiếp theo vài ngày, Mạí Thái Lang vẫn trông giữ nam tử trọng thương, từng bước không dám rời đi, sợ có điều gì xảy ra ngoài ý muốn, rốt cuộc không thể ra ngoài làm việc buôn bán.

Qua vài ngày, trong lúc Mạí Thái Lang ra ngoài thay nước, chuẩn bị giúp nam tử sát người. Vừa bước vào cửa, chỉ thấy nam tử kia ngồi sát mép giường, Mạí Thái Lang cao hứng chỉ thiếu không tiến lên đem nam tử điên cuồng ôm vào.

“Người tỉnh.”

Nam tử thần nhiên nhìn thoáng qua.

“Người là ai?”

“Ta? Nga... Người ta đều gọi ta Mạí Thái Lang.” Mạí Thái Lang đi đến bên người nam tử, đặt bôn nước.

“Kia... ta là ai?” Nam tử nghi vấn hỏi.

Không thể nào, hẳn nhất dược ngốc tử, ngay chính mình là ai cũng không biết.

“Ta sao biết dược người là ai, người là người ta theo bờ sông cứu lên, người không phải nhân gia kết oán chứ? Bằng không sao cả người đều bị thương ngã xuống sông.”

Nam tử lắc đầu tỏ vẻ không biết.

“Sao lại vậy? Quên đi, bằng không người cứ ở chỗ ta, dù sao ta cũng một mình, như vậy sẽ có bạn.”

Mạí Thái Lang hào phóng mời, nhưng hẳn trong lòng vẫn có điểm rất nhỏ mong nam tử không rời đi.

Nam tử không gật đầu cũng không lắc đầu, chính là yên lặng nhìn Mạí Thái Lang.

Mạí Thái Lang thấy nam tử không phản ứng, coi như nam tử đã đáp ứng, Mạí Thái Lang đáng thương bị hẳn nhìn chăm chăm có chút ngượng ngùng đỏ mặt. Lắc lắc đầu, làm bộ bận rộn.

“Dáng người người với cha ta không sai biệt lắm, ta lấy y phục cha ta cho người mặc.”

Cứ như vậy nam tử ở lại.

10. Chương 10

“Uy, người thật sự không nhớ nổi tên người a?”

Gặp nam tử lắc đầu, Mạí Thái Lang cảm thấy có chút hao tổn tâm trí, nhưng cứ như thế gọi hẳn ụy cũng không phải biện pháp.

“Kia... chính là người lấy một cái tên cho tốt, để ta gọi người ụy ụy ụy cũng rất kỳ quái.”

Nam tử lại lắc đầu.

“Rốt cuộc là thế nào, không cần cứ luôn lắc đầu, người không nói sao ta biết.”

Mạí Thái Lang nhìn nam tử hôn mê của hẳn lắc đầu, nhịn không được oán giận.

“Người đặt đi.”

“Thật vậy ư?” Ánh mắt Mai Thái Lang lờ lờ sáng lên.

Nam tử gật gật đầu, cấp Mai Thái Lang đã giúp hắn một thứ gọi quyền lợi.

“Ha ha, ta đây giúp ngươi đặt một cái tên thế giới vô địch siêu cấp dễ nghe.” Mai Thái Lang cười có chút giống ngốc.

Nam tử như trước không tỏ vẻ gì.

“Lúc ta giúp ngươi thay y phục, nhìn thấy ngươi có một miếng ngọc bội, trên mặt ngọc khắc chữ Thương, cho nên gọi ngươi Thương đi.”

Mai Thái Lang tự hào ưỡn ngực, dáng bộ kiêu ngạo khiến nam tử không khỏi thấy buồn cười, khóe miệng không tự chủ nhếch lên.

“Ta có tên, vậy ngươi gọi là gì?” Nam tử hỏi Mai Thái Lang.

“Ta có nói với ngươi, người khác đều gọi ta Mai Thái Lang.” Mai Thái Lang trách cứ nhìn nam tử.

“Ta là muốn biết tên thật ngươi, không phải ngoại hiệu người khác gọi ngươi.”

Không biết vì cái gì, nam tử đối Mai Thái Lang thực kiên trì, tuy rằng hắn quên tất cả chuyện mình nhưng là hắn phi thường muốn biết hết thấy thân thể quan hệ Mai Thái Lang, chính hắn cũng thực hoang mang.

“Àn... ngươi chắc chứ?” Mai Thái Lang khó xử mặt nhăn mày nhíu.

Cái tên đó... hắn quên đi rất lâu, sau khi cha mất, hắn chưa từng để ai biết tên hắn. Cho nên một đại thẩm mới giúp hắn đặt ngoại hiệu, mà hắn vốn không để ý người ta gọi hắn Mai Thái Lang. Nhiều năm không nghĩ tới, ngờ đâu còn có một ngày bị người khác hỏi.

“Rất khó xử sao?”

“Àn... cũng không phải, chính là cái tên này rất vô dụng, cho nên...” Mai Thái Lang ngượng ngùng cười cười hai tiếng.

“Không quan hệ, cứ chờ đến lúc ngươi muốn nói vậy.” Nam tử không nghĩ muốn ép buộc.

“Ta gọi Vân Yên, cha ta nói nhân sinh như mây trôi, thoáng qua như khói bụi. Ta vừa vận họ Vân, nên gọi Vân Yên.”

Nói đến cha hắn, hắn thật sự sùng bái vạn phần, cha học văn phong phú thấy nhiều biết rộng, đối nhân sinh độ lượng, cởi mở, tính tình ít nhiều ảnh hưởng hắn. Nếu không phải mẹ phản bội, có lẽ lúc cha ra đi có thể vui vẻ.

Mai Thái Lang nghĩ đến cha, ánh mắt không khỏi ảm đạm, nam tử nhìn bộ dáng như vậy, không biết sao thấy đau lòng.

Bàn tay nam tử nhanh hơn so với tư tưởng chính hắn, chờ hắn lấy lại tinh thần, hắn đã ôm Mai Thái Lang. Tiếp thu ánh mắt kinh ngạc Mai Thái Lang, nam tử xấu hổ không biết nên tiếp tục ôm hay buông.

11. Chương 11

Vì che dấu xấu hổ, nam tử mắt tự nhiên mở miệng.

“Ta... giống như hỏi đến thương thế trong tâm sự ngươi. Thực xin lỗi, ta chỉ là muốn an ủi ngươi.” Nam tử nói xong buông tay ra.

“Đừng lo, mọi việc đã qua. Không có gì.” Cái này là ngược lại, Mai Thái Lang đang an ủi nam tử.

“Ta có thể gọi ngươi tiểu Yên không?”

Hắn không nghĩ hắn sẽ kêu Mai Thái Lang là Vân Yên, tâm tư hắn hy vọng hắn sẽ là đặc biệt, đặc biệt hơn những kẻ không biết cái tên này.

Cái này đối với Mai Thái Lang có chút kinh ngạc, hắn không nghĩ tới nam tử xa lạ muốn gọi tên hắn.

“Khả... có thể a.”

Nam tử thỏa mãn gật gật đầu.

“Ừng ực”

Vân Yên ngưng ngừng gãi gãi đầu.

“Ha hả, ta quên đã đến giờ ăn cơm. Người cũng đói bụng rồi, ta đi chuẩn bị đồ ăn.”

Nói xong, Mạ Thái Lang nhanh chóng chuồn ra ngoài, còn tiếp tục ở đó sẽ xảy ra việc xấu.

Thương nhìn đến đồ ăn trên bàn, đột nhiên không muốn ăn.

Một bàn đầu rau xanh, thịt chỉ có chén nhỏ, còn đặt trước mặt hắn, cơm trắng thật ra cũng chỉ là cháo mễ [1], mà thứ cháo mễ đó đem so với cơm tẻ còn tinh oánh dịch thấu [2] hơn nhiều.

“Người đều là ăn những thứ này sao?”

“Đúng vậy, ta không có nhiều tiền, có thịt ăn đã rất tốt, rau xanh này đều chính tay ta trồng, không có tiền không thể mua gạo trắng, người... ăn không quen sao?”

Vân Yên có chút áy náy, bởi vì hắn chỉ là tiểu tử nghèo khổ, không thể nhượng Thương ăn được tốt, cho nên đành phải đem khối thịt nhỏ còn sót trong nhà cấp Thương, để Thương bồi bổ thân mình.

Hắn nguyên bản vốn có tiền. Chính là hắn sau khi hưu Tuyết Miên, Tuyết Miên đánh cắp chỗ tài sản ít ỏi của hắn cùng tình nhân cao chạy xa bay. Số tài sản còn lại vốn chẳng có bao nhiêu hắn lại dùng để giúp Thương thỉnh đại phu, thật chẳng muốn còn.

Xem ra ngày mai nhất định phải ra chợ bán đồ ăn, nếu không hắn cùng Thương hội đói chết.

“Người đều ăn những loại thức ăn này sao?”

Thương cảm thấy có chút không tưởng, mấy thứ này đều dùng cho heo ăn, tiểu Yên thế nào lại ăn loại thức ăn này.

“Bởi vì ta không có tiền a, thịt này chỉ còn một khối. Thương thể của người vừa mới tốt, cần ăn chút thịt bồi bổ cơ thể, cho nên thịt đó đều cho người.”

Tiểu Yên nhìn đến điểm không tưởng được trong mắt Thương, hắn có chút khổ sở. Hắn nghĩ đến Thương hắn là người có tiền, lúc giúp Thương thoát y phục, có thể thấy qua đó là loại vải dệt có giá trị xa xỉ, cũng khó trách Thương đối với chỗ cơm rau dưa có điểm không nuốt nổi.

“Không cần, người ăn đi. Người so với ta cần bồi bổ thân mình hơn.”

Thương nhìn đến khổ sở trong mắt tiểu Yên, đem thịt đồ đến trước mặt tiểu Yên.

Khó trách tiểu Yên thoát nhìn như thiếu dinh dưỡng như vậy, cho tới nay đều như thế sống qua, sao có thể ăn ngon.

Tiểu Yên ngưng ngừng khước từ, “Không cần, ta không sinh bệnh, không cần bồi bổ, người toàn thân đều bị thương, thương chưa hảo đâu!”

...

[1] Cháo mễ: gạo chưa xay kỹ

[2] Tinh oánh dịch thấu: trong suốt, nhiều bột, dẽ, kém chất lượng

12. Chương 12

“Thương của ta không lớn, người nhìn xem người gầy nhỏ thế này, còn không ăn nhiều một chút, sau này sao cưới vợ.” Thương giễu cợt.

Sao hần biết trong lời nói vừa vắn đánh chỗ thương tâm tiểu Yên, khiến tiểu Yên không khỏi bị thương từ từ rơi lệ.

Thương không biết lời hần thế nào lại chọc tiểu Yên khóc, tay chân luống cuống an ủi.

“Sao lại khóc?”

Thương thực tự nhiên đem tiểu Yên ôm trong ngực xoa dịu, vỗ lưng tiểu Yên, đưa tay mềm nhẹ lau đi dòng lệ, ôn nhu dỗ dành.

“Đáng ghét, ta thật vất vả để quên, ngươi lại hại ta nhớ đến.”

Tiểu Yên không tự giác trong ngực Thương, tất nũng nịu mấy cái.

Điều này khiến Thương cảm thấy hiếu kỳ, quyết định phải phá sa oa [1] hỏi rõ vấn đề.

“Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho ta biết được không?”

“Ô ô... ta kỳ thật... đã thành thân... ô...”

“Cái gì?” Những lời này gây không ít kinh hoàng cho Thương.

“Chính là... Tuyết Miên ghét bỏ ta, nàng nói ta không thể cấp cho nàng cuộc sống hạnh phúc, cho nên cùng rất nhiều nam nhân yêu đương vụng trộm, cuối cùng ta sinh khí đem nàng hưu. Nhưng nàng lại thừa dịp ta không ở nhà, lấy gần hết chỗ tiền ta có, rồi cùng người khác cao chạy xa bay.”

Tiểu Yên khóc lóc, đem y phục Thương lau mũi.

“Loại nữ nhân này không đáng để ngươi vì ả thương tâm khổ sở.”

Hưu thật là tốt, bắt quá ả nữ nhân kêu Tuyết Miên kia quả quá phận, đối đãi tiểu Yên thiện lương như vậy.

Tiểu Yên khóc hỏ một trận, muốn đem tất cả ủy khuất một lần khóc ra, cuối cùng mệt lả, cơm cũng không ăn, ngủ trong ***g ngực Thương.

Bàn tay ấm áp của Thương một mực vỗ nhẹ phía sau tiểu Yên, giống như dỗ dành một đứa nhỏ, sau phát hiện tiểu Yên khóc đến ngủ quên, hần không khỏi bật cười.

“Thật giống hài tử, khó trách loại nữ nhân đó rời ngươi đi.”

Tâm Thương bỗng nhiên rung động.

Hần sẽ không đối tiểu Yên...

Khi nghe tiểu Yên thành thân, hần cảm thấy mọi thứ chẳng có chút tư vị, nhưng khi biết tiểu Yên cùng thê tử chia lìa, hần lại nhả ra cảm giác tức giận, chẳng lẽ hần thích tiểu Yên?

Thích một người quen biết không bao lâu lại giống tiểu nam hài?

Nhưng cái này... dường như không sai lắm!

Thương có chút gian nan lý giải tâm tình, nhưng hần thật sâu khẳng định tiểu Yên đối hần là đặc biệt.

Tạm thời dứt bỏ những cảm xúc phức tạp, Thương đem tiểu Yên ôm đến bên giường muốn cho tiểu Yên ngủ thoải mái, chính là trong lúc ngủ mơ tiểu Yên gắt gao nắm chặt Thương, không cho Thương rời đi.

Thương không tự giác sủng nịch cười, nghĩ muốn kéo tay tiểu Yên xuống, tiểu Yên ngược lại còn nắm nhanh hơn, cuối cùng Thương không còn cách nào khác, ôn nhu lừa tiểu Yên.

“Tiểu Yên ngoan, ta đi lấy khăn giúp ngươi lau mặt, sau đó sẽ ở cạnh ngươi được không?”

Tiểu Yên nghe xong ngoan ngoãn buông tay, Thương cũng không trì hoãn đi lấy một chiếc khăn ướt, chốc lát sau, Thương đem gương mặt tiểu Yên khóc chặt vật chà lau sạch sẽ.

Cởi ngoại y bị nước mắt cùng nước mũi tiểu Yên làm dơ, Thương nằm bên cạnh tiểu Yên, đem tiểu Yên ôm trong ngực, tiểu Yên cũng tự nhiên nhích vào, tìm một vị trí thoải mái, Thương kéo chăn qua, đắp trên người cả hai.

Hết thấy những phát sinh này đều thực tự nhiên, giống như nguyên bản nên như thế, Thương mang chỗ tâm tình có chút phức tạp lại có chút vui mừng đi vào giấc ngủ.

...

[1] Sa oa: nôi đất, ở đây có nghĩa “vỏ bọc”

13. Chương 13

Bởi vì vài ngày không ngủ lại không ngừng chiếu cố Thương bị thương, tiểu Yên mệt muốn chết, hơn nữa ngày đó gặp mưa khiến tiểu Yên nhiễm nặng phong hàn.

Nguyên bản vốn không nghiêm trọng, chính là tiểu Yên không hảo hảo nghỉ ngơi, cứ chuyên tâm chiếu cố, hiện còn tiếp tục buông thả, cuối cùng khiến cho tiểu Yên gây yếu duy trì không được ngã xuống, cái này thành ngược lại Thương chiếu cố tiểu Yên.

“Tiểu Yên, có thấy hảo không?” Thương ôn nhu hỏi tiểu Vân Yên phát sốt cao.

“Thương... ta không phải sắp chết chứ? Ta cảm thấy thực hảo khổ sở.”

“Nói lung tung, ngươi không có việc gì đâu, hết sốt là tốt.”

Trong lòng Thương có chút khổ sở lại có chút áy náy, nếu không phải vì chiếu cố hấn bị thương, tiểu Yên sẽ không mệt đến phát bệnh.

“Thương, không cần khổ sở, ta sẽ rất nhanh ổn.”

Tiểu Yên nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Thương, hấn không hy vọng nhìn thấy ánh mắt khổ sở của Thương, chiếu cố Thương là hấn cam tâm tình nguyện, hấn không muốn Thương bởi vậy mà hổ thẹn.

Thương có chút kinh ngạc, tiểu Yên hiểu hấn!

“Tiểu Yên...” Thương đối tiểu Yên càng sinh nhiều tình cảm.

Tiểu Yên hai má đỏ lên, không biết bởi vì sốt cao, hay bởi ngưỡng ngưỡng.

Thương không tìm được lòng hôn tiểu Yên, tiểu Yên không giãy giụa cũng không khước từ, ngoan ngoan để tùy Thương hôn.

Nguyên bản chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, sau đó diễn biến mới thành nụ hôn kịch liệt, tiểu Yên bị Thương hôn đến không thở được, Thương mới luyến tiếc buông tha tiểu Yên.

Kỳ thật nguyên nhân chính là... Thương không chịu nổi!

Nếu không nhanh buông tiểu Yên, hấn sợ hấn sẽ bắt chấp tiểu Yên đang bệnh mà yêu tiểu Yên.

Thương đem tiểu Yên ôm vào lòng, tiểu Yên thẹn thùng trốn trong ngực Thương, gương mặt nhiễm đỏ tiên diễm như tiên gia [1], nhiệt độ đủ để tiên dẫn [2]

Tiểu Yên trong mộng cũng không dám tưởng, hấn thích Thương, ở bên bờ sông lúc nhìn thấy Thương hấn đã thích.

Tiểu Yên vẫn nghĩ hấn là thích Tuyết Miên, hơn nữa còn thực yêu Tuyết Miên, nhưng trong một khắc hấn nhìn đến Thương, Tuyết Miên thật giống như biến thành một thứ không trọng yếu.

Tâm hấn đều theo trên người Thương, sợ Thương sẽ chết, phút chốc không dám rời đi, ở lại chiếu cố Thương, hơn nữa là nhìn đến Thương, hấn sẽ không tự chủ đỏ mặt, rồi thấy toàn thân khô nóng, càng kỳ quái hơn là chỗ bị Tuyết Miên ghét bỏ, lại đối Thương có phản ứng.

“Thương, ta không phải rất kỳ quái sao?”

“Sao nói vậy?”

Thương mưu cầu làm cho dục vọng lui ra, chính là... hảo gian nan a!

“Ta chỉ cần nhìn ngươi sẽ biến thành rất kỳ quái, không tự chủ được đổ mồ hôi, mới rồi toàn thân khô nóng, càng kỳ quái hơn chính là nơi đó liền đứng dậy. Nhưng thời điểm đối mặt Tuyết Miên đều không có cảm giác, cả khi Tuyết Miên toàn thân tỏa sáng trước mặt ta, nơi đó của ta cũng không phản ứng.”

Tiểu Yên thẳng thắn nói ra cảm giác hân hoan đối với Thương.

...

[1] Phiên gia: quả cà chua

[2] Tiên đàn: chiêm trứng

14. Chương 14

Với sự thẳng thắn của tiểu Yên, Thương vừa mừng vừa sợ, tiểu Yên đối mình không phải không có cảm giác.

“Ngươi là câu dẫn ta sao?”

Tiểu Yên không rõ ngắc đầu, cảm thấy thanh âm Thương có gì là lạ, phải hay không không thoải mái?

Tiểu Yên đơn thuần hoàn toàn không hiểu được hân hoan tại chính là chơi với lửa có ngày chết cháy.

Lý trí Thương rất mau sụp đổ, tiểu Yên vì phát sốt khuôn mặt nhỏ nhắn phấp phồng, hoang mang lại trợn hai mắt, cộng thêm sinh bệnh khiến ánh mắt hơi hơi vương lệ, đáng bộ vốn điềm đạm đáng yêu, khiến cho Thương quả thực quần không nổi dục vọng.

Thiên a, tiểu Yên thực sự rất đáng yêu, hân hoan không nhận được mất.

Nếu không phải hiện tại tiểu Yên bị bệnh, Thương tuyệt đối sẽ đem tiểu Yên áp đảo, hảo hảo yêu hân một phen.

Thương buông tiểu Yên ra, để cho tiểu Yên nằm trên giường, đem chăn đắp cho hân.

“Tiểu Yên ngoan, ngươi bây giờ còn bệnh, hảo hảo nghỉ ngơi, ta giúp ngươi chuẩn bị đồ ăn.”

Tiểu Yên nguyên bản đáng người nhỏ gầy, trải qua bạo bệnh lúc này, càng thêm không chịu nổi, giống như chỉ cần gió cuốn hân sẽ bị thổi đi, Thương nhìn cũng thật đau lòng.

Tiểu Yên ngoan ngoãn gật đầu, nghe lời hân nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nên giúp tiểu Yên bồi bổ một chút, bằng không lấy thân mình gầy yếu tiểu Yên sao có thể chống đỡ một mỗi sau một trận hoan ái.

Suy nghĩ vì hạnh phúc từ nay về sau của mình, Thương ra cửa thu xếp bữa ăn.

Tiểu Yên đang ngủ lại bị từng trận từng trận hương vị ngọt ngào dụ dỗ đánh tỉnh, tiểu Yên tò mò xuống giường, ngửi nơi phát ra hương thơm, nghe theo hương mà đi.

Đẩy cửa phòng, chỉ thấy Thương ngồi xổm trước đồng hồ lửa nhưng không biết làm gì.

“Thương ngươi ở đó làm gì a?”

Thương quay đầu nhìn tiểu Yên không mặc y vật chỉ độc một chiếc áo đơn ra ngoài, hân giận mặt nhăn mày nhíu, đi đến trước mặt tiểu Yên, hơi trách cứ nói.

“Ngươi sao không mặc thêm y phục lại ra đây, muốn làm cho bệnh càng thêm nghiêm trọng sao?”

Thương ôm lấy tiểu Yên vào nhà lấy thêm y phục.

Tiểu Yên biết Thương không vui, tự biết ý tất yếu một cái.

“Thực xin lỗi, người ta không phải cố ý, ta ngửi được mùi thơm, cho nên mới không chú ý mình chưa khoác y phục đã đi ra, không cần sinh khí được không?”

“Ngươi ngoan!” Thương bị cầu xin tha thứ của tiểu Yên đùa đến nở nụ cười.

Vì tiểu Yên khoát thêm y phục, Thương ôm tiểu Yên đi ra ngoại phòng nơi hấn vừa ngồi, nhượng tiểu Yên ngồi trên ghế dựa, rồi mới trở lại đốt lửa, đem thứ gì đó cầm lên, đưa đến trước mặt tiểu Yên.

“Đây là...”

“Thừa lúc người ngủ ta bắt đấy, ăn đi, xem ta nướng có được không?”

Thương xé một miếng thịt nhỏ nóng hằm hập uy đến miệng tiểu Yên, tiểu Yên ngoan ngoãn há mồm ăn.

“Ăn ngon nga.” Tiểu Yên hạnh phúc tròn to mắt, hấn chưa bao giờ nếm qua thứ thịt ngon thế.

“Ăn thêm đi, người rất gầy, chỉ ăn rau xanh sao đủ dinh dưỡng, sau này ta sẽ bắt thêm chim muông thú rừng về cho người ăn.”

15. Chương 15

Dưới sự chăm sóc cẩn thận của Thương, thân thể tiểu Yên rất nhanh liền khôi phục khỏe mạnh.

Tiểu Yên sau khi xuống giường đi lại, thừa dịp Thương đi bắt chim muông thú rừng, tiểu Yên đến trù phòng muốn nấu cơm, mở vò gạo ra, nhìn đến trong vò ngay cả một hạt cũng chẳng còn, tiểu Yên mới nhớ đã thật lâu hấn chưa đi buôn bán, bởi sinh bệnh tiền đều tiêu cho đại phu, hiện tại trong nhà không còn gạo để ăn.

Thương trở về nhìn thấy tiểu Yên sầu mi khổ kiếm ngồi trên ghế, khó hiểu tiến đến.

“Tiểu Yên sao mà chau mặt ủ vậy?”

Từ sau khi bọn họ hôn môi, Thương liền có thói quen ôm tiểu Yên, nhưng bất quá cũng chỉ tới giai đoạn hôn, Thương sợ tiểu Yên không chịu nổi hoan ái, cho nên chỉ dám tiến đến đó, chính là lại làm khổ mình mỗi ngày xối nước lạnh đuổi nhiệt.

“Ta đã lâu chưa đi chợ bán đồ ăn, trong nhà đã không còn tiền, vò gạo cũng không còn.”

“Như vậy a.” Thương thừa dịp nói chuyện lên hôn mấy cái.

“Đừng náo loạn, ta ngày mai ra chợ bán đồ ăn, người muốn theo ta không?”

May mắn Thương trong lúc hấn sinh bệnh, có giúp hấn chiếu cố chỗ rau dưa, hấn ngày mai mới có cách đi bán.

“Đương nhiên. Hảo a!”

Đừng nói giỡn, tiểu Yên của hấn lớn lên tú sắc như thế, có ví dụ Tuyết Miên, nếu để tiểu Yên một mình đến chợ nhất định gặp nhiều chuyện nguy hiểm, vì ngăn ngừa hậu hoạn, nói thế nào hấn cũng muốn đi.

Nhưng sự thật chứng minh, Thương so với tiểu Yên càng có thể khiến đám tỷ tỷ muội muội, a di thẩm thẩm này ưu ái.

Thương vừa xuất hiện ở chợ, liền hấp dẫn một đồng oanh oanh yến yến tự động bám vào.

Tiểu Yên giúp Thương lau mồ hôi trên trán, vốn sốt ruột là do hấn gánh, nhưng nói Thương thể nào cũng không chịu, quyết phải để hấn nhận công việc nặng nhọc, tiểu Yên không cách nào đành ở một bên giúp Thương lau bớt mồ hôi.

Bất quá tiểu Yên trong lòng bỗng thấy ngọt, tiểu Yên sau khi tiếp sốt ruột Thương buông xuống, chưa kịp mở miệng thét to “mại thái lang”, đồ ăn đã bị một đồng nữ nhân ngạ hổ phác dương [1] tranh mua không còn.

Tiểu Yên đang nghi hoặc việc buôn bán của hấn từ lúc nào biến tốt như vậy, lại ngoài ý nhìn đến những cái nháy mắt phóng điện mãnh liệt của đám nữ nhân hướng bọn họ, nhìn kỹ hơn, đối tượng đám hào nữ phóng điện không phải hấn mà là người vô cùng tuấn mỹ bên cạnh, Thương.

Ghen tuông tiểu Yên không khỏi trào lên, nữ nhân hiện tại sao đều lớn mật đến vậy a?

Nữ nhân là thế, Tuyết Miên cũng vậy, nghĩ đến Tuyết Miên, ánh mắt tiểu Yên không tự chủ dừng trước đậu hủ quán không biết đóng cửa bao lâu.

Hơn một năm trước, hần cũng đứng cùng một vị trí nhìn đậu hủ quán ở góc đối, ngắm Tuyết Miên phong tình vạn chủng.

Tuy rằng mọi việc đã cách hơn một năm, tâm hần vẫn không khỏi ần ần nhức đau, tư vị bị người khác phản bội thật sự khổ sở.

...

[1] Ngạ hổ phác dương: hổ đói dê chạy

16. Chương 16

Thương gọi tiểu Yên vài tiếng, chính là tiểu Yên không đáp lại, rất say mê nhìn chăm chăm một hướng, hần tò mò theo ánh mắt tiểu Yên, cuối cùng dừng trước một gian đậu hủ *** đóng cửa.

Thương không hiểu tiểu Yên đang nhìn gì, một gian đậu hủ *** đóng cửa có cái gì đẹp?

Nhìn hồi lâu, phút chốc, hần nghĩ tới điều gì...

Tiền nhiệm thê tử tiểu Yên không phải mở đậu hủ *** sao, từ ven phố đến giờ chưa từng nhìn thấy thêm đậu hủ *** nào, vậy không phải cái gia *** kia...

Nhận thức này khiến Thương ghen tuông hỏa tốc trào lên, không đợi phân trần một tay nắm sọt trúc trống không, một tay kéo bàn tay gầy nhỏ tiểu Yên, bước nhanh rời khỏi đây, hần không muốn tiểu Yên nhớ đến thê tử trước kia, tiểu Yên hiện tại chỉ có thể nghĩ đến hần.

“Thương, người xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Yên nghi hoặc nhìn cước bộ Thương dồn dập, không rõ Thương vì cái gì không thêm nói cứ thế kéo hần đi.

Thương nổi nóng, bất luận tiểu Yên nói gì hần cũng không để ý, chính là cước bộ nhanh hơn đem tiểu Yên ly khai phạm vi thể lực có thể hoài niệm tình địch.

“Thương... chậm, chậm chút... Ta chạy không được...”

Tiểu Yên nhỏ xinh, cước bộ theo không kịp Thương, một bước Thương là hai ba bước hần, mà hiện tại Thương càng tiêu sái bước nhanh phía trước, tiểu Yên vì không đuổi kịp tốc độ Thương, chỉ đành dùng bước chạy để theo, bệnh vừa mới khỏi, không phải cảm vận động sao.

Thương nghe được oán giận tiểu Yên, lập tức dừng chân, tiểu Yên không kịp phản ứng, liền đập vào tấm lưng rắn chắc Thương, xung lực quá lớn, tiểu Yên ngã về sau, cũng may đúng lúc Thương ôm tiểu Yên, khiến cho tiểu Yên nhu nộn không đến nỗi mất thăng bằng ngã xuống đất.

“Thương, người có chuyện gì? Dừng lại đột ngột làm gì.”

Tiểu Yên che lại cái mũi đụng đau, mông hần tuy tránh được một kiếp, nhưng mũi hần không may mắn thế.

“Người không phải còn yêu thê tử trước kia chứ?” Thương như đổ phu [1] hỏi.

“Sao chứ... sao có thể chứ?”

Tiểu Yên có chút giật mình, hần không rõ sao Thương đột nhiên hỏi cái này, hần có loại dự cảm kỳ quái nổi lên trong lòng.

“Phải không, vậy người mới vừa rồi vì cái gì nhìn chăm chăm gian đậu hủ *** đã đóng cửa kia?”

“Kia, đó là...” Tiểu Yên có chút chột dạ cúi đầu.

“Bị ta nói trúng tim đen phải không?” Thương không tính toán buông tha tiểu Yên.

“Không phải, đó là bởi vì...”

Tiểu Yên vội vàng ngắt đầu, nghĩ muốn hưởng Thương giải thích, chính là khi nhìn đến ánh mắt phần nộ của Thương, không biết phải mở miệng ra sao.

“Bởi vì cái gì? Người không phải có việc gì giấu diếm ta chứ?”

Tiểu Yên nhìn đến ánh mắt không tín nhiệm của Thương, tâm hắn co rút một trận đau đớn, rõ ràng là Thương trêu hoa ghẹo nguyệt trước, hại hắn ghen với những mị nhân nữ nhân nhìn trừng trừng Thương, không nghĩ qua nhớ đến Tuyết Miên, mới thất thần nhìn gian đầu hủ ***, chính là hắn đối Tuyết Miên không còn tình cảm, Thương sao có thể như vậy xử oan hắn?

...

[1] Đồ phụ: ông chồng lên cơn ghen

17. Chương 17

“Không có, không có, là người trêu hoa ghẹo nguyệt trước, vì cái gì xử oan ta?”

Tiểu Yên nhin xuống xúc động muốn rơi lệ, thương tâm chạy qua tầm mắt Thương, hắn bướng bỉnh không muốn trước mặt Thương khóc.

Kỳ quái, chính mình trước kia rõ ràng thực độc lập, vì cái gì gặp Thương, tất cả chuyện đều không như thế?

Thương gặp vẻ mặt bi thương cùng tiếng rống giận ủy khuất tiểu Yên, đột nhiên kinh sợ phát giác trận ghen tuông mình thương tổn tiểu Yên, Thương vội chạy nhanh theo, chính là tại vùng sơn dã tiểu Yên sớm đã không thấy bóng dáng.

Thương tìm lâu khắp nơi vẫn không thấy tiểu Yên, sắc trời từ từ sẫm xuống, Thương không thể không về nhà.

Có lẽ... tiểu Yên chạy về nhà trước.

Thương phải nghĩ như thế, nếu không nghĩ như thế, hắn cảm thấy đến chết cũng không hội tha thứ cho xúc động bản thân, hắn chỉ đành như vậy an ủi mình, cước bộ Thương trở về còn nhanh hơn cước bộ lúc đi trên đường, hắn chân thành hy vọng tiểu Yên tha thứ kích động của mình.

Chính là khi về đến nhà, thấy gian phòng tối đen, Thương thoáng chốc hoảng hốt.

Tiểu Yên không về nhà, vậy tiểu Yên đi đâu?

Lão thiên gia, ngài nhất định phải phù hộ tiểu Yên bình an vô sự, van cầu người!

Thương đến đây bất quá chỉ mấy tháng, hơn phân nửa thời gian đều làm việc quanh tiểu ốc, nửa nguyên do vì Thương phải trong phòng dưỡng thương, nửa khác lại vì tiểu Yên bị bệnh hắn phải theo cạnh, tuy rằng hắn có đi săn, nhưng ly khai nhà tiểu Yên không quá xa.

Hắn đem hết những nơi hắn có khả năng nghĩ đến, những nơi hắn cùng tiểu Yên đi qua, đều cẩn thận tìm, chính là tiểu Yên giống như biến mất, hoàn toàn không tìm thấy, chẳng lẽ tiểu Yên thật sự như lời cha nói, giống như mây khói tan biến?

Ý nghĩ này khiến Thương không nhịn được run rẩy.

Không cần, hắn không cần như vậy, hắn cùng tiểu Yên chỉ mới nói tình ý một tháng, hắn cùng tiểu Yên ở chung không bao lâu, hắn không cần như thế cùng tiểu Yên tách ra, hắn không cần!

Tiểu Yên, người ở đâu? Người ở đâu a?

Tâm Thương bối rối, Thương vừa tìm vừa gọi tiểu Yên, khẩn cầu tiểu Yên ngay sau đó xuất hiện trước mặt hắn.

Nhưng người ta thường nói: “Sự dữ nguyện vi.” [1], giờ phút này lại chính là cách khắc họa tốt nhất tâm tình Thương.

“Tiểu Yên, van cầu người, đừng có việc gì, chỉ cần người bình an trở lại bên ta, người nói gì ta cũng đáp ứng người.”

Ông trời cố tình cùng Thương đối nghịch, mặc kệ Thương tìm ra sao vẫn không tìm thấy tiểu Yên mất tích, ngay cả vườn rau tiểu Yên thường đến Thương đều qua không dưới mười lần, vẫn như cũ không tìm thấy, mắt trông trắng sáng đã cao qua ả, cảm giác trầm dần dần buông xuống, Thương cơ hồ điên mất.

Lúc tỉnh nhẩn nại Thương gần cạn kiệt, một linh quang trong hắc hiện ra.

Tiểu Yên sẽ không...

Trong lòng Thương hiện lên dự cảm bất hảo, nhưng trực giác mãnh liệt khiến cước bộ hắc tự động triển khai, hướng địa điểm suy nghĩ trong đầu mà đi.

...

[1] Sự dữ nguyện vi: những chuyện dữ thường hay thành, muốn một đằng lại ra một nẻo

18. Chương 18

Thương đi đến bờ sông, quả nhiên nhìn thấy... ngoại y tiểu Yên, Thương khẩn trương chạy đến.

“Tiểu Yên... Tiểu Yên...”

Thương cảm ngoại y đã rách vụn của tiểu Yên, khăn trương kêu to, nỗi sợ hãi không tên từ sâu thẳm ăn mòn tim hắc.

“Ô...” Góc tối bỗng nhiên truyền đến âm thanh, Thương theo đó đi tới.

Thương vừa nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, tim hắc thiếu chút nữa chết lặng.

Tiểu Yên vốn ốm yếu nửa người trên toàn huyết, y phục tiểu Yên bị cắt vài chỗ cũng đồng dạng dính đầy huyết tinh.

“Tiểu Yên... Tiểu Yên người xảy ra chuyện gì? Đừng dọa ta, van cầu người đừng làm ta sợ.”

Thương đến bên người tiểu Yên, ôm tiểu Yên vào ngực, đau lòng nhìn toàn thân tiểu Yên đầy máu.

“Thương, người cuối cùng cũng đến.” Tiểu Yên vừa nói xong, liền ngất đi trong ngực Thương.

“Tiểu Yên, người tỉnh lại.”

Chính là tiểu Yên hôn mê nói gì cũng không mở mắt, Thương lập tức đem tiểu Yên ôm về nhà, đặt lên giường, dùng tốc độ nhanh nhất bưng nước vào, vì tiểu Yên chà lau tất cả vết máu trên người.

Thương lòng nóng như lửa đốt, sau khi chà sát sạch sẽ tiểu Yên, lại ngoài ý phát hiện tiểu Yên trên người một chút vết thương cũng không có, hắc không khỏi ngây ngẩn.

Tiểu Yên ngủ say chậm rãi tỉnh lại, hai mắt mơ màng mở ra, thỏa mãn ngáp một cái.

“Thương?” Tiểu Yên cảm thấy mình còn trong mơ, bằng không sao có thể thấy Thương?

“Người... không có việc gì?” Tâm Thương thấp thỏm kéo căng cuối cùng cũng hạ xuống.

Nghe được thanh âm Thương, tiểu Yên cuối cùng xác định mình không phải trong mộng, vốn định ngã vào ngực Thương, chính là nghĩ đến chính mình vừa sinh khí với Thương, hơn nữa Thương còn tổn thương hắc, sao có thể dễ dàng tha thứ, tiểu Yên đổi quay đầu không nhìn Thương.

Thương biết tiểu Yên còn sinh khí, cho nên không thô bạo bắt tiểu Yên nhìn, chính là hắc muốn hỏi rõ ràng nghi hoặc trong lòng.

“Người sao lại ở bờ sông, trên thân còn đầy máu, nói cho ta biết xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Yên không nhìn Thương cũng không nói một câu, miệng đóng chặt.

Thương nhẹ giọng tính lừa tiểu Yên, chính là tiểu Yên quyết tâm không để ý Thương, Thương cuối cùng không thể không đem tiểu Yên quay lại, bắt tiểu Yên nhìn mình, để tiểu Yên thấy được lo lắng trong mắt hắn.

“Ta biết ta tổn thương ngươi, chính là tiểu Yên đó là vì ta yêu ngươi, ta không muốn ngươi nghĩ cần người khác, ta muốn ngươi trong mắt chỉ có ta. Ngươi có biết khi ta tìm thấy ngươi, ta lo lắng lắm không, thật vất vả ở bờ sông mới tìm được ngươi, bộ dáng chật vật của ngươi khiến ta hận không thể giết mình, ngươi muốn trừng phạt ta thế nào cũng được, nhưng cầu ngươi đừng không để ý đến ta.”

Nghĩ đến lúc phát hiện tiểu Yên, trong lòng bỗng sợ hãi.

Thương vẻ mặt bi thương thống khổ khiến tiểu Yên dao động quyết tâm.

“Ta không sao...”

“Sao có thể không sao, ngươi có biết lúc ta phát hiện ngươi, toàn thân trên dưới đều là máu, y phục còn rách bươm, tim thiếu chút dừng đập.”

...

19. Chương 19

“Ta không sao, ta chính là ở trong rừng nhìn thấy một tiểu lão hồ bị thương, chảy rất nhiều máu, ta ôm hắn đi chữa trị nên trên người mới dính máu.”

Khó trách khi giúp tiểu Yên lau chùi toàn thân, người không một vết thương.

“Tiểu Yên, đáp ứng ta sau này đừng bao giờ chạy mất, ngươi biết ta lo lắng nhiều lắm không?”

Thương đem tiểu Yên ôm trong ngực, thói quen lại hôn môi tiểu Yên.

“Bởi vì ngươi xử oan ta, cũng không nghe ta giải thích.” Tiểu Yên bắt mẫn oán giận.

“Đó là vì ta rất quan tâm ngươi, cho nên không nhịn được ghen tuông.” Thương nói ra tâm sự, chịu không được đổ mắt.

“A... Thương hảo đáng yêu a...”

Tiểu Yên quay đầu nhéo nhéo hai má phiem hồng của Thương, trong lòng ngọt ngào, không nghĩ đến Thương bộ dạng anh tuấn thẹn thùng như thế nào đáng yêu vậy.

Thương kéo tay tiểu Yên xuống, mê mẩn nhìn tiểu Yên đơn thuần khả ái, nhịn không được đem môi dán chặt, kêu gọi thần tiên, hiểu lầm tiêu tan khiến tiểu Yên ngoan ngoãn nhận nụ hôn Thương.

Nhìn tiểu Yên đáp trả nụ hôn, Thương quyết định phải để tiểu Yên thành người của hắn, tránh đem dài lắm mộng, còn phải lo tiểu Yên ngon miệng sẽ bị tên nào gạt mất.

“Tiểu Yên, chúng ta làm chuyện thoải mái được không?” Thương vẻ mặt như súc vật vô hại dụ dỗ đứa nhỏ là tiểu Yên.

“Chuyện gì thoải mái?”

Tiểu Yên vẻ mặt hiếu học, càng gọi thêm “ý xấu” nơi Thương.

“Lát nữa, ngươi sẽ biết.”

Thương cười cười thần bí, rồi lần thứ hai cướp lấy làn môi hồng nhuận tiểu Yên.

Tiểu Yên thuận theo đáp lại Thương, Thương trong khi hôn tiểu Yên, tay bắt đầu dao động.

“Ừ... Thương...”

Tiểu Yên bị Thương hôn đến tắt thở, Thương đành lưu luyến buông tha, khuôn mặt thiếu dưỡng khí của tiểu Yên đỏ bừng, càng khiến cả người thoát nhìn thẹn thùng khả ái dụ nhân.

Thương nhanh chóng thoát bỏ y phục cả hai, tiểu Yên không rõ Thương làm gì, tránh không được tò mò, hỏi.

“Vì cái gì phải thoát... A...”

Tiểu Yên hỏi còn chưa xong, miệng Thương liền khéo léo bao lấy ngọc hành đáng yêu, với cái này thì tiểu Yên đơn thuần cũng biết Thương muốn gì, dù sao người ta cũng từng kết hôn.

“Thương... không cần như vậy, thực bản... Ân...”

Tiểu Yên kháng cự, chính là quá mức thư thái, khiến cho chút lực kháng cự ấy biến thành hoan nghênh.

“A a... Cáp ân...”

Chỗ mẫn cảm truyền đến từng trận tê dại, khiến tiểu Yên than nhuyển không thể chống cự, tùy ý để Thương muốn làm gì thì làm.

“Nơi của tiểu Yên khả ái sao có thể bản.”

Thương vươn đầu lưỡi ngọt duyệt đỉnh tiểu Yên, tay cũng chẳng nhàn hạ, thưởng thức, khẽ vuốt hai khóa tiểu cầu non nớt, khiến tiểu Yên lại một trận run rẩy.

Mới nếm thử cảm quả tiểu Yên, nơi Thương nhẹ nhàng hấp duyệt, tiết ra thứ tinh hoa tồn tích hai mươi năm, Thương không tránh né, hần đem dịch thể liếm vào.

“Hảo nga, mật nước tiểu Yên thực ngọt, tiểu Yên cũng nếm thử nào.” Thương hôn tiểu Yên, cái lưỡi linh hoạt trong miệng xảo trá xâm nhập cùng tiểu Yên đỉnh hương giao triền.

20. Chương 20

Tiểu Yên cả người hư nhuyển, toàn thân mềm nhũn, một dòng cảm giác thoải mái lẫn sợ run còn tồn tại trong cơ thể.

Đây là cảm giác sinh hoạt vợ chồng sao? Tiểu Yên nghĩ.

“Tiểu Yên, người cùng thê tử đã làm qua loại sự tình này?”

Thương hỏi rồi lại hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình, trượng phu sao có thể không cùng thê tử làm qua loại sự tình này, thậm chí mình ngu ngốc.

“Không có, ta cùng Tuyết Miên kết hôn hơn một năm, chúng ta chưa từng làm qua loại sự tình này.”

Tiểu Yên khở sở lắc đầu, hần khi cùng Tuyết Miên ở một chỗ, hoàn toàn không có cảm giác, cũng chính vì chưa từng làm qua, Tuyết Miên mới sau lưng hần thâm nhân. [1]

Lúc này đổi lại Thương trừng mắt lớn, sao có thể như vậy?

Tiểu Yên nhìn ra Thương không tin, vội vàng giải thích, nói: “Là thật đấy, ta cùng Tuyết Miên chưa bao giờ động phòng, đêm tân hôn mặc kệ chúng ta cố gắng thế nào đều không có phản ứng, Tuyết Miên ghét bỏ ta vô năng, liền thừa dịp ta không có nhà, cùng rất nhiều người xa lạ trên giường, ta tức giận mới hư nàng.”

Tiểu Yên nói tuy nhẹ nhàng bằng quơ nhưng trong lòng rất đau, thê tử phản bội, hàng xóm láng giềng nhạo báng trước mắt, ngày đó chính là ngày hần thống khổ nhất đời.

Thương nhìn ra thương tâm nơi đáy mắt tiểu Yên, tình tự tiểu Yên rất minh bạch, dễ dàng biểu lộ trên mặt, tuy rằng nghĩ muốn cực lực che dấu, vẫn khiến người ta có cảm giác thấu hiểu, Thương đau lòng, hôn không ngừng tiểu Yên.

“Tiểu Yên làm sao vô năng. Xem, nơi đáng yêu của người đang nhếch cao lên kia.”

Nữ nhân đáng chết, dám khi dễ tiểu Yên của hần, tốt nhất đừng để hần gặp được, bằng không nhất định giết nàng.

Thương nắm nộn hành tiểu Yên mềm nhẹ chà xát, một tay xoa xoa nắn niết tiểu quả trước ngực, đôi môi khôu gợi dán bên tai, vươn đầu lưỡi liếm mút hai cánh nhĩ, dẫn đến tiểu Yên sợ run.

“A a... ân... Thương...”

Tiểu Yên trước những ngôn ngữ lớn mật đáp trả Thương liền đỏ mặt, bất quá...

Hoàn hảo, tiểu đệ đệ hấn không hỏng, bằng không hấn không có vẻ lo lắng rằng vật ấy vẫn sống nhưng “không động” chính là... vì cái gì đối mặt Tuyết Miên lại không có phản ứng? Vấn đề này làm cho tiểu Yên nghĩ mãi không thông.

“Hiện tại không được nghĩ đến kẻ khác, người chỉ có thể nghĩ đến ta.” Phát hiện tiểu Yên không chuyên tâm, Thương bá đạo ra lệnh.

Ngón tay thon dài của Thương, từ quả thực trước ngực tiểu Yên, thuận theo đường cong thân thể, mơn trớn bụng đi vào khu vực nùng mật thâm lâm, thường thức tiểu cầu được cất giấu trong đó.

“Tiểu Yên, nơi này hảo chặt nga.”

“Phế... vô nghĩa... người... ân... người ta đã hơn hai mươi tuổi... da... a ân...”

Tiểu Yên ai oán một chút, tuy rằng hấn lớn lên vừa gầy vừa nhỏ, lại dinh dưỡng kém, là một người hơn hai mươi nhưng so vẻ ngoài còn kém người ta rất nhiều, bất quá nếu ngay cả nơi đó cũng thua kém, hấn tốt nhất đừng sống.

...

[1] Thân nhân: kiểu như quan hệ lén lút

21. Chương 21

“Người hơn hai mươi tuổi?”

Thương có chút kinh ngạc, tiểu Yên nhỏ xinh đến mức thoát nhìn chỉ hơn đứa bé mười tuổi, thế nhưng đã hai mươi, xem thể nào cũng phải hảo hảo bắt hấn bồi bổ thân mình.

“Đúng!” Tiểu Yên ngượng ngùng đỏ mặt.

“Xem ra phải đem người nuôi cho lớn một chút.”

Thương dùng ngón tay thon dài dính thứ mật nước vẽ loạn ở hậu huyết tiểu Yên, nhẹ nhàng quấy, đôi môi khôu gợi đôi khát cắn làn da non mềm mại trong đùi, đâm vào một ngón.

“A a... Thương...” Tiểu Yên thở gấp, cảm giác ngón tay xâm lấn thật xa lạ khiến hấn có chút sợ hãi.

“Không việc gì, thả lỏng, trước cho người thích ứng, trong chốc lát sẽ không đau.”

Thương một bên gia tăng số lượng ngón tay, một bên lộn nộn hành trước người tiểu Yên, dời đi sự chú ý của hấn, hôn lên đôi môi, khiến cho mọi thứ biến thành khoái cảm, quên đi đồn gian đang khó chịu.

“Cáp a... ô ô...”

Hạ thân tiểu Yên bị Thương lộn, sắc dục tăng vọt, rất nhanh lần thứ hai phóng thích...

Chỉ mới lần đầu đã bắt tiểu Yên liên tiếp phóng ra hai lần, cả người toàn thân hư nhược, mệt mỏi quá độ khiến hấn buồn ngủ.

Nhưng tên Thương xấu xa sao có thể dễ dàng buông tha, nâng hai chân tiểu Yên, đặt trên vai mình, đem hỏa nhiệt đã sừng tẩy để nơi huyết khẩu, nhẹ nhàng ma xát.

Tiểu Yên thụ nhần mê man, không biết chính mình sắp sửa bị ăn đến sạch, còn đưa thất lưng vắn vẹo, vô thức rên rỉ. Thương bị tiểu Yên khiêu khích, nhịn không được gầm nhẹ một tiếng, bắt lấy eo tiểu Yên, hướng đến hỏa nhiệt va chạm, thất lưng trượt lên phía trước, vững chắc xâm nhập vào nơi sâu trong cơ thể.

“A... ân ân... Cáp a...”

Tiểu Yên bị va chạm đột ngột khiến cho cơn buồn ngủ tiêu biến, trợn to mắt nhìn Thương trong cơ thể hắn tiến tiến xuất xuất, cái miệng nhỏ nhẩn ân ân a a phát ra thanh âm mê người, nghe được thứ tiếng yêu kiều *** dâng của mình, tiểu Yên hoài nghi phải hay không đang là chính hắn.

“Thương... không cần... ân a...”

Ý thức được Thương thật sự nhồi trong cơ thể, tiểu Yên lấy lại tinh thần nghĩ muốn cự tuyệt Thương tiến vào, chính là hai chân bị Thương đặt trên vai, nơi khó xử rành mạch lộ rõ trước mắt Thương, tiểu Yên xấu hổ, hận không có hang động nào để chui xuống.

Dùng đạo trước đó đã bị Thương tư nhuận qua, nên khi Thương tiến vào không gây cho tiểu Yên cảm giác thống khổ quá lớn, sau khi vào, tốc độ trừu sáp của Thương nhanh hơn, cự nhân trong mật đạo nhỏ hẹp tiểu Yên ma sát, gây cho tiểu Yên một trận khoái cảm đến hít thở không thông.

“Thương... không cần... ân... đi ra...”

Tiểu Yên đối cảm giác khoái cảm này thấy sợ hãi, chính là hắn không thể kháng cự Thương gây cho hắn loại cảm giác vừa thống khổ vừa vui thích này, đương Thương trong cơ thể hắn rút ra, trong cơ thể lại tràn ngập cảm giác trống rỗng khiến hắn lần nữa hy vọng Thương có thể nhẹ nhàng tiến vào, nhưng khi Thương tiến vào, hắn lại mong Thương rời đi.

22. Chương 22

Tâm tình mâu thuẫn như vậy, khiến cho tiểu Yên bất giác co rút hoa huyết, Thương bị tiểu Yên kích thích, nhin không được hung hăng trừu sáp vài cái.

“A... a...” Tiểu Yên toàn thân phiếm hồng, hai mắt đăm lẹ, khiến dương cương Thương lớn thêm vài phần.

“Tiểu Yên muốn ta ra phải hay không, ta mới nghe trong lời tiểu Yên muốn ta ra.”

Thương ác ý xuyên tạc lời tiểu Yên, cố ý ngưng lại trong cơ thể tiểu Yên, không tiến cũng không ra.

“Muốn... ân...”

Nước mắt tiểu Yên nhanh rơi xuống, nỗi thống khổ không thể thư giải so với khi bị người ta xuyên qua càng khó chịu, tiểu Yên xoay xoay thân mình, nội bích ma sát một chút khiến tiểu Yên thổ gấp, chính là không đủ, hắn hy vọng Thương giống vừa nãy, đối xử hắn.

“Tiểu Yên không nói sao ta biết phải làm gì?”

Thương nhẩn nhin cũng rất vất vả, tiểu Yên xoay xoay thân mình, kéo dùng đạo ma sát, khiến Thương cơ hồ muốn vứt bỏ mọi thứ, hung hăng ái tiểu Yên, thật không biết giữ như vậy là tra tấn tiểu Yên hay tra tấn chính mình?

“Ta... ta muốn...”

“Muốn gì?” Thương cố gắng bức tiểu Yên nói ra lời hắn muốn nghe.

“Muốn... của người... ân... ô ô...” Tiểu Yên nói không ra, khó chịu khiến hắn ủy khuất khóc thành tiếng.

Thương thở dài một hơi, hắn thế nào đem tiểu Yên lộng đến khóc, không muốn tiểu Yên rơi lệ, cũng không muốn tra tấn mình, Thương trụ lấy thất lưng tiểu Yên, đem chính mình lui ra, rồi nắm chặt áp xuống thượng đỉnh đã cứng lên, cùng tiểu Yên chặt chẽ kết hợp.

“A a... ân... Thương còn muốn...” Tiểu Yên rên thỏa mãn yêu kiều, bị dục vọng thúc giục, tiểu Yên bất chấp tất cả then thùng xoay xoay thất lưng, kỳ vọng Thương càng nhiều yêu thương, quán xuyên.

Thương mỗi lần tiến nhập đều rất sâu, phẳng phát muốn hung hăng xuyên qua mật tử mềm mại tiểu Yên, một lần nữa hưởng đến tư vị thống khổ nhưng thoải mái, tiểu Yên toàn thân kịch liệt run rẩy, bởi hắn đang đến...

“A... a a...” Tiểu Yên ngâm nga cao vút, hắn lần thứ ba phát tiết.

Thương rút dương cương ra, lật thân thể tiểu Yên lại, tóm lấy chiếc gối kê bụng tiểu Yên, nâng mông tiểu Yên lên, lại hung ác tiến vào.

“Ân a... Thương... từ bỏ... ân ân...”

“Một lát nữa thôi, cho ta.”

Thương gia tốc cử động của mình, tiểu Yên dù mới đạt đến cao trào vẫn thật miễn cưỡng, bị Thương trù sấp như vậy, tiểu Yên không chịu nổi lại đỉnh lên, Thương mãnh lực tiến vào từ phía sau, hai người đồng loạt lên đến, tiểu Yên suy yếu mệt mỏi không chịu được mê đi.

Thương luyến tiếc hôn đôi môi rồi đến hai bên má tiểu Yên, trong lòng tràn đầy vui sướng, tiểu Yên cuối cùng là của hắn.

“Hảo hảo ngủ đi!”

Thương lấy chiếc gối còn đặt ở bụng tiểu Yên lên, liền giữ tư thế mập hợp nằm bên cạnh, ôm lấy tiểu Yên, kéo chăn chìm vào giấc ngủ

23. Chương 23

Hôm sau, lúc trời lơ mờ sáng.

Tiểu Yên từ trước đến giờ luôn dậy sớm, dù trải qua một đêm vận động đến mệt mỏi vẫn tỉnh mơ liên tỉnh, theo thói quen tỉnh ngồi xuống giường, phát hiện chính mình bị ôm chặt không thể cử động.

Còn tại mặc danh kỳ diệu nào mình cùng Thương ôm nhau, bên trong cơ thể có cảm giác dư dật, khiến tiểu Yên trừng lớn hai mắt, cũng khiến hắn nhớ đến kích tình đêm qua, thoáng chốc đỏ mặt.

Tiểu Yên xấu hổ nghĩ muốn đẩy Thương ra, chính là hắn vừa động, liền kéo theo những cảm quan bên dưới, khiến bất giác không tự chủ rên rỉ, cự thú còn ngủ say trong cơ thể phảng phất tỉnh dậy, dần dần xuất hiện cảm giác trưởng đại, khiến tiểu Yên không chỉ đỏ mặt, cả thân hình cũng hiện ra màu phấn hồng, tiểu Yên đành từng chút từng chút chậm rãi rời đi, hy vọng Thương không tỉnh.

“Muốn đi sao?”

Thương một tay ôm lấy tiểu Yên vào lòng, cự thú trong cơ thể tiểu Yên đã muốn động không ít, bằng động tác này của Thương, thu một tiếng, lại tiến vào trong tiểu Yên.

“Người... a ân...” Tiểu Yên thật không tin được Thương thể nào tỉnh, xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Kỳ thật đây là Thương cố ý, từ lúc tiểu Yên tỉnh dậy hắn đã tỉnh, chỉ vì muốn nhìn thấy biểu tình thú vị của tiểu Yên mới cố ý tiếp tục giả bộ ngủ, bất quá bộ dáng mời rồi của tiểu Yên thật sự hảo đáng yêu, khiến hắn nhịn không được, bắt đầu lớn.

“Tiểu Yên hảo đáng yêu nga, ta nhịn không được.”

Thương đem một chân tiểu Yên ôm lấy thắt lưng, liền nằm sang bên, trong cơ thể tiểu Yên luật động, bàn tay vỗ về chơi đùa phía trước.

Tối qua đã bị Thương yêu, hoa huyết tiểu Yên vẫn còn ảm, hơn nữa ngâm dương cương Thương suốt một đêm, nộn huyết trong thời gian ngắn chưa khép lại, nên khi Thương tiến vào không gây cho tiểu Yên cảm giác khó chịu.

“Thương... a... cấp ân...”

Tiểu Yên đáng thương, sáng sớm đã bị Thương trù tính làm một trận vận động kịch liệt, thẳng đến giữa trưa, khi nhiệt độ ngoài trời giảm xuống, tiểu Yên mới từ từ tỉnh lại, bữa điểm tâm tiểu Yên biến thành cơm chiều.

Bởi Thương chuẩn bị tốt đồ ăn định cấp cho tiểu Yên, mới mở cửa tiến vào nhìn đến tiểu Yên giống hệt một tiểu bé con mới sinh giãy giụa tự mình đứng lên, thân mình trần trụi bại lộ trước mắt, toàn thân từ đầu đến

cuối đầu những dấu vết hồng hồng tím tím, hai chân bị tách nhiều đến mức không thể ở yên, nhịn không được thú tính lần nữa trỗi dậy, đem thức ăn đặt sang bên, lần thứ hai áp đảo, hung hăng quán xuyên.

Thương khiến tiểu Yên hoàn toàn không có cơ hội xuống giường, cứ ngay tại giường vượt qua một ngày.

Ngày hôm sau, tiểu Yên hoàn toàn giống một lão đầu, đi ngoài đường theo hình chữ bát [1] còn phải chống quả trượng, Thương theo phía sau cũng rất áy náy, chính là hấn không hồi hận.

“Ta sau này cũng không muốn làm với người.”

Tiểu Yên trừng mắt với Thương mang nét ray rứt đằng sau, tuy rằng Thương trưng bộ mặt khẩn cầu khoan dung, chính là tiểu Yên không nghĩ tha thứ cho hấn.

Cũng không giấu lại hấn lần đầu tiên làm loại sự tình này, thế nhưng một chút cũng không tiết chế, làn da trên người không chỗ nào nguyên màu, toàn thân đau nhức, nơi bị tiến vào bây giờ vẫn còn cảm giác khép không khép nổi, càng xấu hổ hơn chính là, hấn đến bây giờ vẫn cảm thấy cự vật Thương trong cơ thể bừa bãi ma sát, mà hấn... còn thực hưởng thụ.

Chuyện đáng xấu hổ như thế, dù thế nào cũng không nói cho Thương, bằng không tên đại sắc lang này sẽ càng không tiết chế, hấn rồi thì cơ hội xuống giường cũng chẳng có.

...

[1] Chữ bát []

24. Chương 24

Hai người đứng ở hai đầu đòn gánh, ai giữ ý nấy, quyết không nhượng bộ, càng khó tin hơn là, tiểu Yên thường dễ dàng bị Thương dắt mũi, lại có lúc cố chấp.

“Ta không cần mang thứ này, thời tiết nóng như vậy, ta sẽ bức chết.”

Lúc này, Thương không biết lấy đâu ra một chiếc mạo sa [1] bắt tiểu Yên phải mang.

“Người nhất định phải mang, bằng không ta không cho người ra ngoài buôn bán.”

Không giấu lại từ sau khi tiểu Yên cùng hấn hoan ái, đã thay đổi rất nhiều, thêm phần kiêu diễm đáng yêu, không dễ phòng sao được.

“Phải mang cũng nên là người mang, vì cái gì là ta mang?”

Tiểu Yên đoán được tâm tư Thương, chính là rõ ràng người treo hoa ghẹo nguyệt không phải hấn, vì cái gì muốn hấn mang món đó, ngược lại Thương tuần mỹ mới nên mang.

“Là người mang mới đúng.” Thương dù nói sao cũng muốn tiểu Yên đeo.

Tiểu Yên không chịu nổi rống to.

“Ta không cần, trước kia không biết ai đi đường chỉ làm một vòng, phía sau liền đeo một đồng oanh oanh yển yển, hiện tại cư nhiên lại bắt một kẻ không ai để vào mắt đeo mạo sa, chẳng lẽ ta thật sự xấu đến mức phải che đậy sao?”

Nguyên lai là Thương ghét bỏ hấn, cho nên bắt hấn đeo, vậy vì cái gì muốn phát sinh quan hệ? Hết thấy chỉ vì hảo ngoại sao?

Thương đã muốn sờ thấu tâm tư tiểu Yên, biết nếu không cùng tiểu Yên giải thích rõ ràng, tiểu gia hỏa nhất định nghĩ lung tung.

“Bởi vì tiểu Yên của ta rất đáng yêu, ta không muốn cùng người khác chia sẻ, cho nên bắt người mang mạo sa, diễm đáng yêu của người chỉ là của một mình ta.”

Tiểu Yên mặt đỏ lên, từ lúc cùng Thương quan hệ tới nay, Thương nhiều lần nói hấn lời ngon tiếng ngọt, tuy rằng nghe đã quen, nhưng vẫn thường đỏ mặt.

“Người ta cũng không muốn người khác chia sẻ Thương, chính là người vừa xuất hiện, sẽ có rất nhiều người vây quanh.” Ngữ khí tiểu Yên có chút ghen tị, khả hán không phát hiện nhưng Thương nhận thấy được.

“Tiểu Yên ghen à?”

“Có sao?” Tiểu Yên mặt nhăn nhó, không để ý đến Thương, khiêng đòn gánh sọt trúc, không quay đầu hướng chợ đi tới.

Thương bắt đầu dĩ cười cười, đi nhanh về phía trước, nhưng không nghĩ muốn mang thứ đó.

Tiếp nhận đòn gánh trên vai tiểu Yên, giảm bớt gánh nặng, tiểu Yên không như trước không để ý Thương, hai người cứ thế giằng co.

Tiểu Yên cùng Thương xuất hiện ở chợ, lập tức có một đồng bà bà mù mù đi theo, tiểu Yên dùng biểu tình “người xem đi” trừng mắt liếc Thương một cái, Thương chính là cười cười.

“Ai a, Mại Thái Lang, người sao vậy, mấy ngày nay không thấy người ra chợ bán đồ?” Một vị thẩm mập mạp nói.

“Đúng vậy, đúng vậy, đi đâu?” Một vị ma ma khác gầy chỉ còn xương cốt hỏi.

“Đúng vậy, đây là một vị ca ca xuất sắc? Hảo tuần tú.” Lần này là một nữ nhân trang điểm đến mức thành cả khối phấn.

Nữ nhân này liếc mắt một cái nhìn tuần mỹ nam tử đứng bên tiểu Yên, nước miếng thiếu chút nữa không để ý đến hình tượng, cả một bồn máu từ mồm nhỏ ra, cổ tình nhu mì ngoắc ngoắc mị nhân mãnh liệt câu Thương. Thương thiếu chút ới hết điểm tâm hôm nay, nhanh quay đầu nhìn đi chỗ khác.

...

[1] Mạo sa: loại mạng che mặt bằng vải

25. Chương 25

Tiểu Yên bị nhóm đại thẩm tả một câu, hữu một câu, hỏi đến mức không còn cách nào mở miệng giải thích, tổng không thể nói hán bị Thương yêu đến độ không xuống được giường, bắt quá điều cuối cùng vị nữ nhân trang điểm dày cộm kia hỏi, chính là khiến hán dựng đứng lỗ tai, ánh mắt ngoắc ngoắc nhìn trừng trừng Thương.

Khư, còn nói ta phải mang mạo sa, ta xem người mới cần.

Chính là tiểu Yên phát hiện Thương nhìn về nơi khác, hán không khỏi tò mò hướng theo, không xem còn tốt, vừa xem, lòng hán dâng lên một cỗ giận dữ vô danh.

Tiểu Yên di chuyển đứng trước người Thương, nghĩ muốn chắn đi tầm mắt của những nữ nhân như yêu quái, Thương là của hán, hán không cần có nữ nhân khác nhìn chằm chằm Thương.

Thương phát hiện hành động bảo hộ đáng yêu của tiểu Yên, lòng tuôn trào một dòng nước ấm, ha ha, tiểu Yên của hán thật khả ái.

Thương làm bộ lơ đãng một cước bán chân tiểu Yên, tiểu Yên trọng tâm không vững liền ngã ra sau, Thương tính đứng thời gian ôm lấy tiểu Yên, thuận tiện thấu hương, nụ cười của hán giống như con miêu vừa trộm thịt tươi.

“Người làm cái gì?” Tiểu Yên nhỏ giọng trách Thương.

“Bởi vì người rất đáng yêu.” Thương nhân cơ hội thấu hương lần nữa, bắt quá đã có kỹ xảo không cho kẻ khác thấy.

“Người...” Tiểu Yên phát hỏa, chính là có người trông bọn họ ôm mà phát ra tiếng.

“Uy, Mại Thái Lang, cho ta một cái rau chân vịt.” Là vị nữ nhân hương Thương mãnh liệt phao mị nhân.

“Nga, hảo.” Tiểu Yên đẩy Thương ra, đem rau xanh trong sọt cấp cho khách.

Nữ nhân kia không quên vớt một cái liếc, mới lắc mông uốn éo rời đi, những kẻ khác lục đục hướng tiểu Yên mua đồ ăn, rất nhanh tất cả rau xanh mang ra đã bị cướp sạch, hơn nữa đều do nữ tử, này phải tính công Thương.

Trên đường về nhà, tiểu Yên bắt mãi im miệng.

“Sao vậy? Đồ ăn của ngươi không phải đều bán xong, sao còn bắt mãi?”

“Ngươi sau này không cần theo ta ra chợ.” Tiểu Yên rầu rĩ nói ra chuyện hẩn suy nghĩ rất lâu.

“Vì cái gì? Ta đi theo ngươi không tốt ư?”

“Không phải không tốt, là...” Tiểu Yên nói không nên lời, hẩn không có dũng khí như Thương lớn tiếng thừa nhận cảm tình.

“Vì cái gì?”

Thương biết tiểu Yên muốn nói gì, cho nên hẩn cố ý bức, tiểu Yên then thùng, tuy rằng hẩn rất thích, chính là hẩn càng thích tiểu Yên có thể thản thảng thừa nhận yên mến với hẩn.

Bọn họ từng có vô số lần hoan ái, nhưng cho tới nay chỉ có hẩn đối tiểu Yên nói yêu, tiểu Yên rất ít khi nói như vậy, trừ phi bị hẩn bức đến cuối, bằng không phải lúc tối cao trào tiểu Yên nhịn không được mới nói thương hẩn, ấy không đủ, hẩn muốn nhiều hơn.

“Quên đi, dù sao ngươi không cần theo ta là được.” Tiểu Yên trốn tránh ánh mắt bốc hỏa của Thương.

“Không, ngươi không nói rõ ràng, ta nhất định sẽ theo ngươi.” Thương không dễ dàng thỏa hiệp.

Tiểu Yên đau đầu, “Tùy ngươi.”

...

26. Chương 26

Thương kéo tiểu Yên qua, ôm trong ngực giấu sau một thân cây thô to.

“Vì cái gì ngươi luôn không nói rõ ràng?”

“Không có gì.” Tiểu Yên giãy giụa nghĩ muốn rời khỏi sự ôm ấp của Thương, chính là Thương gắt gao bám trụ, “Buông.”

“Không, không nói rõ ràng ta ngay tại chỗ này yêu ngươi.”

“Ngươi uy hiếp ta.” Tiểu Yên tức giận nhìn trừng trừng Thương.

“Đúng vậy, ta chính là uy hiếp ngươi, ai kêu ngươi không thành thật một chút.” Thương cười vô lại, tay bắt quỳ củ, cách lớp khó tử ma xát trĩ nộn non nốt.

“Ân... Thương không cần...”

Tiểu Yên cự tuyệt, Thương sao có thể dễ dàng buông tha, bàn tay tiến vào trong, càng âu yếm.

“Đừng... Không cần ở trong này... Ân a...”

“Tiểu Yên nói cho ta biết nguyên nhân vì cái gì ngươi không tốt?”

“Ta... ân... ta không muốn để cho... ân... những nữ nhân khác nhìn chằm chằm ngươi... a...”

Tiểu Yên thở hổn hển, thanh âm đứt quãng đem nguyên do mình mất hứng nói ra, thân mình vắn vẹo, không tự giác hướng lên phía trước.

“Tiểu Yên thật đáng yêu, thưởng cho ngươi.”

Thương hôn tiểu Yên, thoát hạ khó tử hẩn, đồng thời giải khai khó đầu, khiến cho cự vật lộ ra bên ngoài, đem hai chân tiểu Yên gác lên tay, cự vật nhắm hoa huyệt, đi vào.

“A ân... ô ô...” Thương bắt trụ miệng tiểu Yên, trao đổi hương vị.

Cực vật Thương trong hoa huyết non mềm tiểu Yên trầu sấp, khiến dững đạo co rút, phun ra lại nuốt vào

“Tiểu Yên cảm giác được không? Ta ở trong cơ thể người, chỉ có người mới có thể có được ta, ta chỉ đối với người làm loại sự tình này.” Thương vừa luật động vừa hứa với tiểu Yên.

“Ta... cấp a... cũng chỉ đối với Thương... a... làm loại sự tình này...”

“Cấp a... cấp a...”

Tiểu Yên kêu to một tiếng, đạt đến cao trào, Thương còn chưa phát tiết, nên tốc độ hần nhanh dần, tiểu Yên bị kích thích lại có phản ứng, hai người chính là muốn ngừng mà không ngừng được, nghe xa có âm thanh người nói chuyện.

“A... có người đến...” Tiểu Yên nhất thời trong biển dục thanh tỉnh.

Thương ôm lấy tiểu Yên, tránh qua thân cây bên kia, bọn họ chân trước vừa mới trốn xong, chân sau người đã tới.

“Ha ha, hôm nay chặt được thật nhiều củi, gấp hai bình thường a.” Tiều phu Giáp nói.

“Đúng vậy, hôm nay củi thật phong phú, hần có thể bán không ít tiền.” Tiều phu Ất nói.

Thương mặc kệ hay không có người, cố ý trong cơ thể tiểu Yên trầu động.

“A... ô ân...”

Tiểu Yên bị ma xát bất ngờ, yêu kiều rên lên, lập tức ngăn chặn miệng không cho tiếng rên rỉ phát ra, tức giận đánh Thương một cái, Thương càng dùng sức thâm nhập thiểm xuất.

Biết mình không đánh lại Thương, tiểu Yên đành không ngừng hướng lão thiên gia cầu khẩn, hy vọng hai người kia nhanh rời đi, hần đã sớm không nhịn được.

27. Chương 27

“Tiểu Yên người thật mẫn cảm nga!” Biết tiểu Yên vì nguyên do có người khác, hạ thân càng khẩn trương, tiểu huyết kiệt liệt co rút.

Tiểu Yên kêu rên một tiếng, lại dâng cao trào, ngay thời điểm tiểu Yên nhịn không được, hai kẻ kia thức thời ly khai, không tiếp tục ở lại đa sự, nếu không chuyện tiểu Yên cùng Thương hoan ái, một màn cảnh xuân hần sẽ bị lộ ra ngoài.

“Thương... đừng phá nữa... ân a...”

Trước hai người rời đi, sau tiểu Yên giận trừng trừng Thương, bắt quá *** tại hạ thân, khiến hần giận cũng không dọa được Thương, ngược lại còn tiếp thêm dục hỏa cho Thương, Thương tốc độ trầu động nhanh hơn, một cái mãnh lực, đem mầm móng dục vọng phóng vào cơ thể tiểu Yên.

Tiểu Yên mệt thắm, cuối cùng được Thương công về nhà, bởi người khởi xướng là Thương nên hần cam tâm tình nguyện!

Từ khi có “chiêu bài” Thương anh tuấn, tiểu Yên vừa đến chợ, không cần hô to rao hàng liền tự động có một đám nữ nhân điên cuồng hướng hần mua đồ ăn, nguyên nhân chính là liếc mắt nhìn Thương một cái, lúc bắt đầu tiểu Yên còn có thể trong lòng bất bình tĩnh, nhưng sau đó lại cảm thấy cũng không sao.

Nguyên nhân bất bình tĩnh chính là, hết thấy mọi người nói Thương có bao nhiêu hảo thể này, bao nhiêu hảo thể kia, không ngừng khen ngợi hần, chưa từng gặp qua có người nói hần nửa điểm bất hảo, khiến tiểu Yên tức giận không thôi.

Bắt quá... ha ha, bộ dáng Thương ác liệt chỉ có hần nhìn thấy, cho nên hần so với những người kia còn thấy được nhiều diện mạo bất đồng khác của Thương, quan điểm ấy khiến tâm tình hần thoáng an ủi.

Sinh ý tiểu Yên từ khi Thương tiếp nhận từ từ chuyển biến tốt đẹp, có khi cung không đủ cầu, khiến tiểu Yên không khỏi cảm thán, người lớn lên anh tuấn thật không giống nhau a.

Tiền lời buôn bán, tiểu Yên đều giao Thương quản, tiểu Yên phát hiện Thương suy nghĩ tốt lắm, hẳn trước kia một mình bán đồ ăn thường tính sai tiền.

Nhưng khi Thương cùng hắn tính ra tiền lời, thì không còn như vậy, cho nên hắn rất nhiệt ý để Thương xử lý việc giúp hắn, dù sao hắn cũng rất lười.

Chính là...

Duy nhất có điều so sánh phiền não, thời điểm hắn giúp Thương chắn không ít oanh oanh yến yến, lại phải chịu không ít xem thường, hiện tại lão bản quán bán đồ ăn đã thay đổi triều đại.

Tiền sau khi đến chỗ Thương, đều được hắn thường xuyên mua rất nhiều đồ ăn cấp tiểu Yên, dù tiểu Yên nói ăn không vô, Thương cũng sẽ ngánh bức tiểu Yên ăn xong.

Sau khi cẩn thận quan sát tiểu Yên ăn uống, Thương cuối cùng biết được vì cái gì tiểu Yên nhỏ gầy.

Tiểu Yên không chỉ thiếu dinh dưỡng, hơn nữa hắn ăn rất ít, giống như gà mổ thóc vậy, sao có thể dưỡng cho mập mạp.

Mọi công tác hạ điền Thương đều không cho tiểu Yên làm, nếu tiểu Yên kiên trì muốn làm, Thương chỉ cho làm việc nhẹ nhàng nhất, những việc khác đều tự mình giành lấy.

Vì để tiểu Yên dinh dưỡng cân đối, không biết bao nhiêu lần đồ ăn có thịt xuất hiện trên bàn, Thương tự mình xuống bếp, vì tiểu Yên thu xếp đồ ăn.

Trù nghệ tuyệt hảo của Thương càng khiến tiểu Yên thấy không bằng, mọi việc phòng bếp lại tiếp tục giao Thương.

Cơ hồ mọi công tác đều do Thương đảm nhiệm, vậy tiểu Yên phụ trách cái gì?

Công tác tiểu Yên phụ trách là ăn cùng... bồi Thương ngủ!

28. Chương 28

Mặc kệ tiểu Yên thế nào kháng nghị, Thương kiên trì “sau khi ăn cơm phải vận động” nói như vậy thân thể mới khỏe mạnh, tiểu Yên mồm miệng vụng về sao có biện pháp đấu Thương gian xảo, cho nên hắn hiện tại chính là tương xứng danh hiệu: “trư”

Mỗi ngày ăn no thì ngủ, ngủ no thì ăn, hơn nữa còn có “vận động kịch liệt” cũng đủ khiến tiểu Yên chịu không được.

Trải qua một tháng kế hoạch “dưỡng trư” của Thương, tiểu Yên thật sự có biến hóa, hơi tròn, người cũng cao lên không ít, khi xuất ngoại, Thương đem tiểu Yên bao kín không kể hở, không cho tiểu Yên phơi nắng, sau một tháng, tiểu Yên trắng dần, không tính bàn tay thô ráp sau nhiều năm làm việc, kiên kiên biết biết, tiểu Yên đen đen thấp bé, đã trở nên xinh xắn.

Thực vừa lòng với kiệt tác của mình, Thương khoái trá thưởng thức tiểu Yên ngày một mỹ, tiểu Yên kỳ thật lớn lên không kém, nhưng hoàn cảnh quá tệ, nét mỹ mới bị dấu.

Bởi do sự cố gắng của Thương, hiện tại không chỉ có không ít người chạy theo Thương, nhân khí tiểu Yên cũng tràn đầy, duy nhất khác biệt chính là chỗ...

Chạy theo tiểu Yên là...

Nam nhân!

Thiên a! Vì cái gì là nam nhân, không phải nữ nhân?

Ai nói đến cái này phải nói đến công Thương!

Tiểu Yên kỳ thật lớn lên rất thanh tú, chính là bộ dáng nhỏ gầy đen đúa của hắc hoàn toàn giấu hết quang huy, tiểu Yên giống như một viên bảo thạch chưa tạo hình, trải qua bàn tay khéo léo của công tượng, đem vẻ hoàn mỹ của bảo thạch, hoàn toàn bộc lộ, từng chút từng chút phơi bày.

Tiểu Yên bộ dáng mảnh mai, là một tiểu khỏa tử dẫn theo tia khí huyết phương cương, khiến những kẻ đồng dạng là nam nhân cũng nhịn không được dâng lên ý muốn bảo vệ, đến mức khiến cho người khởi xướng biến tiểu Yên thành vậy, cũng chính là người đứng bên cạnh, Thương, vừa lạnh như băng vừa cảm tức nhìn những tên dò xét.

Thương chẳng phân biệt được đâu là thiên thời – địa lợi – nhân hòa, chỉ gần *** dâng lên, sẽ lập tức kéo tiểu Yên làm không ngừng, tiểu Yên sau khi chịu qua thử thách, liền có một nét kiêu mỹ không nói nên lời, thường do vô thức toát ra, đây cũng là một trong những nguyên do vì sao nam nhân hội hướng tiểu Yên chạy theo.

“Thương, ngươi xảy ra chuyện gì vậy? Sắc mặt hảo khó coi nga.” Tiểu Yên không rõ vì sao Thương lại có bộ dáng muốn giết người, nhịn không được quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, tiểu Yên sau này ngươi ra ngoài nhất định phải ngoan ngoãn mang mạo sa, bằng không...”

Thương tiến đến nói bên tai tiểu Yên, khiến tiểu Yên nhất thời thần tình đỏ ửng.

“Đầu óc ngươi chỉ chứa đầy mấy việc đó sao?” Tiểu Yên đỏ bừng mặt, cười kiêu mỹ đánh Thương.

“Không có biện pháp, bởi vì người khác đã phát hiện ra vẻ đẹp của ngươi, nếu ta không thi thố chút phòng hộ thì sao được.”

Thương ngăn trở tiểu Yên, nếu vẫn để cho những kẻ này tiếp tục cười cười nhìn, hắc nhất định ghen!

Khi Thương vừa nói, tiểu Yên chậm nửa nhịp nhớ lại, cuối cùng chú ý đến vài đạo tầm mắt nhắm thẳng hắc mà cười, bất quá... sao toàn là nam nhân a? Hắc thật sự không có duyên cùng nữ hài tử sao? Tiểu Yên không khỏi xúc động muốn rơi lệ.

29. Chương 29

...

“Uy, ngươi nhìn xem, người kia có phải rất giống chủ tử?” Một người mặc lam y đẩy hỏi đồng bạn.

“Ngươi nói ai?” Người vận lục y nhìn cả buổi, vẫn không biết đồng bạn nói ai.

“Chính là tên bán đồ ăn kia, người mặc bạch y, ngươi nhìn kỹ xem có giống không.” Lam y nam tử chỉ cách chỗ bọn họ không xa.

Lục y nam tử hướng theo điểm chỉ của lam y nam tử, hắc không khỏi mở to mắt.

“Người kia...”

“Cùng chủ tử rất giống nhau đúng không?” Nhìn đồng bạn lộ ra biểu tình hoảng hốt, lam y nam tử càng thêm xác định mình không nhìn nhầm.

“Chính là... sao có thể? Chủ tử không phải đã...”

“Phi phi phi, ngươi sao có thể nguyên rửa chủ tử, chủ tử phúc lớn mệnh lớn, sao có thể dễ dàng bị giết.”

Lam y nam tử đem chủ tử tôn sùng như thiên thần, nói cái gì cũng không tin chủ tử đã về cõi Tiên, chính vậy không ngại ngàn xa dặm đường, chung quanh dò hỏi.

Khi đó bọn họ bị chủ tử phái đi chấp hành nhiệm vụ, không hề nghĩ đến khi hai người từ Tây vực trở về, lại nhận được tin chủ tử bị Âm Sơn sát hại.

Mà Âm Sơn còn tiếp quản hết thầy của chủ tử, ngay cả ái nhân chủ tử Lăng công tử cũng bị Âm Sơn cầm tù, bởi vậy bọn họ lặng lẽ đến chỗ huyền nhai nơi chủ tử gặp nạn dò hỏi, hy vọng có thể vì chủ tử cầu một đường sinh cơ.

“Hi, người nói đúng, người kia thật sự là... chủ tử!”

Lam y nam tử danh gọi Hi, không rõ đồng bạn hần sao đột nhiên xác định rõ người kia là chủ tử?

“Người nhìn kỹ trên lưng bạch y nam tử là cái gì?”

“A! Long Vân Ngọc.” [1]

Hi thiếu chút nữa nhảy dựng kêu to, cũng may lực y nam tử chuẩn bị trước bắt lấy hần, bằng không nhất định gây xôn xao.

“Hừ, hần thật là chủ tử, chúng ta cuối cùng cũng tìm được chủ tử.” Hai người rất cao hứng.

Hai đại nam nhân nhảy nhót không để ý người qua đường chăm chú nhìn như lũ quái dị, bay nhanh đến quán đồ ăn của tiểu Yên, “đông!” một tiếng, quỳ gối trước mặt Thương.

“Chủ tử, cuối cùng chúng ta đã tìm được người.”

Tiểu Yên hoảng sợ, Thương sắc mặt cũng rất kỳ quái.

“Các người gọi ai là chủ tử?”

“Chủ tử, người không nhận ra chúng ta? Chúng ta là tâm phúc của ngài, Hừ cùng Hi.” Hi giật mình trước ánh mắt xa lạ chủ tử dùng để đánh giá bọn họ.

“Thương, người biết bọn họ?” Tiểu Yên tràn ngập nghi hoặc hỏi Thương.

“Không quen biết.” Thương ôn nhu đối tiểu Yên nói, nhưng khi nhìn hai người quỳ trên mặt đất, vẫn lạnh lùng cự xử.

Ngắn ngủn ba chữ, tựa như một chậu nước lạnh, tưới thẳng vào tâm Hừ cùng Hi, cả hai không dám tin vị chủ tử đang nhìn như xa lạ này.

“Phải không?” Tiểu Yên mi nhãn lại, hơi có chút dăm chiêu.

“Không cần quản bọn họ, chúng ta làm sinh ý xong, nên trở về nhà.” Thương kéo tiểu Yên, kiêng đòn gánh rời đi.

“Chính là...”

Tiểu Yên nhìn hai người quỳ trên đất, trong lòng có một loại cảm giác chậm rãi hiện ra, cảm giác gì hần không biết, chính là cảm thấy sẽ có chuyện phát sinh.

“Không có chính là.” Thương không để tiểu Yên phản kháng, kiên quyết tha tiểu Yên đi, hành động tiểu Yên quan tâm hai người kia, khiến hần rất không cao hứng.

...

[1] Long Vân Ngọc: vết xăm có hình rồng

30. Chương 30

Tiểu Yên dù bị kéo đi vẫn không yên tâm quay đầu lại, nhìn hai người kia dù có khoảng cách, nhưng vẫn theo chân bọn họ.

Hai người đó, hần là thuộc hạ trước kia của Thương!!

Tiểu Yên nghĩ có chút dăm chiêu, khiến Thương bất mãn cực độ, nhìn hành động tiểu Yên cứ không ngừng ngoái về sau, Thương bỗng có ý muốn giết chết hai tên kia, hần không thể để tiểu Yên nghĩ đến người khác.

Thương sinh tức giận liền dừng cước bộ, tiểu Yên không chú ý tới, đụng vào phía trước, đang lúc mở miệng mắng, môi liền bị Thương ngăn chặn, hỏa nhiệt đoạt lấy tiểu Yên.

“Ô ân...”

Tiểu Yên vô lực chống cự, Thương so với chính hắn còn biết rõ cơ thể hắn hơn, tiếp tục chống cự kết cục cũng chỉ là xụi lơ trong ngực Thương.

Hai người cứ như thế ở nơi sơn dã hôn nhau nồng nhiệt, xa xa Hựu cùng Hi nhìn không được lấp bắp kinh hãi.

Chủ tử... thật đúng nhiệt tình a!

Ân?

Không đúng, tình nhân của chủ tử là Lãng công tử, người kia là tân ái nhân sao?

Hi đối Hựu nói ra nghi vấn, Hựu một dạng ánh mắt ngu ngốc liếc Hi một cái, không thèm để ý đến hắn.

“Thương... đừng... có người nhìn...” Tiểu Yên trong lúc vô ý tiếp xúc với ánh mắt của Hựu cùng Hi, thẹn thùng đẩy Thương ra.

Thương có chút sinh khí, nhưng biết tiểu Yên ngại đành phải dừng, áp lực từ chính bản thân không ngừng quấy động ***, quay đầu uy hiếp những kẻ tránh mặt phía sau.

“Không cút khỏi tầm mắt ta, đừng trách ta đối với nhóm các người không khách khí.”

Hựu cùng Hi thân thủ trên giang hồ cũng là đệ nhất đệ nhị, đối với lời tiểu Yên bọn họ nghe rất rõ, vậy nên khi chủ tử đe dọa, bọn họ đành nhanh chân chạy, trốn ở rất xa.

“Những kẻ vương bận đi rồi, hiện tại nên nghe lời.”

“Người sao lại...”

Tiểu Yên nghĩ muốn đối Thương nói không được dọa dẫm kẻ khác, chính là hạ phúc Thương đụng vào hắn, khiến hắn xấu hổ không thôi.

Thương ôm lấy tiểu Yên, đem tiểu Yên phóng đến nằm tảng đá lớn, cởi khó tử tiểu Yên ra, đem hai chân vòng qua lưng mình, lấy cự nhân vốn đã sưng nóng, tại nơi riêng tư cọ xát.

“Tiểu Yên có thể chứ?” Thương hỏi tiểu Yên, bàn tay lộng trĩ nộn.

“Ân ô... Ta nói không, người chịu dừng sao?” Tiểu Yên tràn ngập ai oán nói.

“Sẽ không!” Thương nói xong thẳng tiến cơ thể tiểu Yên.

Trong cơ thể, nháy mắt tràn ngập cảm giác, khiến tiểu Yên nhìn không được rên rỉ.

Thương đáng ghét, mỗi lần đều như vậy, hỏi người ta cũng không được, kẻ người ta muốn hay không cũng mặc nhiên tiến vào, hại hắn vô lực trở về nhà, nếu không phải được Thương công về cũng là ôm về, Thương giống như là yêu cảm giác hoan ái trong rừng, thiên a, đây thực sự là thói quen không tốt.

Dưới sự dẫn dắt của Thương, tiểu Yên rất nhanh *** bị kéo đến đỉnh cao, sau trận hoan ái, tiểu Yên như trước bị Thương ôm về.

Ở xa xa, Hựu cùng Hi xấu hổ cười cười, tính tình chủ tử nhà hắn, giống như thay đổi!

Chủ tử cùng Lãng công tử tuy rằng ân ái, nhưng chủ tử lãnh tính, tuyệt không ở trước mặt mọi người cùng Lãng công tử có cái gì biểu hiện, cũng không ở “nơi công cộng” làm loại sự tình này, nhiều lắm là ở trong phòng bị mọi người biết, bất quá cơ hội như vậy rất chỉ là ít.

Người này thoát nhìn nhiều lắm xem như thanh tú, lại có thể có được nhiều yêu thương của chủ tử, có thể thấy trong lòng chủ tử chiếm địa vị không nhỏ.

...

31. Chương 31

Trên đường về tiểu Yên bị Thương yêu qua một lần, về đến nhà Thương lại thêm một trận, báo hại tiểu Yên nằm trên giường đã muốn mê man.

Thương tại trù phòng vì tiểu Yên thu xếp thức ăn, nhìn rất bận rộn, lén theo đuôi Hựu cùng Hi đối với hành động của Thương thực không dám tin.

Bọn họ biết trù nghệ chủ tử rất cao, nhưng chủ tử chưa bao giờ vì ai xuống bếp, ngay cả Lăng công tử cũng chưa từng có lộc ăn như vậy, hai người không khỏi tò mò vị thanh tú nam tử kia, rốt cuộc có cái mị lực gì, khiến cho chủ tử cao ngạo cam nguyện vì hắn làm trâu làm ngựa?

“Tiểu Yên, dậy ăn cơm.” Thương bưng đồ ăn đến trước giường, ôn nhu gọi tiểu Yên.

Tiểu Yên mơ màng mở to hai mắt, nhìn đến những món ăn thơm ngon đưa trước mặt, thanh tỉnh không ít, lại nhìn ngoài cửa sổ chớp lên hai bóng người.

“Thương, hai người kia...”

“Đừng để ý bọn hắn, há mồm ra.”

Thương ôn nhu, cẩn thận uy tiểu Yên ăn cơm, Hựu cùng Hi nhịn không được lấp bắp kinh hãi, ngán ngẩm một ngày, bọn họ thế nào thấy được liên tục những kỳ cảnh, không thể nào đem vị chủ tử lãnh khốc vô tình trước kia, cùng con người hiện tại ôn nhu sẵn sọc liên tưởng một chỗ, thật sự khác nhau nhiều lắm.

Thương uy tiểu Yên xong, ở cạnh hống tiểu Yên ngủ, sau đó, mới hướng ngoài cửa.

“Ra đi, ta biết các người ở đây.” Thương đối trước mặt một mảnh rừng núi đen tối nói.

Hựu cùng Hi nhanh chóng hiện ra, quỳ gối trước mặt Thương.

“Chủ tử.”

“Các người là ai? Vì cái gì đi theo ta cùng tiểu Yên.”

Ngữ khí Thương đối với Hựu cùng Hi vẫn như trước, băng lãnh. Nguyên lai sự ôn nhu, chủ tử chỉ cấp cho con người thanh tú kia!

“Chủ tử, người thực sự không nhớ chúng ta sao? Chúng ta là thuộc hạ ngài tối tín nhiệm, là trợ thủ đắc lực của ngài.”

“Ta không nhớ rõ, hiện tại trong trí nhớ của ta chỉ có tiểu Yên, những thứ khác ta đều không cần biết.”

“Chính là chủ tử...” Hi nghĩ muốn nói cho chủ tử có người còn đang đợi hắn, chính là Hựu cản lại.

“Chủ tử, vị công tử kia phải hay không đối với ngài rất trọng yếu.”

“Phải, cho nên ta hy vọng các người không đối tiểu Yên nói điều gì không đúng, nếu để ta biết các người có chút gì đó, ta sẽ giết các người, mặc kệ các người phải hay không trợ thủ đắc lực của ta.” Thương trong mắt xuất hiện sát khí băng lãnh.

“Chúng ta đã biết chủ tử, chúng ta liệu có thể tùy thị bên người, bảo hộ an nguy người cùng công tử.” Hựu đối Thương đưa ra yêu cầu.

“Hảo.”

Ba người đồng thời chuyển hướng sang nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy tiểu Yên tùy tiện khoát một kiện y phục đi tới.

“Tiểu Yên, người không phải đang ngủ sao?” Thương thanh âm ôn nhu như nước, cùng hai người vừa rồi hoàn toàn trái ngược.

“Thương, để cho bọn họ lưu lại, tốt xấu gì bọn họ cũng là thuộc hạ của người.” Tiểu Yên thực tự nhiên tiến vào ngực Thương, có chút thỉnh cầu nói.

“Chính là...”

Thương trong lòng rất không an, không biết tại làm sao, hắn cảm thấy sự xuất hiện của hai người kia, sẽ mang đến cho cuộc sống hạnh phúc của hắn cùng tiểu Yên những gợn sóng, cho nên hắn không nghĩ muốn đối mặt bọn họ.

...

32. Chương 32

“Cầu người, đây là lần đầu tiên ta thật sự cầu người.”

Tiểu Yên đáng yêu điềm điềm cầu xin, khiến Thương nhất thời không thể quyết tâm cự tuyệt.

Tiểu Yên hướng hai người kia nháy mắt, hai người hiểu ý liền hướng Thương cầu đáp ứng.

Tiểu Yên làm như thế là có nguyên nhân, hẳn phải thực rõ ràng, cùng Thương ở một chỗ tuy rằng rất hạnh phúc, nhưng lại luôn có một cảm giác không chân thật, lần này hai người xuất hiện, có lẽ chính là khảo nghiệm thượng thiên cấp cho hắn.

Không đành lòng cự tuyệt, nhưng Thương lại không hy vọng có người đến quấy rầy cuộc sống ngọt ngào của hắn cùng tiểu Yên, dưới cục diện lưỡng nan hiện tại, khiến cho Thương rất khó chọn lựa.

Tiểu Yên bám vào lỗ tai Thương nói gì đó không biết, Thương khước miệng nhếch dần lên, rồi sau đó đáp ứng cho Hựu cùng Hi lưu lại, mà tiểu Yên gương mặt hé nét cười hồng hồng bị Thương ôm vào trong, trước khi đi Thương còn hạ lệnh, không cho Hựu cùng Hi đến gần trong vòng năm trăm thước.

Hựu cùng Hi liếc mắt một cái liền hiểu rõ, ngoan ngoãn rời xa, bọn họ còn không nghĩ muốn chết sớm.

Đợi bọn hắn vừa đi xa, trong phòng truyền đến từng trận thổ gấp yêu kiều, vang cùng với tiếng oa trùng nơi sơn dã ban đêm, hình thành từng chương từng chương nhạc động lòng người.

Sáng sớm, Thương hôn tiểu Yên trong ngực, thẳng đến một đêm bọn họ điên cuồng vừa chấm dứt, nghĩ đến đêm qua tiểu Yên nhiệt tình chủ động, Thương trong lòng cảm giác ngọt ngào.

Tiểu Yên đang ngủ say giật mình, trở thân, những dấu hồng hồng tím tím cơ hồ che hết, càng xuống những nơi tư mật càng dày đặc, giữa hai chân còn đắp đắp lớp hoạt dịch.

“Ng Sloan, ngủ thêm một lát.” Thương ôn nhu nói tiểu Yên.

Tiểu Yên mở hai mắt sưng vu, rên rỉ một đêm khiến thanh âm hắn hơi khàn khàn.

“Còn phải làm sinh ý.” Nói xong ngáp một cái.

“Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi, sau một đêm người còn có khí lực làm sinh ý sao?”

Thương trêu đùa khiến tiểu Yên thanh tỉnh không ít, oán hận trừng mắt liếc Thương.

“Còn không phải do người làm hại.”

“Bởi vì tiểu Yên rất đáng yêu.” Tự biết đuối lý Thương tự bồi bằng một gương mặt tươi cười.

“Ng Sloan ngoan ngủ đi.”

Tiểu Yên lại lắc đầu.

“Ta muốn tắm.” Cảm giác giữa hai chân ẩm ướt dính dính khiến tiểu Yên rất không thoải mái, nghĩ muốn đến khe suối để tẩy cho sạch, bất quá hai chân hắn vô lực không thể bước xuống giường.

“Hảo.” Thương ôn nhu ôm lấy tiểu Yên, đem tiểu Yên bao trong chiếc chăn, thi triển khinh công hướng đến khe suối.

Tiểu Yên thoải mái dựa vào đại thạch bên trên, để dòng nước lưu động cọ rửa thân thể, mật huyết vẫn còn cảm giác nóng bỏng nhưng bởi suối nước thanh lương, giảm bớt cho hắn không ít cảm giác khó chịu.

Thương đứng phía sau tiểu Yên, nhẹ nhàng xoa bóp thắt lưng, bàn tay tham lam tiến vào trong cơ thể, vì tiểu Yên tẩy hết những dịch thể thân thể không hấp thu, sau khi rửa sạch hoàn toàn, Thương ôm lấy tiểu Yên trở về.

Còn chưa vào cửa, đã bị một trận mùi hấp dẫn, đẩy cửa ra, hình dáng Hựu cùng Hi bận rộn, hiện trong mi mắt.

“Các người làm gì?”

“Chủ tử, các người về rồi, đây là ta cùng Hựu ở trên đường mua cho các người, nhanh ăn đi.” Hi cầm bát đũa, đón tiếp Thương, đã muốn đem nơi này trở về nhà mình.

33. Chương 33

Nhìn Thương có vẻ hờn giận, tiểu Yên vội giảng hòa.

“Thương, ta đói bụng.” Tiểu Yên làm nũng nói.

Thương bắt đầu dĩ gạt đầu, hẩn trước ôn nhu ôm tiểu Yên vào phòng, vì tiểu Yên mặc xong y phục, rồi lại ôm đến đại sảnh ăn cơm.

Trên bàn, Thương không lúc nào là không giúp tiểu Yên gấp đồ, tiểu Yên nghĩ muốn cự tuyệt, chính là sợ rước lấy oán hận của Thương, sẽ khiến Thương chuyển hướng sang hai người vô tội, tiểu Yên đành ngoan ngoãn ăn toàn bộ, bất quá ăn không được bao nhiêu, tiểu Yên đã không thể ăn tiếp.

“Ta ăn không vô.”

Tiểu Yên nhìn trước mắt là bát cơm như một tòa núi, thực không muốn ăn, hơn nữa sau khi hoan ái quá mệt mỏi, càng khiến tiểu Yên nghĩ không muốn động đũa.

“Không được, người chỉ mới ăn mấy miếng, ngoan, đem chỗ đó ăn cho hết.” Thương ôn nhu hống tiểu Yên.

Một bên Hựu cùng Hi lần thứ hai nhìn chủ tử ôn nhu, miệng suýt không khép lại được, chủ tử... thật sự thay đổi nhiều a!

Từ trước đến nay làm gì có chuyện chủ tử một mặt ôn nhu như thế, đối với Lăng công tử cũng không giống hiện tại, chính là tại đây trước mặt tiểu Yên công tử, lại cẩn thận che chắn, Hựu cùng Hi thật sự liên tục há hốc mồm.

“Người ta thật không muốn ăn.” Tiểu Yên vẫn lắc đầu cự tuyệt.

Thương phảng phất biết được tâm tư tiểu Yên, đem tiểu Yên ôm vào lòng, vừa dỗ, vừa đút tiểu Yên ăn.

“Ng ngoan, ăn hết chén cơm này, ta mang người đi ngủ, cho người hảo hảo nghỉ ngơi.”

Tiểu Yên tiếp tục lắc đầu cự tuyệt, nhưng Thương vẫn kiên trì bắt tiểu Yên cơm nước xong, tiểu Yên đành ngoan ngoãn ăn hết, sau đó, tiểu Yên cũng không nhịn được liền buồn ngủ, ở trong lòng Thương dần thiếp đi.

Thương cười đắc sủng nịch, đối “hai vị khách không mời mà đến” hạ lệnh, liền ôm tiểu Yên trở về phòng ngủ.

Hựu cùng Hi một bên sợ hãi than, một bên thu thập mọi thứ, quan hệ chủ tử đối với tiểu Yên công tử không biết là dạng tâm tình ôm ấp nào, càng khiến kẻ khác lo lắng, nếu chủ tử khôi phục trí nhớ, có hay không hội đối tiểu Yên công tử yêu thương như trước, cho dù hội, vậy Lăng công tử nên thế nào?

Tiểu Yên mệt mỏi ngủ đến tối mới tỉnh, gặp Thương không bên cạnh, hẩn lại không khí xuống giường, đành phải ngồi ngẩn ngơ một bên.

Phút chốc, tiểu Yên bị một bên góc giường hấp dẫn ánh mắt.

“Di, này không phải ngọc bội Thương luôn mang bên người sao?” Tiểu Yên tò mò cầm lấy thưởng thức.

Khối ngọc này thật đẹp, hẩn có giá trị bất phàm, tiểu Yên tuy rằng không hiểu được giá trị ngọc, chính là hẩn xem khối ngọc của Thương phi thường giá trị.

Tiểu Yên lấy tay khẽ vuốt một mặt, cẩn thận trên từng đường vân, đây là chữ Thương, giống như không phải cố ý khắc hoặc điêu lên, mà là tự nhiên hình thành.

Sắc trạch bóng loáng xanh biếc, lóe từ quang huy trong suốt, lạ thay chính là, khối ngọc xanh này không phải hoàn toàn màu xanh, nó rõ ràng có trình tự, nhưng cảm giác lại không được rõ, nhìn như đơn giản, kỳ thực thay đổi rất phức tạp, thẳng đến hôm nay, tiểu Yên mới chính thức xem kỹ khối ngọc này.

34. Chương 34

Thương vừa vào cửa, chỉ thấy tiểu Yên nhìn khối ngọc bội của hắn đến gần người, liền bưng bữa tối, hướng tiểu Yên đi đến.

“Thích ngọc bội này sao?”

“Thương.” Tiểu Yên cười gật gật đầu, tự nhiên ngả về hướng Thương.

“Tặng cho người.”

“Thật ư?” Tiểu Yên kinh ngạc nhìn về phía Thương.

“Ân, chỉ cần người thích, ta cái gì cũng có thể cho.” Kể cả mạng ta!

Đối với tình ý dành cho tiểu Yên, cũng không khiến Thương bất ngờ, cùng tiểu Yên ở chung mấy tháng nay, hắn biết hắn đã không thể rời khỏi tiểu Yên, càng không thể tưởng tượng khi tiểu Yên rời đi cuộc sống hắn sẽ thế nào, hai người bọn họ có thể nói đã là chung một sinh mệnh, dù mất đi ai cũng độ hội khiến người kia thống khổ.

“Cảm ơn, Thương người đối ta tốt nhất. Ta yêu người.” Tiểu Yên vui vẻ hôn nhẹ.

Từ khi phụ thân rời bỏ, ngoại trừ cảm giác hạnh phúc lúc thành hôn với Tuyết Miên, những thứ khác đều do Thương vì hắn làm ra, hắn yêu nhất Thương.

Thương nhìn tiểu Yên đơn giản vì một khối ngọc hắn tặng cao hứng thành vậy, không khỏi cười mỉ, Thương cầm lấy ngọc bội trong tay tiểu Yên, điều chỉnh một chút, sau giúp tiểu Yên đeo lên cổ.

“Khối ngọc này ta tặng người làm vật đính ước, người tuyệt không thể lộng hay cởi xuống, biết không?”

“Ân, chính là... ta không có thứ gì tặng người.”

Thu lễ vật Thương quý trọng như vậy, chính mình lại không có gì trao Thương, tiểu Yên cảm thấy có chút áy náy.

“Có a, người đem chính mình tặng cho ta, cho ta thân người, lòng người, so ra còn hơn khối ngọc bội nhỏ này, người đáng quý hơn nó ngàn lần vạn lần.”

“Ha ha.” Tiểu Yên tràn đầy hạnh phúc dựa vào lòng Thương.

Lão thiên gia, Vân Yên ta từ nhỏ đến giờ chưa từng cầu ngài qua việc gì, hiện tại chính là ta cầu ngài, hy vọng ngài có thể phù hộ ta, cả đời cùng Thương như thế khoái khoái lạc lạc, sống cuộc sống hạnh phúc, những thứ khác ta đều không cần.

Tiểu Yên trong lòng trộm hướng lão thiên gia nguyện ước, nhưng là, lão thiên gia không biết cố ý hay làm bộ không biết, vẫn cấp cho bọn họ cái khảo nghiệm, những ngày hạnh phúc như vậy, lại một lần vì Thương ra đi mà hết thấy tan biến, đem hạnh phúc xinh đẹp hoàn toàn phá hủy.

Thương khi đó xuất môn bàn việc, do lần hoan ái trước, khiến tiểu Yên không có khí lực, chỉ đành ngoan ngoãn ở nhà chờ Thương, Thương trên đường về phát hiện một gốc hoa xinh đẹp kỳ lạ, tâm niệm, muốn hái về cấp tiểu Yên, nghĩ đến thu được biểu tình khoái hoạt của tiểu Yên, động tác không khỏi nhanh hơn.

Đóa hoa kia sinh trưởng ở vách đá thẳng đứng, Thương vì hái nó, cố sức thượng lên sơn bích nguy hiểm, thất vấp vả mới hái được, cao hứng chưa kịp không nghĩ dưới chân lại trượt, rớt xuống mặt đất thật mạnh, càng nguy hơn chính là, bị đúng trúng đầu.

Thương tuy rằng cực lực nghĩ muốn bảo trì thanh tỉnh, đáng tiếc hắn ngã quá nặng, ngất đi, hắn khi chìm vào hôn mê trong tay vẫn gắt gao nắm chặt đóa hoa tặng tiểu Yên.

Hựu cùng Hi bởi vì không đợi được chủ tử, nghĩ thầm, chủ tử không phải nói lập tức trở về sao, Mặt Trời đã nhanh xuống núi, sao chưa thấy bóng dáng, không biết tại sao có chút bất an, chạy nhanh ra ngoài tìm, phát hiện chủ tử nằm trên mặt đất, đầu còn có miệng vết thương dính đầy máu, liền vội vã đem đến đại phu.

...

35. Chương 35

Hựu cùng Hi bắt gặp đại phu đi tới, cấp tốc tiến lên hỏi tình huống chủ tử.

“Thương xử lý kịp thời đã không có gì đáng ngại,, nghỉ ngơi một chút là tốt, ta khai mấy đơn dược, để hần điều dưỡng.”

Hựu cùng Hi tùy đại phu đi bốc dược, sau đó, khi hai người bưng chén thuốc vào phòng, đã thấy Thương muốn đứng dậy.

“Chủ tử, người tỉnh, uống thuốc đi.”

“Đây là làm sao?” Thương đỡ cái đầu còn đau hỏi.

“Đây là nhà đại phu, người bị thương, bất quá không có gì trở ngại, đại phu nói người tỉnh là có thể về nhà, tiểu Yên hẳn là sốt ruột chờ.” Nhìn sắc trời đã tối, tiểu Yên chắc rất lo lắng.

“Tiểu Yên là ai? Lãng đâu? Hần ở đâu?”

Thương đau đầu cực kỳ, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh, hần muốn bắt trụ hình ảnh này, chính là đầu hần đau, khiến hần thế nào cũng không nắm được.

Nghe lời nói chủ tử... chủ tử hẳn... nhớ ra rồi?!

Cái này khiến Hựu cùng Hi trong nhất thời không biết nên làm sao, chủ tử thế nhưng toàn bộ đã quên hết về tiểu Yên hẳn thương yêu nhất, mà Lãng công tử hiện đang trong tay Âm Sơn, trực giác bọn họ cho biết, hai cái đáp án này cái nào cũng khiến chủ tử không thích.

“Sao vậy, hỏi các người cũng không chịu nói?” Hựu cùng Hi ập a ập ứng khiến Thương Đông Nghê không kiên nhẫn, tức giận không nhịn được dâng lên.

Hựu cùng Hi liếc nhau một cái, trong lòng có chung nhận thức, tính toán không nói cho chủ tử biết chuyện tiểu Yên, lấy sự hiểu biết của bọn họ với chủ tử, hiện tại tiểu Yên đối với chủ tử chỉ là một người xa lạ, là kẻ tùy thời có thể giết, vì bảo hộ tiểu Yên thiện lương, bọn họ quyết định giấu diếm.

Chính là đối tiểu Yên như thế nào công đạo?

“Chủ tử, Lãng công tử bị Âm Sơn bắt đi, thuộc hạ khi hoàn thành nhiệm vụ trở lại Thiên thành, lại phát hiện Thiên thành đã bị Âm Sơn chiếm lĩnh, ta cùng Hi hỏi thăm chung quanh, mới biết được Âm Sơn sau khi giết ngài liền chiếm vương vị, chúng ta không tin, một đường truy đến đây, phát hiện ngài ngã trong núi...”

Hựu không nói tiếp, bởi vì hần phát hiện sắc mặt chủ tử đang thay đổi, hần hiểu được, một khi chủ tử xuất hiện loại biểu tình phệ huyết này, chính là sắp sửa phát sinh huyết quang, vả lại chính hần cũng không có can đảm nói tiếp.

Thương Đông Nghê nhớ hết thấy, nhớ Âm Sơn là như thế nào bức hần đến vách núi, là như thế nào đưa hần xuống vạn trượng sơn nhai, là như thế nào ở trước mặt hần cường bạo ái nhân, hết thấy tất cả, hần đều nhớ, Thương Đông Nghê phát ra nụ cười băng lãnh khiến kẻ khác run sợ.

Âm Sơn ta nói rồi, chỉ cần ta còn sống, ta sẽ giết người, cho người trả cái giá thảm khốc nhất!

Hựu cùng Hi toàn thân cao thấp đều bị vây trong sát khí, hai người không khỏi thấy có chút sợ hãi, bọn họ tùy thị bên người chủ tử nhiều năm, chưa từng thấy qua bộ dáng khiến kẻ khác toàn thân phát lạnh như vậy, hai người trong lòng đều có chút bất an.

“Hồi Thiên thành.” Thương Đông Nghêu ngăn ngăn hạ lệnh, Hựu cùng Hi hiểu được đi theo.

Thương đã hoàn toàn quên đi tiểu Yên, đối với Hựu khi nhắc đến tiểu Yên đã vút sâu trong óc, hiện tại tư tưởng hần niệm niệm chính là ái nhân Mạnh Lăng của hần, còn có cừ thù phải báo.

Thương ôn như đã chẳng còn thấy, hiện nay tồn tại, chính là Thương Đông Nghêu lãnh khốc tuyệt tình!

Hựu cùng Hi có chút lo lắng cho tiểu Yên, không biết tiểu Yên có hay không nhận thức chủ tử đã hoàn toàn quên đi chuyện của hần, lo lắng rất nhiều, nhưng cũng không thể trở về, hiện tại chỉ có thể cầu xin lão thiên gia không để tiểu Yên luẩn quẩn trong lòng.

...

36. Chương 36

Tiểu Yên chuẩn bị tốt bữa ăn, ngồi trước bàn chờ Thương, hần từ khi Mặt Trời xuống núi đã bắt đầu chờ, nhưng rất lâu rất lâu vẫn chưa thấy Thương, khiến tiểu Yên tâm thần không yên, nhịn không được muốn đi tìm, chính là Hựu đại ca cùng Hi đại ca nói ban đêm sơn đạo rất nguy hiểm, không cho hần đi.

Cuối cùng hai người bọn họ ra ngoài tìm, chính là hiện giờ sắc trời đã hoàn toàn tối đen, bọn họ ba người lại không có nửa điểm tin tức, tiểu Yên thực sự nóng nảy, ngồi đứng không yên, đi đến cửa nhìn, rồi lại trở về vị trí cũ, lập đi lập lại hơn mười lần, tiểu Yên đã muốn chờ không được.

Xách chiếc đèn ***g, tiểu Yên ra cửa, bên đường tìm kiếm, khả ban đêm sơn nhai chỉ một mảnh tối đen, cái gì cũng không thấy, tiểu Yên trong lòng luống cuống.

Thương chưa bao giờ như vậy, hần chưa bao giờ về muộn, nếu thật có lúc về muộn, Thương nhất định sẽ mang hần theo, chẳng lẽ Thương xảy ra chuyện gì?

Nghĩ đến đây, tiểu Yên đi càng nhanh, một chút không chú ý, sẩy chân bởi tảng đá trên đường, chịu đựng cơn đau tiểu Yên đứng dậy, không nhìn đến tay mình vì vấp té mà chảy máu, hần hiện tại trong lòng chỉ thầm nghĩ, nhanh tìm được Thương.

Đi được vài bước, phát hiện đằng trước có người hướng phía hần đi tới, tiểu Yên trong lòng vui vẻ, phải hay không là Thương?

Tiểu Yên nhanh hơn cước bộ, khi hần đến gần, tâm trạng đang vui sướng bỗng chìm xuống, người kia không phải là Thương, đó là một đại phu sống dưới chân núi, danh tâm rất tốt.

“Đại phu, sao người lại lên núi?”

“Ta vừa đúng lúc muốn tìm người, nam nhân ở nhà người, đầu có vết thương nhỏ, ta đi lấy chút dược, bất quá lúc bọn họ vô thanh vô tức rời đi, đã quên mang theo, cho nên ta đặc biệt đến đưa cho người.” Thiện lương đại phu giờ giờ chỗ dược hần cầm trong tay.

“Thương bị thương, hần bị như thế nào?” Tiểu Yên khẩn trương sống chết nắm chặt áo đại phu.

“Trước... trước buông a...” Đại phu thiếu chút nữa bị tiểu Yên lôi đến không thở được.

“Thực xin lỗi.” Tiểu Yên nhanh buông tay để đại phu hít thở không khí.

“Không có việc gì, hần không có việc gì, ân, vì để an toàn cứ chờ uống xong chỗ dược, rồi dẫn hần đến chỗ ta để xem.” Đại phu đem dược giao cho tiểu Yên, sau khi được tiểu Yên cảm tạ, đại phu liền rời đi.

Tiểu Yên ngây ngốc tiếp bao dược từ trong tay đại phu, ngây ngốc nhìn đại phu nói lời cảm tạ, thẳng đến lúc đại phu đi xa, tiểu Yên mới lấy lại tinh thần, chạy như bay về nhà, hy vọng Thương đang ở nhà chờ hần.

Hần đẩy cửa ra, không thấy Thương, tiểu Yên an ủi chính mình, có lẽ Thương đang trong phòng, hần không ngừng tìm lý do, tự mình trấn tĩnh, mãi đến lúc trong phòng, bên ngoài đều đã tìm qua, vẫn như cũ không có bóng dáng Thương, tiểu Yên chịu không nổi, liền sụp đổ.

Thương đi rồi, chuyện hần tối sợ hãi cuối cùng đã xảy ra, Thương không cần hần, đã rời hần đi.

“Thương, người ở nơi nào? Người ở nơi nào?”

Tiểu Yên khóc thảm đến khàn giọng, nhưng vô luận hấn kêu to thế nào, đáp lại hấn chỉ có tiếng vang trống rỗng.

Một đêm này, tiếng khóc buồn rầu của tiểu Yên, truyền khắp núi rừng, những động vật trong núi tựa hồ cũng đáp lại ai thê, phát ra tiếng kêu rên rĩ, chính là âm thanh như vậy...

Vẫn không thể gọi về một Thương sớm đã đi xa.

37. Chương 37

Người cười tuấn mã cao lớn là Thương Đông Nghê, không biết vì sao trái tim truyền đến từng trận đau đớn, cơn đau ấy gắt gao áp chế hấn, khiến hấn vốn đang nóng vội chạy về Thiên thành không thể không dừng lại thở dốc.

Theo sát bên người Thương Đông Nghê, Hựu cùng Hi nhận thấy dị trạng chủ tử, cũng ngừng lại.

“Chủ tử, người có khỏe không?” Hựu quan tâm hỏi.

Nếu không phải chủ tử kiên trì đòi đi, Hựu cùng Hi nhất định yêu cầu chủ tử trước hảo hảo tĩnh dưỡng, dù sao hấn cũng vừa bị thương.

“Không có việc gì.” Thương Đông Nghê không rõ vì sao chính mình một trận đau lòng, chính mình không phải chưa từng tìm đập nhanh thế này sao.

“Chúng ta còn cần tiếp tục đi không?” Hi hỏi.

“Tiếp tục.”

Nếu chủ tử đã nói như thế, thân làm thuộc hạ cũng không thể khiêu cầu gì, đành ngoan ngoãn đuổi theo, bất quá bọn họ trong lòng không khỏi lo lắng cho tiểu Yên, bọn họ vô thanh vô tức rời đi như vậy, tiểu Yên sẽ thế nào?

Nhớ đến tiểu Yên đơn thuần thiện lương, Hựu cùng Hi thật rất thích nam hài trong tâm nhân không chứa bất kỳ điều gì này, tuy rằng đã muốn hai mươi, nhưng hấn khả khở đại lại tốt bụng, không hơn gì đứa nhỏ mười tuổi.

Nếu không phải chủ tử có khi vội, sợ tiểu Yên một mình nhàm chán, bắt bọn họ bồi tiếp, giải giải sầu, cũng bởi vậy mọi chuyện mở ra, bọn họ sẽ không tin, nam tử ngây ngô hiền lành này đã kết hôn, hơn nữa còn một hồi hôn nhân thất bại.

Tiểu Yên nhiều lần bị chủ tử lừa, không những không học được thông minh, ngược lại càng ngốc, việc buôn bán khi không nghĩ đến lại có người muốn lừa hấn, hấn cũng toàn bộ tin là thật, cũng may chủ tử lúc nào cũng theo sát phía sau, nếu không hấn hấn thật bị lừa, hấn lại còn ngây ngốc cảm tạ người ta, hấn vốn đơn thuần, trách không được chủ tử luôn lo lắng đề phòng.

Chính là cảnh tượng như vậy. lại vì chủ tử khôi phục trí nhớ mà phá hỏng, tiểu Yên cùng ái nhân trước đây của chủ tử – Lăng công tử bất đồng, Lăng công tử tuy rằng rất đẹp, nhưng tâm tính nhỏ nhen, cũng rất biết bảo vệ bản thân.

Tiểu Yên cầu thả, nhìn như vô vị, kỳ thật dễ dàng bị thương, ở chung không bao lâu, bọn họ đã đem tâm tư tiểu Yên nắm giữ không ít, sự đơn thuần của hấn trong chốn giang hồ lòng người hiểm ác quả thật là cảm kỳ lớn nhất, cũng bởi vậy khiến Hựu cùng Hi lo lắng không thôi.

Thương Đông Nghê bỏ qua những trận đau đớn do trái tim truyền đến, hấn hiện tại đầu óc chỉ nghĩ như thế nào giết chết Âm Sơn, đoạt lại ái nhân cùng Thiên thành.

Ba con tuấn mã nhanh chóng phi trên đường rừng, một khắc cũng không nguyện dừng lại, không gì lưu luyến cùng quyến tiếc, trăng sáng soi rõ những cái bóng đổ dài, nhưng chẳng giữ lấy bất kỳ điều gì.

Lúc này tại Thiên thành, trong một gian phòng, hai bóng người giao triền thở dốc, không hề biết đối mặt bọn họ ngày mai sẽ ra sao, chỉ vô tư thâm nghĩ muốn hưởng thụ nhiệt độ cơ thể của nhau, thật nhiệt tình.

“A a... ân...” Thân hình xinh đẹp ngồi trên thất lưng cường tráng, cố gắng đóng đưa, kỳ vọng cường tráng nam nhân cho hắn càng nhiều khoái hoạt.

“Diệp xinh đẹp của ta, ngươi lại là của ta.” Mở miệng chính là kẻ Thương Đông Nghêu hận thấu xương, Âm Sơn.

38. Chương 38

...

Ngồi trên thất lưng Âm Sơn chính là tuyệt sắc nam tử, là người Thương Đông Nghêu tư niệm muốn đoạt lại, Mạnh Lăng.

Mạnh Lăng truy lạc đóng đưa, miệng không ngừng phát ra tiếng rên rỉ sung sướng, muốn Âm Sơn mau một chút, Âm Sơn cười nhẹ, trở mình đem Mạnh Lăng đặt dưới thân, sướng ý lao tới.

Sau đó, Âm Sơn hưởng thụ dòng nhiệt ấm áp cao trào, chậm rãi phủ xuống thân hình đầy mồ hôi, trần nhu hôn lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Nhược Diệp.

“Diệp, nghĩ đến ngươi bị Thương Đông Nghêu chạm qua, ta hận không thể bắt hắn chết không toàn thây.” Âm Sơn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ta hiện tại không phải trở về bên cạnh ngươi sao, Thương Đông Nghêu cũng đã ngã xuống sơn cốc, Thiên thành trở thành của ngươi, ngươi còn bất mãn gì?” Diệp ghé vào ngực Âm Sơn, cười duyên.

Hắn, Mạnh Lăng, kỳ thật chính là ái nhân Âm Sơn, danh gọi Nhược Diệp.

Khi hắn mười tuổi, được Âm Sơn phát hiện, tuyệt sắc dung nhan vì hắn mang đến tai họa, thân sinh phụ mẫu vì tiền đem hắn bán cho kỹ quán chuyên kinh doanh nam sắc. Ngày đó, cũng nhờ Âm Sơn, nếu không hắn sẽ thực bị đem đi, Âm Sơn bỏ ra một số bạc lớn rồi dẫn hắn rời khỏi, để hắn theo bên người, học tập hết thấy, nhưng không cho hắn tập võ, nói gì thân mình hắn quá yếu không thích hợp.

Theo Âm Sơn được hai năm, Âm Sơn chưa từng chạm qua hắn, nhưng hắn thật sâu bị Âm Sơn hấp dẫn, yêu thương Âm Sơn, cho nên hắn dùng thủ đoạn lừa giốn để Âm Sơn bính hắn, sau đó, Âm Sơn thờ dài nói với hắn nguyên bản chưa từng tính toán bính hắn, nên mới nhân, không nghĩ đến lại bị hắn câu dẫn, từ đó hắn trở thành ái nhân Âm Sơn.

Âm Sơn vì muốn giết Thương Đông Nghêu, đã để Nhược Diệp đi quyến rũ, Nhược Diệp trở thành ái nhân Thương Đông Nghêu, thuận tiện xuống tay.

Thương Đông Nghêu cùng Âm Sơn bất đồng, tuy rằng gặp qua một đêm đã khiến Thương Đông Nghêu muốn hắn, nhưng hắn phải tìm một, hai năm thời gian mới có thể để cho Thương Đông Nghêu hoàn toàn tin tưởng, cũng nhờ vậy mục đích Âm Sơn mới hoàn thành.

“Không, đã hơn một năm ta đẩy hắn xuống sơn nhai, nhưng vẫn không tìm được thi thể hắn, không thấy xác, ta vẫn lo lắng.”

Đêm đó, đem Thương Đông Nghêu vớt xuống sơn hậu, cách một ngày hắn sai người tìm kiếm, chính là trở về không phải nói tìm không thấy, thì cũng là nói có lẽ bị thú ăn mất, cũng vì vậy mà từ bỏ, khả gần đây, có một cỗ cảm giác mạc danh quẩn lầy hắn, khiến hắn không thể không hoài nghi Thương Đông Nghêu đã thực sự chết hay chưa?

“Làm gì để ý Thương Đông Nghêu vậy? Không sợ nhân gia ghen a.” Nhược Diệp có chút bất mãn.

“Ghen mới tốt.”

Âm Sơn cố ý đình Nhược Diệp mới cái, Nhược Diệp rên rỉ, đánh nhẹ Âm Sơn, Âm Sơn cười ha hả, bắt đầu trêu sáo.

“Hiện tại chỉ cần nghĩ đến đêm đó ta ở trước mặt hân yêu người, đã đủ để hân giết ta, nhưng rồi giết không được mà hối hận, ta liền thấy rất khoái cảm.” Âm Sơn cười ha hả, hân mỗi lần nhớ đến hôm đó, liền cả người sướng ý.

“Còn nói nữa, ân... Ta sém bị người hù chết, chưa nói phải ở trước mặt hân làm... a ân... đột nhiên, khiến cho ta thiếu chút nữa bị lộ.”

Thân thể đã sớm thành thói quen bị Âm Sơn tiến vào, cho nên rất nhanh liền tiếp nhận yêu thương của Âm Sơn, chính là ở trước mặt Thương Đông Nghê cực lực biểu hiện ra ý muốn cự tuyệt, thật sự mệt chết hân.

“Người này, tiểu yêu tinh mê người.”

Còn lại chỉ là một cảnh xuân mãn thất cùng những kẻ đỏ mặt tim đập thở gấp than nhẹ.

...

39. Chương 39

Tiểu Yên lẳng lẳng ngồi nhìn trên giường hai ngày, hai ngày này hân không ăn không uống, cả người thoát nhìn như mất đi linh hồn chỉ còn lại khoảng không trống rỗng, trong tay nắm chặt ngọc bội duy nhất Thương lưu lại.

Tiểu Yên trong đầu ngàn lần vạn lần hiện lên những hình ảnh cùng Thương sống chung, hiện lên vô số biểu tình sinh động, cùng Thương đối hân nói qua tiếng yêu, lệ rơi trong câm lặng.

Hân từng khẩn cầu trời, để hân cùng Thương khoái hoạt bên nhau qua hết cuộc đời, hân không dám hy vọng xa vời, chỉ dám khẩn cầu, tuy hân nhất thời nhất được Thương, nhưng lòng vẫn có điểm bất an nhỏ nhỏ, nhỏ đến mức căn bản không thể tồn tại, cho nên hân lựa chọn quên đi.

Chính là loại bất an này từ từ gia tăng, khiến hân tuy hưởng thụ được yêu thương của Thương nhưng đồng thời cũng bị bất an ăn mòn cùng quấy nhiễu, hân không dám cùng Thương nói qua, hân không muốn nhìn đến Thương vì hân mà lo lắng, thẳng đến lúc mất đi Thương, hân mới hiểu được, phần bất an kia là từ đâu.

Thương cùng hân là hai người trong những thế giới bất đồng, thân phận Thương không phú là quý, còn hân?

Bất quá chỉ là một gã bán đồ ăn thô tục đã bị, mây cao cùng bùn đất sao có thể cùng nhau?

Cho dù thật sự ở cùng một chỗ, cũng là lão thiên gia nhất thời chấp mê mà bố thí, mây chung quy nên về nơi nó cần phải ở.

Nước mắt tiểu Yên rơi càng nhiều, hân không biết, ngoại trừ thương tâm rơi lệ, hân còn có thể làm gì?

Nguyên bản tiểu Yên vốn không tốt càng thêm tiêu tụy gầy yếu, rồi sau đó, tiểu Yên bệnh, bệnh rất nặng, chỉ có thể suốt ngày nằm trên giường, không thể đi lại.

Một ngày kia, vị đại phu hảo tâm bởi đợi không được tiểu Yên mang Thương đến tái khám, nghĩ muốn tự mình đi một chuyến, không ngờ lại có việc trì hoãn, quên mất.

Thẳng đến lúc nhàn hạ mới nhớ tới đương sự, thừa dịp chính mình rảnh rỗi, một mình đi đến, khi nhìn tới tiểu Yên nằm trên giường hấp hối, liền ngây ngốc.

“Sao bệnh lại nghiêm trọng thế này?”

Đại phu hảo tâm thở dài, hân ôm lấy tiểu Yên chỉ còn một hơi thở, hướng nhà mình chạy đi, hy vọng có thể cứu kịp.

Phật gia nói: cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ.

Đại phu thiện tâm, vừa vặn là đệ tử trung thành văn thờ phụng Phật gia, tấm lòng khoan đại, tiểu Yên dưới sự cố gắng của hân, bệnh tình chuyển tốt, bất quá để lại bệnh căn, nhưng chỉ cần không chịu kích thích quá lớn, sẽ không có gì trở ngại.

Tiểu Yên sau khi lành bệnh, biến chuyển có chút bất đồng, hẩn thoát nhìn vẫn tươi cười, thực khờ dại mà khoái hoạt, chính là trong cái cười của hẩn, một mặt bí ẩn bị che giấu, tiểu Yên hỏi đại phu có thể hay không để hẩn lưu lại giúp đỡ, cho dù là làm việc vặt cũng không quan hệ.

Đại phu thấy tiểu Yên dường như là sống một mình, bằng không sẽ không đến mức bệnh nặng vậy cũng không có người để ý, cho nên đáp ứng tiểu Yên, để hẩn ở phòng bệnh giúp đỡ, tiểu Yên ngoại trừ những việc ấy, cũng không quên chiếu cố vườn rau.

Tiểu Yên không hề nhắc đến Thương, cũng không nghĩ đến, cho dù khách nhân có hỏi, hẩn cũng chỉ nói là Thương đến nơi khác làm ăn, đem toàn bộ thời gian của mình sắp xếp kín mít, cơ hồ không có lúc nào hảo hảo yên tĩnh, cố gắng dùng việc mê hoặc tâm trí, khiến chính mình hoàn toàn quên đi sự tồn tại của Thương, cho dù ngẫu nhiên nhớ đến, cũng sẽ đem Thương trở thành một giấc mộng đẹp.

...

40. Chương 40

Hai năm sau.

“Vân ca ca, cha muốn ta mang cho người vài thứ.” Một tiểu cô nương chừng mười tuổi xách một cái giỏ trứng gà cùng một ít thịt bò cấp cho tiểu Yên.

“Xảo Xảo thực ngoan, giúp Vân ca ca đặt trên bàn là được.” Tiểu Yên từ phòng trong đi ra, sờ sờ đầu nữ hài, tặng nữ hài một nhánh mít quả.

Xảo Xảo là con gái đại phu, năm nay mười tuổi, bởi vì tiểu Yên thường giúp đỡ nhà đại phu, nên đại phu hay để nữ nhi tặng đồ ăn tiểu Yên, tiểu Yên cũng rất thương Xảo Xảo, thường cấp Xảo Xảo mua mít quả nài thích ăn.

Có đôi khi tiểu Yên trong lòng từng nghĩ, nếu hẩn cùng Tuyết Miên vẫn là một đôi vợ chồng, nếu hẩn khiến Tuyết Miên hoài thai, có lẽ hiện tại hẩn cũng có nhi tử hoặc nhi nữ, nhi nữ đó có thể còn rất giống Xảo Xảo.

Đang tiếc chính là, nguyện vọng như vậy, vĩnh viễn không thể thực hiện!

Tiểu Yên trong lòng rõ ràng hiểu được, thân thể hẩn chỉ có thể đối Thương sinh ra phản ứng, nhưng nghĩ đến Thương người đã không còn khả năng xuất hiện, tiểu Yên lại muốn tự giễu.

Không phải hẩn luẩn quẩn trong lòng, cũng không phải hẩn oán trách trời đất, mà là lão thiên gia thật sự đã làm vậy với hẩn, đại phu từng giúp hẩn giới thiệu qua không ít nữ nhân tốt, cũng có người lớn mật hướng hẩn thổ lộ, chính là hẩn không hề có cảm giác, chỉ lễ độ đối đãi các nàng ấy, đem bọn họ xem như khách nhân.

Hẩn cũng từng hoài nghi phải hay không mình thích nam nhân, bởi vì Thương là nam, chính là nhìn đến nam nhân, không chỉ không nhìn được, còn có chút buồn nôn, thậm chí khi có nam nhân sáng khoái trực tiếp ở trước mặt nói muốn hẩn, lập tức bị hẩn đuổi khỏi nhà.

Hẩn cười nhạo chính mình, có một dáng điệu thật giống kẻ xuất gia, không bị hồng trần *** hấp dẫn, nhưng trong hai năm này, tiểu Yên không hề như trước là một kẻ khờ dại bên người Thương, hẩn đem tất cả tình cảm chân thật của mình che giấu.

“Vân ca ca, người không vui sao?” Xảo Xảo nhẹ giọng hỏi.

Xảo Xảo giống như tên của nàng, lớn lên rất tinh tế, tâm cũng thật nhạy, hơn nữa thanh âm Xảo Xảo có thể khiến người khác yên lòng, đối với những người bệnh đau đớn cuồng loạn, là một trấn định tề tốt lắm, cũng bởi vậy mà phụ thân nàng mới cố ý đem y thuật truyền cho nàng.

“Xảo Xảo sao lại hỏi thế?” Tiểu Yên hai mắt nghi hoặc.

Xảo Xảo đi tới cạnh tiểu Yên ngồi xuống, nhẹ nhàng vuốt ve mi mắt hơi nhắm lại của hẩn, tựa hồ muốn khiến nó thẳng ra, rồi ôn nhu mở miệng.

“Vân ca ca, bình thường khi người có tâm sự sẽ hơi hơi nhú mồm, nhưng khi người không vui sẽ nhăn mặt, tuy rằng chính người không có cảm giác, nhưng ta trông người hai năm, sao hội không nhìn ra.”

Tiểu Yên sững sốt một lát, liền hạ tay Xảo Xảo xuống, tựa hồ cười nhạo những lời Xảo Xảo nói.

“Xảo Xảo thực cẩn thận, Vân ca ca chính mình cũng chưa phát hiện ra, Vân ca ca không có việc gì, không cần lo lắng.”

Tiểu Yên cấp cho Xảo Xảo một nụ cười, nhưng nụ cười này càng khiến Xảo Xảo thêm lo.

...

41. Chương 41

Chính là bởi bộ dạng này nàng mới thực lo lắng, Vân ca ca luôn để lộ dáng vẻ nhìn như tươi cười, nhưng sức quan sát của tiểu hài tử rất cẩn thận, có thể thấu được những điểm rất nhỏ, từ hai năm nay, Xảo Xảo cảm giác rõ ràng phía sau vẻ tươi cười của Vân ca ca, là rất nhiều đau lòng cùng bị thương.

“Xảo Xảo, nếu không có việc gì, phải sớm trở về một chút, bằng không cha người hội lo lắng.” Tiểu Yên ngăn chặn đề tài, rõ ràng không nghĩ đây là chuyện nên nhắc.

“Hảo.” Xảo Xảo nhìn tiểu Yên liếc mắt một cái, nhu thuận ly khai.

Nhìn thân ảnh nho nhỏ của Xảo Xảo dần biến mất, tiểu Yên vì những lời nàng tâm tình dâng lên từng trận sóng, vừa rồi không cẩn thận nhớ lại chuyện kia, cho nên mới hội thất thố, ở trước mặt Xảo Xảo, hẳn vĩnh viễn không che dấu được chính mình.

Thở dài một hơi, thu hồi tâm tình phức tạp, đem những thứ Xảo Xảo mang tới phóng đến nhà bếp thu dọn, rồi mới cầm công cụ chỉnh lý, hướng phía vườn rau đi tới.

Chủng loại bắp cải mới, hẳn đã có thể thu hoạch.

...

Hai con tuần mã, hành tẩu trên đường rừng nhỏ, cuối trên con đi phía trước là hai người, một người tuyệt sắc, một người tuấn mỹ, chủ nhân con ngựa còn lại, thần sắc phức tạp theo sau, trên đường không ngừng thở dài, đáng tiếc lại cách người đằng trước một khoảng, cho nên người phía trước căn bản không biết được hành vi quái dị của kẻ đằng sau.

“Đồng Nghêu, còn bao lâu mới đến trấn trên? Ta đói bụng.” Tuyệt sắc nam tử mở miệng.

“Hi, thành gần đây nhất còn cách bao xa?” Thương Đồng Nghêu hỏi Hi đang theo sau.

“Chủ tử, nếu chúng ta không đi nhầm đường, qua một khắc nữa sẽ đến trấn trên.”

“Lãng, người nghe được chưa.”

Tuyệt sắc nam tử gật gù đầu, thuận theo dựa vào tuấn mỹ nam tử.

Ai

Hi lại hít một ngụm khí.

Đây chính là tại sao hẳn có tâm tình phức tạp.

Hiện tại, con đường bọn họ đang đi, chính là con đường trước kia tùy chủ tử rời đi. Hiện tại, tại sao bọn họ lại nhớ đến nơi này, đều phải quy công cho người ngồi trước chủ tử, Lãng công tử.

Lúc trước, khi bọn họ trở lại Thiên thành, Lãng công tử một bộ dáng bị yêu thương quá hậu, khiến chủ tử giết đỏ cả mắt, người của Âm Sơn toàn bộ bị chủ tử sát, mà Âm Sơn thương nặng lại chạy thoát.

Đêm đó Thiên thành máu chảy thành sông, nghĩ đến liền cảm thấy khủng bố, Lãng công tử tuy rằng trở lại bên người chủ tử, nhưng hẳn luôn cảm thấy có chút không thích hợp, chính là chủ tử không nói, hẳn cùng Hựu sao có thể nói gì.

Chủ tử tuy rằng vẫn như trước thường lui tới yêu thương Lãng công tử, chính là hấn cùng Hựu đều có cảm giác, chủ tử đối với Lãng công tử thái độ rất khác biệt, chủ tử đem tiểu Yên quả thực sủng lên trời, chính là đối Lãng công tử... ân... dù sao cảm giác cũng là không giống, những lời này đều là hấn lén cùng Hựu đối giảng.

Nếu không phải Lãng công tử nói muốn xuất môn một chuyến, không nghĩ vẫn ở Thiên thành, nếu không sẽ hội nhớ tới thể nào bị Âm Sơn khi dễ, thật muốn chết, chủ tử mới đáp ứng yêu cầu của Lãng công tử, dẫn hấn ra Thiên thành.

Hựu đề nghị chủ tử mang hấn đến thành trấn nơi tiểu Yên ở, xem có hay không gặp được tiểu Yên, hướng tiểu Yên một cái công đạo mới rời đi, bằng không bọn họ có thể nào quay lại cái phiên đất cùng cực cả đời này.

...

42. Chương 42

Nhược Diệc dựa vào Thương Đông Nghê, trong lòng phức tạp. Âm Sơn vì bảo hộ hấn không để Thương Đông Nghê biết lúc trước khiến Thương Đông Nghê rơi xuống sơn nhai cũng có hấn tham dự, cố ý làm Thương Đông Nghê nghĩ Âm Sơn thật sự khi dễ hấn, tuy rằng lần thứ hai trở lại bên người Thương Đông Nghê, chính là tâm hấn vẫn cận kề Âm Sơn.

Không biết Âm Sơn bây giờ có khỏe không?

Nhược Diệc cũng từng thích Thương Đông Nghê, thậm chí hấn từng nghĩ có thể không để ý Âm Sơn, hoàn toàn yêu lấy Thương Đông Nghê, chính là sau những cố gắng của hấn, hấn vẫn cảm giác xa cách, Thương Đông Nghê có thể yêu hấn, sủng hấn, nhưng Thương Đông Nghê là một nam nhân tự phụ, vĩnh viễn không vì ai mà thật lòng, vĩnh viễn không yêu thương người nào, hấn liền lập tức rời khỏi đoạn tình cảm mê vọng kia.

Âm Sơn tuy rằng mọi thứ không bằng Thương Đông Nghê, nhưng Âm Sơn đối hấn thật tâm, cho đến lúc gặp lại, hấn thật tâm bị Âm Sơn cảm động, bởi vậy hấn mới ngoan ngoãn nghe lời Âm Sơn, thậm chí trong đêm không may đó, Âm Sơn vẫn vì hấn, hấn có thể nào không vì Âm Sơn.

Hấn từng oán qua Âm Sơn, nếu thương hấn, sao lại đưa hấn đến bên cạnh Thương Đông Nghê, Âm Sơn đỏ hồng cả hai mắt nói cho hấn biết, giết Thương Đông Nghê không chỉ muốn thành danh trên giang hồ, trọng yếu hơn là hấn muốn báo thù.

Thương Đông Nghê là một kẻ tài giỏi, bất quá phụ thân hấn không phải kẻ tốt, phụ thân Thương Đông Nghê lớn lên anh tuấn, võ công cái thế, chính là phong lưu thành tánh, suốt ngày trên hoa ghẹo nguyệt.

Mẫu thân Thương Đông Nghê mất sớm, càng khiến cho phụ thân đại ngoạn, đem ấu tử giao cho vị hảo hữu chiếu cố, chính mình đi ngao du khắp nơi, cả ngày tiêu khoáng.

Một ngày kia, nhìn thấy mẫu thân Âm Sơn, nhất thời tâm sinh cảm ái, đáng tiếc mẫu thân Âm Sơn mặc dù nhân phụ chết một mình nuôi nấng ấu tử, nhưng vẫn yêu trứ vong phu, nhiều lần cự tuyệt yêu cầu phụ thân Thương Đông Nghê.

Phụ thân Thương Đông Nghê cũng là một nam nhân tự phụ, có thể nào chịu được nữ nhân đối với yêu cầu của hấn nhiều lần cự tuyệt, sau đó liền cường bạo mẫu thân Âm Sơn.

Âm Sơn tuy nghĩ muốn giúp mẫu thân đuổi người xấu đi, khả tuổi hấn còn nhỏ sao có thể thắng, trơ mắt nhìn mẫu thân mình bị khi dễ, chính mình tràn đầy tư vị bất lực, chúng quần quanh Âm Sơn.

Mẫu thân hấn bởi vì không thể chấp nhận được chuyện mình bị cường bạo mà tự sát trước mặt Âm Sơn, Âm Sơn đã thề phải giết chết hung thủ hại mẫu thân nó.

Hấn rời khỏi gia hương, ra bên ngoài kiếm ăn, tuổi nhỏ cơ khổ vô y, ném hết những giang khổ cùng lòng người hiểm ác trong giang hồ, ngay cái lúc hấn cận kề tử vong, lại được một lão nhân từ ái thu lưu, để hấn sống lại, người đó chính là sư phụ Âm Sơn.

Cũng bởi nguyên nhân đó, Âm Sơn lúc nhìn đến Nhược Diệc bán mình, nhớ tới ngày còn bé mình gặp khổ, hắn liền chuộc Nhược Diệc ra, cũng muốn để Nhược Diệc có một thời thơ ấu khoái hoạt, làm một người bình thường lớn dần, chính là, cuối cùng hắn vẫn làm.

Âm Sơn đối Nhược Diệc nói lời xin lỗi, đối hắn có thật nhiều sám hối.

Khi hắn nghe được chuyện Âm Sơn, cùng với chuyện xưa chính mình, Nhược Diệc đã không còn oán, nước mắt hắn rơi, đau lòng cho Âm Sơn, hắn không biết được Âm Sơn chịu khổ so với hắn còn gấp bội, lập tức hắn quyết định, vì Âm Sơn cái gì hắn cũng nguyện làm.

Cho nên Nhược Diệc vẫn như trước ngoan ngoãn bên người Thương Đông Nghê, chờ đợi cơ hội tiếp theo giết Thương Đông Nghê.

...

43. Chương 43

Tâm tư Nhược Diệc rất tinh tế, hắn vẫn luôn cảm giác, tuy rằng hắn trở lại bên người Thương Đông Nghê, chính là thái độ Thương Đông Nghê đối hắn có chút bất đồng, còn nói bất đồng ra sao, hắn lại không hiểu được, bởi vậy hắn chỉ có thể thật cẩn thận, nơm nớp lo sợ bầu bạn bên Thương Đông Nghê.

Thương Đông Nghê cũng có tâm tình phức tạp, đi trên con đường này, hắn có cảm giác quen thuộc, giống như hắn nguyên bản đã từng ở đây, bỗng nhiên một trận tim đập nhanh đánh tới hắn, Thương Đông Nghê nhú mày.

Hai năm qua, hắn một mực vì căn bệnh tim đập nhanh này mà sởn não, từng xem qua danh y, nhưng bọn họ đều nói hắn không có bệnh, nếu thực không bệnh, vậy tim đập nhanh này vì sao mà đến?

Mạnh Lăng thấy Thương Đông Nghê nhú mày, quan tâm hỏi.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì, Hi chúng ta đi nhanh lên.”

Thương Đông Nghê dẫn đầu cười phía trước, Hi thở dài theo sau Thương Đông Nghê.

...

“Đến a, bắp cải vừa giòn vừa ngon đây, mới vừa thu hoạch, hương vị rất được, đến a, thực rẻ nga.” Tiểu Yên đứng ở chợ, ra sức rao mớ bắp cải vừa thu hoạch.

Cả người đầy mồ hôi, tiểu Yên đầu có chút choáng váng hoa mắt, ngẩng lên ngược nhìn diễm dương cực nóng.

Kỳ quái, Mặt Trời hôm nay thế nào lớn vậy, phơi nắng quả thực khiến hắn rất mau hôn mê, cúi đầu thu dọn bắp cải, chút máu dồn lên não, tiểu Yên đứng không vững hướng bên cạnh ngã.

“Cẩn thận!” Thương Đông Nghê tự nhiên đưa tay đỡ.

“Thực xin lỗi, ta...” Tiểu Yên vội giải thích, khi hắn ngẩng đầu nhìn người trước mắt, hắn ngây ngốc.

Thương!

Sao có thể như vậy? Thương không phải đã ly khai sao?

“Thương, người đã trở lại.” Tiểu Yên vô thức nói ra, nghĩ muốn vươn tay vuốt ve khuôn mặt tuấn lãng trước mắt, chính là khi hắn động, một đạo thanh âm khiến hắn thanh tỉnh.

“Đông Nghê, người làm gì vậy?” Thanh âm Mạnh Lăng truyền đến rất không đúng lúc.

Mạnh Lăng nhìn nam tử xa lạ trong lòng Thương Đông Nghê, lòng rất không tự vị, tuy rằng hắn yêu Âm Sơn, nhưng Thương Đông Nghê hiện tại cũng là người của hắn, hắn không muốn bị người khác thưởng.

“Không có gì.” Thương Đông Nghêu buông tiểu Yên ra, trên mặt điểm nét hờn giận, bất quá hắn không rõ chính mình vì cái gì hờn giận?

“Người là Thương, người là Thương đúng không?” Tiểu Yên gắt gao giữ chặt người trước mắt, sợ hãi đây chỉ là một giấc mộng, giống như khi trước, vừa tỉnh mộng đã không thấy tăm hơi Thương.

Mạnh Lăng nhìn tiểu Yên giữ lấy y phục Thương Đông Nghêu, có chút không ý tứ, mà Thương Đông Nghêu tuy rằng vẻ mặt lạnh lùng, nhưng cũng tùy ý để tên nam nhân xấu xí đến mức chỉ còn da bọc xương này bắt lấy, lập tức hỏa nộ càng tăng, không khách khí nhắm đến phía trước, một phen đánh rớt tiểu Yên.

“Người là ai? Năm Thương Đông Nghêu làm gì, không biết xấu hổ, cũng không nhìn xem chính mình bộ dáng ra sao.” Mạnh Lăng hề nói ra liền chanh chua.

Tiểu Yên – “Bá!” – một tiếng, sắc mặt tái nhợt, vừa then vừa quẫn khiến tiểu Yên đứng trước tuyệt mỹ nam tử này gương mặt hết đỏ lại trắng, tiểu Yên cá tính vốn không hay xung đột, càng không biết nên thế nào cãi lại.

...

44. Chương 44

“Đủ rồi.”

Thương Đông Nghêu lạnh băng bỏ lại hai chữ, cũng không quay đầu liền rời đi, Mạnh Lăng liếc mắt nhìn tiểu Yên một cái, lập tức đuổi theo Thương Đông Nghêu.

Tiểu Yên ngây ngốc nhìn bọn họ, hắn nghĩ muốn mở miệng giữ chân Thương Đông Nghêu, giữ chân một người đã không từ mà biệt, hắn nghĩ muốn xác định xem người tuần nhan nam tử kia có phải là Thương, chính là ánh mắt băng lãnh quá mức xa lạ, hoàn toàn không phải ánh mắt của người hắn từng yêu, cho nên hắn sợ hãi, trở mắt nhìn người đó biến mất.

Thẳng đến lúc không còn bóng dáng hai người, tiểu Yên mới lấy lại tinh thần, nước mắt hắn không tự chủ rơi xuống.

Thương, người không phải nói yêu ta sao?

Ta liền đứng trước mặt người, vì cái gì không thừa nhận ta, vì cái gì không cần ta?

Hai năm nghi vấn, giờ phút này như bài sơn hải đảo đánh vào tiểu Yên, dòng nước mắt cố bức chính mình đừng nghĩ đến Thương, chính là... thật khó!

Tiểu Yên chẳng còn tâm tình buôn bán, thu thập đồ vật, nặng nề về nhà.

Hi trộm một bên nhìn, hắn vốn theo bên người chủ tử, bất quá khi hắn nhìn đến tiểu Yên, nhất thời nóng vội liền núp vào, nếu để tiểu Yên phát hiện hắn, kia hết thấy xong rồi, hắn đành phải tránh một bên xem sự tình phát triển.

Hiểu nhiên sự xuất hiện của tiểu Yên, đối chủ tử giống như không có thay đổi gì quá lớn, ai, xem ra lần này hắn lui đến trần trên thường phải cẩn thận một chút, đừng để tiểu Yên phát hiện.

Hi nhìn tiểu Yên gầy yếu, phát hiện hắn so với trước càng ốm đi, những thứ gánh trên vai dường như rất nặng, áp tiểu Yên mỗi lúc một suy sụp, Hi không khỏi đau lòng, chính là hắn hiện tại lực bất tòng tâm, chỉ đành khoanh tay đứng nhìn.

Mạnh Lăng đuổi theo Thương Đông Nghêu, không rõ vì sao Thương Đông Nghêu tức giận, hắn phát hiện hắn càng ngày càng không hiểu rõ Thương Đông Nghêu, Thương Đông Nghêu trong dĩ vãng, hắn có thể dễ dàng nắm được tâm tư, chính là hiện tại hắn càng lúc càng thấy khó bắt Thương Đông Nghêu trong tay, giống như chẳng thể hiểu rõ, cái gì cũng không biết.

Hiện tại, hắn cuối cùng cũng thấu đạo lý gần vua như gần cạp.

“Đông Nghêu, người xảy ra chuyện gì?”

“Không có gì.”

Thương Đông Nghêu cũng không hiểu chính mình vì sao lại như thế, thấy người nam tử xa lạ kia tâm hần đau, tìm nguyên bản sẽ đập nhanh hơn, rất không ổn định, khi nhìn đến người đó, đau càng thêm lợi hại.

“Chủ tử.” Hi xuất hiện trước mặt.

Ai, ngực chủ tử lại đau, Hi đem được hoàn Hựu giao đưa chủ tử, lần này xuất môn, Hựu chuẩn bị không ít, nói là để giảm bớt thống khổ cho chủ tử, ai, đau đớn của chủ tử, chỉ có hần cùng Hựu hai người biết mà thôi.

Thương Đông Nghêu tiếp nhận được hoàn Hi đưa, một ngụm nuốt vào, quả thực cơn đau ở ngực có chậm lại đôi chút.

Hần nhớ rõ Hựu từng nói, ngực hần đau là do tâm bệnh mà thành, nhưng tâm bệnh cần phải có tâm được, vô luận hần tìm bao nhiêu danh y đều không thể chữa khỏi, muốn trị tận gốc, chỉ có cách tìm ra nguyên nhân tâm bệnh.

Ra đi lúc này, không đơn giản chỉ đáp ứng Mạnh Lăng du ngoạn, mà trọng yếu hần muốn tìm được nguyên nhân khiến hần đau lòng, đây cũng là vì sao Hựu đồng ý ngoạn ngoạn ở lại Thiên thành giúp hần xử lý sự vụ, còn Hi lại tòng theo hần.

...

45. Chương 45

Tiểu Yên sau khi về đến nhà, lại bệnh thêm vài ngày, thẳng đến hôm nay mới có thể xuống giường đi lại.

Xảo Xảo đỡ tiểu Yên ngồi xuống một tảng đá bên bờ sông, giúp tiểu Yên lau mồ hôi.

“Vân ca ca, người tại đây nghỉ được không? Cha nói người còn chưa thể đi xa.”

Tiểu Yên bệnh mấy ngày nay, chính là đại phu cùng Xảo Xảo chiếu cố, đại phu vốn không con, thật vất vả mới có được ái nữ, nên đối với bảo bối Xảo Xảo rất yêu quý, mà tiểu Yên vốn người thiện nhân, lại thường lui đến nhà đại phu, đại phu cũng đã đem tiểu Yên trở thành hài tử của mình, chiếu cố cẩn thận.

“Hảo, Xảo Xảo ta ngồi nơi này tốt lắm, người về trước đi.”

“Chính là cha...”

“Đừng lo, nằm trên giường đã vài ngày, ta chỉ muốn ra hít thở không khí một lát, hoạt động một chút, nếu người lo lắng, đến bữa tối nếu không tìm thấy ta, người lại đến tìm, được không?” Tiểu Yên đánh gãy lời nói Xảo Xảo.

Hần biết Xảo Xảo cùng đại phu đều rất lo cho hần, chính là hần thật sự không có việc gì.

Lần đó bệnh nặng, thân mình hần mỗi ngày một yếu, trước kia dù rằng nhỏ yếu, hần cũng rất ít khi sinh bệnh, nhưng hiện tại hai ngày một bệnh nhẹ, ba ngày một bệnh nặng, khiến cho Xảo Xảo cùng đại phu khẩn trương không thôi.

“Được rồi, người không thể chạy loạn nga.”

Xảo Xảo giống như gà mẹ dặn dò tiểu Yên, tiểu Yên mỉm cười gật đầu đáp ứng, cuối cùng Xảo Xảo mang theo lo lắng rời đi, trước đó còn không quên quay đầu nhìn lại.

Mãi đến lúc Xảo Xảo hoàn toàn rời khỏi tầm mắt tiểu Yên, nụ cười trên gương mặt tiểu Yên liền biến mất, thứ còn lại chính là gương mặt u sầu không sao giải được.

Tiểu Yên nằm trên tảng đá, nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi, hần trong đầu hiện lên chính là Thương tại đây trên khối nham cự này đã từng yêu thương hần, tiến vào hần, mắt phút chốc mở ra, ngồi dậy, lệ cũng trượt theo.

Con sông này, quả thực chứa rất nhiều những hồi ức đau thương, sung sướng, những tình cảm mãnh liệt, thương tâm, thứ gì cũng có, hẳn cũng chính vì con sông này, mà gặp Thương lúc trọng thương, cũng bởi con sông này, mới cho hắn có cơ hội cùng Thương yêu nhau.

Thương, người thật sự đã trở lại sao?

Chính là người vì cái gì không tiếp nhận ta?

Người rõ ràng nói người người yêu chính là ta, chính là vì cái gì bên cạnh người có một người mỹ đến vậy?

Vì cái gì ta thật vất vả để quên người, người lại xuất hiện?

Thiên a, vì cái gì?

Thật nhiều, thật nhiều nghi vấn không ngừng quần quanh tiểu Yên, từ lúc ở chợ gặp Thương, tiểu Yên không ngừng nghĩ đến vấn đề hắn vốn cự tuyệt tin tưởng, quấy nhiễu hắn không thể hảo ăn cơm hay nghỉ ngơi, chính bởi thế hắn mới ngã bệnh.

Cảm giác thân mình đang dần thoát ly khỏi tảng đá, nhưng tiểu Yên cũng chẳng muốn nghĩ đến, sức nặng càng khiến hắn trầm xuống, mắt thấy chính mình sẽ ngã, tiểu Yên nhắm mắt lại, chờ đợi cơn đau đến.

Bất quá chờ hồi lâu tiểu Yên cũng chẳng cảm giác được gì, tò mò mở mắt, đối diện với hắn chính là một đôi mắt đời này hắn nghĩ muốn quên cũng không quên được.

“Thương!” Tiểu Yên cao hứng ôm lấy cổ Thương Đông Nghê, rồi dần... mê đi!

...

46. Chương 46

Thương Đông Nghê nhíu nhíu mày, không rõ nam tử nhẹ tênh nằm trong ngực vì cái gì gọi hắn một tiếng sau liền mê đi.

Đem người ôm trong lòng ly khai khỏi tảng đá, xuống dưới tầng cây, muốn buông hắn ra, chính là nam tử lại nắm chặt tay áo, Thương Đông Nghê nghĩ muốn giật lại, lúc này lại phát hiện cơ thể trong lòng rất nóng, gương mặt ửng đỏ không chút bình thường.

Hắn sốt cao.

Thương Đông Nghê ôm lấy hắn, rất nhanh xuống tới chân núi, Thương Đông Nghê không hề phát hiện lúc này hắn đã mất đi bình tĩnh của thường ngày.

“Tiểu Yên.” Nhìn thấy tiểu Yên bị một người nam nhân ôm tới, đại phu không khỏi có chút kinh hãi, “Mau ôm hắn đến đây.”

Thương Đông Nghê buông tiểu Yên ra, đại phu liền xem mạch, vừa xem vừa nói.

“Thật là, không phải Xảo Xảo đã nói phải cẩn thận thân thể của người sao? Bệnh vừa mới hảo lại chạy ra gió, không muốn sống chẳng.” Đại phu mặc dù miệng mắng, nhưng ngữ khí ôn nhu giống như phụ thân lo lắng cho ái tử.

Sau khi cấp cho tiểu Yên, đại phu mới ngẩng đầu nhìn kỹ nam nhân đem tiểu Yên ôm tới, miệng hắn không thể khép lại

“Người sao lại ở đây?”

“Ta vì cái gì không thể ở đây?”

Thương Đông Nghê đối với câu hỏi của đại phu có điểm hờn giận, dường như hắn không nên xuất hiện, nhưng hắn lại không phát hiện được điểm kinh ngạc trong lời đại phu.

“Không phải, ta không phải ý này, người đi đâu? Sao hai năm nay không thấy bóng người, người cũng không biết Văn Yên mấy năm nay như thế nào?”

Giọng điệu đại phu đầy trách cứ khiến Thương Đông Nghê không hiểu ra sao, thậm chí không rõ đại phu đang nói gì.

Thương Đông Nghê chọn mi, chờ đợi câu tiếp.

“Ai, Vân Yên đứa nhỏ này chính là lẩn quẩn trong lòng, hai năm nay đối với ngươi vẫn là nhớ mãi không quên, nói hần hần chỉ bảo chừng nào quên được người sẽ tìm một người tốt để yêu. Cứ thế, rồi hai ngày một bệnh nhẹ, ba ngày một bệnh nặng, khiến cho ta cũng không biết nên nói hần thế nào cho phải.”

Đại phu thực là một lão nhân gia sáng suốt, nhìn đến Vân Yên vì Thương mà thất hồn lạc phách, cho dù là mắt đui cũng nhìn ra, huống chi hần lại là một người quan sát tỉ mỉ.

Xem Vân Yên đối với Thương như thế thâm tình, hần cũng không nghĩ muốn để Vân Yên khó xử, dù sao hần cũng xem Vân Yên như hài tử thứ hai, nhưng đối với Vân Yên ngốc nghếch không buông, quả thực khiến hần rất đau lòng.

“Ta từng sống ở đây?” Thương Đông Nghê chạy mày, biểu tình nghiêm túc.

“Đúng vậy, ngươi quên rồi sao, hai năm trước ngươi ngã xuống núi bị thương, là ta giúp ngươi băng bó.”

Hần từng sống ở nơi này?

Khó trách hần có thể không cần hỏi đường liền ôm người hôn mê kia hướng tới chân núi, không hề nhầm lẫn đi đến nhà đại phu, nhưng khiến hần khó hiểu, chính là thái độ hần đối với nam tử kia.

Hần cho phép người đó đụng đến hần, trong dĩ vãng nếu có kẻ như vậy thì hiện tại mộ bia của kẻ đó hần cỏ cao cũng mọc, nhưng khi hần ở bờ sông nhìn người đó ngã xuống, tâm hần co lại, khiến hần không tự chủ lao tới.

Tim hần đập nhanh, đau cũng nhiều hơn, nhưng đưa kẻ đó ôm vào lại không sao.

Xem ra kẻ này chính là người biết rõ mọi chuyện!

...

47. Chương 47

Tiểu Yên tỉnh lại, đã là ba ngày sau.

Hần mở hai mắt, không biết ngủ bao lâu, chỉ biết mình không cách nào nhìn rõ mọi vật, một mảnh mơ hồ, tiểu Yên ngọ nguậy nghĩ muốn đứng lên uống nước, lại phát hiện mình toàn thân vô lực, chỉ có thể yếu ớt nằm trên giường.

Tiểu Yên cười nhạo “sự vô dụng” của mình, từ khi Thương rời đi hần liền bệnh nặng không ngừng, thường xuyên phiền toái đại phu và nhi nữ, thật có điểm muốn xin lỗi họ.

“Tỉnh?”

Tiểu Yên nheo mắt, cố gắng bắt được hình ảnh, đợi đến khi thấy rõ người trước mặt, hần thiếu chút nữa thét lên.

“Thương, Thương ngươi đã trở lại.”

Tiểu Yên cao hứng bật dậy, quên đi chính mình hiện không còn sức, không cẩn thận, ngã về phía trước, cùng mặt đất dự định thân mật tiếp xúc.

Thương Đông Nghê chạy nhanh đến ôm tiểu Yên, tránh cho tiểu Yên nhận hậu quả.

“Ta không gọi Thương.” Thương Đông Nghê lạnh lùng mở miệng, phủ nhận tên này.

“Không có khả năng, ngươi rõ ràng là...”

Tiểu Yên vội vàng mở miệng, chính là hai mắt khi cùng con ngươi lạnh băng của Thương Đông Nghê chạm nhau, mọi lời nói đều đình chỉ.

Người này không phải Thương, hẳn không phải Thương!

Hắn lớn lên cùng Thương giống nhau như đúc, chính là... ánh mắt hắn vừa lạnh lùng lại xa cách, trên người tràn ngập sát khí, người này không phải Thương hẳn biết, càng không phải Thương hẳn yêu.

Thương là một người rất ôn nhu, ánh mắt hắn tràn đầy luyện ái, mà người trước mặt này lại sở hữu sát ý cùng băng lãnh, tuyệt không thể là Thương.

“Thực xin lỗi, ta nhận sai người.”

Tiểu Yên buồn rầu nói, hơi hơi né tránh cái ôm của Thương Đông Nghê, có thể ôm hắn, chỉ có Thương.

Thương Đông Nghê nhìn ra sự cự tuyệt của tiểu Yên, không nói gì cũng buông tay.

“Ta rất giống Thương người thường nhắc đến sao?”

Tiểu Yên kinh ngạc nhìn Thương Đông, không rõ hắn vì cái gì nói như thế.

“Ngày ở chợ chúng ta gặp nhau, người nhìn thấy ta liền gọi ta Thương, còn nắm ống tay áo ta không buông. Ở bờ sông nhìn thấy người, người cùng đồng dạng gọi ta Thương, chiều cổ người mấy ngày nay, ta vẫn nghe người nhắc đến cái tên đó.”

Thương Đông Nghê hiếm khi nói nhiều như vậy, cả khi ở trước mặt Mạnh Lăng cũng chưa từng.

“Ân, người cùng Thương quả thực giống nhau như đúc, cho nên ta mới lầm người là Thương.” Tiểu Yên nhìn ra ngoài cửa sổ, sâu kín nói.

Thương Đông Nghê ở lại nhà tiểu Yên, tiểu Yên hỏi hắn tại sao, Thương Đông Nghê lạnh nhạt trả lời là đại phu yêu cầu, tiểu Yên cũng không còn nói thêm gì, để mặc Thương Đông Nghê tùy ý.

Tiểu Yên không lúc nào là không chú ý nhất cử nhất động của Thương Đông Nghê, nhìn đến gương mặt Thương Đông Nghê, sẽ khiến hắn nhớ đến người hắn đã từng yêu đến nguyện ý dùng sinh mệnh để đổi.

Thương Đông Nghê cũng đồng dạng đánh giá tiểu Yên, hắn phát hiện nam tử ốm gầy này, trên mi luôn hiện một tia ưu sầu, mỗi khi có cơ hội nhìn mình, liền rơi vào cõi thần tiên không biết đâu, quan trọng là... hắn một chút cũng không ghét bỏ.

...

48. Chương 48

Thời gian qua rất nhanh, Thương Đông Nghê ở lại nhà tiểu Yên nháy mắt đã vượt qua bảy ngày.

Tiểu Yên phát hiện nam nhân giống như đúc Thương này rất kiệm lời, cả ngày cứ trầm mặt, chính là lại vô tình chiều cổ hắn, khiến hắn không nhịn được hề có cơ hội sẽ tìm bóng dáng Thương trên người đó.

“Người... đã ở đây rất nhiều ngày.” Tiểu Yên sắp xếp lại đồng rau dưa vừa mới mang về.

Thương Đông Nghê không nói chuyện, hắn nhướng mi nhìn sang tiểu Yên, tiếp tục giúp tiểu Yên chuẩn được.

“Người ở chỗ ta quá lâu, của người... ân... người đi cùng người sẽ không lo lắng?” Tiểu Yên không biết xưng hô thế nào với người ngày đó ở chợ đã chỉ trích hắn.

“Không cần để ý hắn, ta làm gì cũng không cần hắn quản.” Thương Đông Nghê lạnh lùng nói.

“Chính là...”

“Uống hết nó.” Thương Đông Nghê đem bát được đưa cho tiểu Yên.

“Không uống được không?” Tiểu Yên nhăn mặt, chán ghét nhìn, hắn thật sự ghét uống.

“Không được.”

Tiểu Yên có chút ủy khuất mở miệng, ai oán đi đến gần, nhắm mắt, cắn răng một cái, đem cả bát dược hung hăng dùng sức uống hết.

Đối với hành động tráng sĩ chịu chết như trẻ con này của tiểu Yên, Thương Đông Nghêu khóe miệng hơi nhếch lên, nhỏ đến mức ngay cả hần cũng không phát hiện.

Lệ ở hốc mắt tiểu Yên chuyển a chuyển, ô ô, hảo khổ!

Ân? Hảo ngọt!

“Nhìn người mỗi lần uống thuốc đều khổ thế, ta cùng đại phu liền cho thêm đường.”

“Cảm ơn.” Tiểu Yên đỏ mặt, nguyên lai hần biết.

Bất quá tiểu Yên biểu hiện rõ ràng như vậy, nghĩ muốn không biết rất khó, trừ phi là người mù, nhìn không thấy.

Tiểu Yên ngây ngô cười, nhìn tiểu Yên có chút ngốc nghếch, cơn đau bấy lâu không xuất hiện, nay tái phát.

“Xảy ra chuyện gì?” Nhìn sắc mặt Thương Đông Nghêu có điểm khác thường, tiểu Yên quan tâm hỏi.

“Không có việc gì.” Thương Đông Nghêu nhanh chóng thu hồi vẻ thống khổ, phảng phất như vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

“Sao có thể không việc gì, ta thấy người đau đến đổ mồ hôi lạnh.” Tiểu Yên lấy chiếc khăn hay đem theo bên mình, giúp Thương Đông Nghêu lau qua.

Chiếc khăn đó, là Thương mua cho hần, hần vẫn hay mang theo, nhưng vì cái gì lại lấy nó để giúp Thương Đông Nghêu, hần không biết.

Lúc này đây Thương Đông Nghêu không có cự tuyệt, tiểu Yên đỡ Thương Đông Nghêu ngồi xuống ghế bên, mềm nhẹ như ngực hần.

“Rất đau sao? Trước kia, mỗi khi ta đau, Thương cũng như thế giúp ta nhu, nhu một chút sẽ không đau nữa.”

Tiểu Yên nghĩ đến tình cảnh ở cùng Thương trước kia, khi đó hần thường xuyên bị Thương yêu đến không xuống giường được, Thương cũng là như thế giúp hần nhu thất lưng, nghĩ đến, lại thấy đỏ mặt, tay cũng theo đó dừng lại, nhanh xoay người, không muốn để Thương Đông Nghêu trông thấy.

Tuy tiểu Yên tốc độ rất nhanh nhưng không qua được mắt Thương Đông Nghêu, hần hiểu được tiểu Yên đang nói gì, cảm thấy không chút tư vị, hần không thích tiểu Yên nhắc tới nam nhân khác, dù chính mình cùng người đó lớn lên giống nhau như đúc.

49. Chương 49

“Ta... ta đi ra ngoài một chút.”

Tiểu Yên cảm thấy mặt mình nóng như lửa, nếu còn tiếp tục ở lại hần xấu hổ vô cùng, đành tìm lý do chạy ra.

Thương Đông Nghêu có chút sững sờ, nhìn tiểu Yên đỏ mặt phóng ra ngoài, Thương Đông Nghêu thế nhưng cảm thấy có chút ghen tị với kẻ gọi Thương kia.

Ghen tị?

Thương Đông Nghêu ngây ngẩn cả người, hần ghen tị, hơn nữa còn rất... mãnh liệt.

Thương Đông Nghêu không nói gì, ngoài cửa sổ, gió thổi qua khe.

Tiểu Yên chạy đến bờ sông mới ngừng lại, dùng nước sông mát lạnh đánh liên tục vào hai má, muốn giảm bớt sức nóng, âm thầm mắng chính mình như thế nào lại vậy, chỉ giúp nam nhân kia nhu ngực, mà đã nghĩ đến...

Tiểu Yên nhìn bóng ảnh trong nước, hai gò má hồng nhuận, tiểu Yên không khỏi cười cười, chính mình trước đây không bao nhiêu huyết sắc, được thế này cùng nhờ người kia ban tặng.

Trong lúc tiểu Yên còn đắm chìm trong suy nghĩ, không biết nguy cơ đang hướng tới gần.

Một người vô thanh vô tức tiếp cận tiểu Yên, đem tiểu Yên đẩy mạnh, tiểu Yên không đề phòng, liền như thể ngã xuống sông.

“A, cứu... cứu mạng...” Tiểu Yên ở giữa sông hết chìm rồi nổi, tùy thời đều có thể mất mạng.

Tuy rằng tiểu Yên quen thuộc con sông, nhưng không hề cảnh giác liền bị đẩy xuống, khiến hắn luống cuống, chỉ có thể sống chết đừng để mình bị chìm.

“Xứng đáng, ai kêu ngươi không biết xấu hổ cùng ta thưởng nam nhân.” Đứng bên bờ, Mạnh Lăng lạnh lùng cười, trong mắt ánh tia tàn nhẫn.

Mạnh Lăng từ trên cao nhìn tiểu Yên giãy giụa, thờ ơ ngoảnh mặt, trông bộ dáng chật vật của tiểu Yên, lòng hắn phát lên khoái cảm trả thù, chính là khoái cảm đó không duy trì bao lâu.

“Ba!”

Thanh âm thanh thúy cắt qua phía chân trời.

Tay Mạnh Lăng dán chặt lên bên má nóng đỏ, cả người ngây ngốc, quả thực không thể tin những gì trước mắt chứng kiến.

Thương Đông Nghêu bay nhanh xuống sông ôm lấy tiểu Yên đã hôn mê, gương mặt Mạnh Lăng hiện lên chút tức giận, trông rõ một Thương Đông Nghêu có điểm xa lạ như vậy, khiến Mạnh Lăng bỗng có chút sợ hãi.

“Ngươi ở đây làm gì?” Thanh âm cực kỳ phẫn nộ từ Thương Đông Nghêu phát ra.

Trời biết khi hắn đuổi theo Vân Yên, nhìn đến Vân Yên rơi xuống nước, ở giữa sông mà giãy giụa, tâm hắn siết đau đến thế nào, trông thấy ái nhân mình thản nhiên mặc hắn kêu cứu, lại không một chút nguyện ý ra tay giúp đỡ, lòng Thương Đông Nghêu bỗng dâng lên một cỗ tức giận, không chút nghĩ ngợi liền cấp Mạnh Lăng một cái tát.

Trong lòng hắn hiểu được, nếu không phải Mạnh Lăng là ái nhân hắn, Mạnh Lăng hiện chắc chắn phải chết, đối với sự khác thường này của mình, Thương Đông Nghêu cũng không biết làm sao.

“Đông Nghêu, ta theo ngươi lâu như vậy, ngươi là lần đầu tiên đánh ta, hơn thế nữa là vì một kẻ bộ dáng yếu ớt thoát nhìn như hấp hối sắp vào quan tài này đánh ta.” Mạnh Lăng như không chịu nổi kinh hãi liền rống lên.

“Đánh ngươi là vì ngươi tàn nhẫn, nhìn hắn rơi xuống nước, vì sao không cứu hắn?”

“Cứu hắn? Thương Đông Nghêu ngươi từ lúc nào biến thành nhân từ như vậy? Hắn năm trước, Thiên thành máu chảy thành sông, cũng chưa từng thấy ngươi không đành lòng như vậy, mắt chớp cũng không thêm chớp đã biến hết thấy thành một tòa huyết thành, hiện tại ngươi thế nào vì một kẻ bệnh sắp chết bảo ta tàn nhẫn.

...

50. Chương 50

Thương Đông Nghêu không nói gì, kỳ thật hắn cũng không biết nên nói thế nào, hắn không thể đối Vân Yên tàn độc, hơn nữa mấy ngày ở bên Vân Yên, căn bệnh tim đập nhanh của hắn chưa từng tái phát, ngược lại chỉ khi Vân Yên bị thương, tâm hắn mới đau, giống như cơn đau của hắn hết thấy đều vì người này mà đến.

Thương Đông Nghêu lắc lắc đầu, phủ nhận những ý tưởng buồn cười.

“Ngươi muốn nói sao ta không ý kiến, bất quá không cho ngươi thương tổn hắn.” Thương Đông Nghêu hạ lệnh.

“Đông Nghêu người thay đổi, trước kia người cái gì cũng không để ý.”

Mạnh Lăng có chút thương tâm, hắn mang mỹ danh ái nhân Thương Đông Nghêu, chính là nói thật, hắn bất quá chỉ như một người làm ấm giường, nếu lúc trước Thương Đông Nghêu ở cạnh hắn thật tình si mê, có lẽ hắn đã nguyện trả giá hết cả, như vậy, hiện tại cũng bất đồng.

Mạnh Lăng sâu kín nhìn Thương Đông Nghêu liếc mắt một cái, yên lặng xoay người rời đi.

Thương Đông Nghêu không đuổi theo, hắn ôm tiểu Yên vẫn đang sốt cao, hướng nhà đại phu bay nhanh đến.

Đại phu vừa thấy Thương Đông Nghêu ôm Vân Yên ướt sũng, trong lòng cả kinh, tay nhanh nhanh sờ trán, quả nhiên!

“Sao lại thế này? Đang yên lành sao tự nhiên ướt sũng, còn sốt cao.” Đại phu vừa nói vừa chăm sóc Vân Yên.

Thương Đông Nghêu nhẹ nhàng đem Vân Yên hít thở không thông đặt trên giường, đại phu vội đi lấy dụng cụ, quay đầu đòi công đạo Thương Đông Nghêu.

“Người giúp ta thay y phục cho hắn, còn mặc quần áo ướt, bệnh sẽ nặng thêm.”

Thương Đông Nghêu nghe vậy, liền tiến tới giúp Vân Yên thoát y phục, chính là khi hắn vừa cởi xong chiếc áo, cả người đương trường ngây ngốc.

Trên cổ Vân Yên, không phải chính là ngọc bội tùy thân hắn đánh mất bấy lâu sao, sao lại có thể trên người Vân Yên?

Khối ngọc kia, vốn là ngọc gia truyền, truyền tức bất truyền tử [1] bất quá bởi phụ mẫu mất sớm nên ở trên tay hắn, là một khối ngọc rất trân quý, hắn chưa bao giờ rời khỏi.

Hai năm trước, hắn ở Thiên thành lục tung lên cũng không tìm thấy, sao cũng không nghĩ đến lại ở trên người Vân Yên, “kinh hỉ” như vậy khiến Thương Đông Nghêu dù thế nào cũng không tiêu hóa nổi, bất quá hiện tại Vân Yên đang hôn mê, hắn không hỏi được, hết thảy đành chờ khi Vân Yên tỉnh dậy.

Đại phu vừa khám vừa nhíu mày, sắc mặt càng ngưng trọng.

Thương Đông Nghêu ở một bên nhìn, cũng nung theo đó càng kém đi, tâm không biết thế nào cũng đau theo.

“Không tốt, Vân Yên bệnh thế nào lại tăng thêm!”

Thương Đông Nghêu không rõ nhíu mày.

“Hai năm trước Vân Yên từng bệnh rất nặng, chỉ còn một hơi thở, nếu không phải ngày đó ta nhất thời nóng lòng muốn đi xem miệng vết thương của người, ta cũng không phát hiện ra tình trạng Vân Yên, mà người hiện tại cũng sẽ không nhìn đến Vân Yên thành ra thế nào.” Đại phu ngữ khí có chút sầu não.

“Phụ mẫu Vân Yên mất sớm, hắn một mình lớn lên trong núi, bán đồ ăn mà nuôi sống mình, gặp được nữ nhân lòng ngưỡng mộ, nguyên tưởng rằng hội thực hạnh phúc, chính là nữ nhân kia không chịu ở yên, phản bội Vân Yên, vài lần tha thứ chẳng những không khiến nàng thu liễm, trái lại càng thêm nghiêm trọng, hắn phần nộ liền hờn thê.”

“Cho đến khi gặp người, các người như thế nào ta không rõ, chỉ biết hắn vô cùng khoái hoạt, nhưng từ khi người đi, Vân Yên bề ngoài không thay đổi, chính là trong cái khoái hoạt của hắn có thêm một phần bi ai, Vân Yên không chịu nói, tuy rằng ta nghĩ muốn giúp hắn, cũng đành chẳng biết làm sao! Đến khi người xuất hiện, ta biết tâm tình Vân Yên sẽ tốt hơn, chính là ta thực bức, vì cái gì mấy ngày không gặp lại ra dạng này?”

...

[1] Truyền tức bất truyền tử: truyền cho con dâu không truyền cho con trai

51. Chương 51

Đại phu vừa nói vừa chữa bệnh cho tiểu Yên, không ngừng lắc đầu thở dài.

“Nghiêm trọng vậy sao?” Tâm Thương Đông Nghê truyền đến từng đợt đau đớn, khiến hần nhỏ giọt mồ hôi.

“Nói không nghiêm trọng là gạt người, Vân Yên bệnh không thể trị tận gốc, hai năm trước bệnh nặng khiến thân thể hoàn toàn hủy hoại, có thể giúp hần không nặng thêm, có lẽ là... ai, cũng chỉ phí lời, người có thể sinh ra kỳ tích không phải ta.” Nếu mình có y thuật cao hơn chút, có lẽ Vân Yên sẽ không bị hai năm đớn đau tra tấn.

“Xảy ra chuyện gì?” Đại phu quay đầu, phát hiện vẻ mặt Thương Đông Nghê không thích hợp.

Thương Đông Nghê này giờ đau đến đổ mồ hôi lạnh, cho tới bây giờ... hần chưa từng đau đến vậy!

“Ta xem xem.” Tay đại phu rời đến bắt mạch Thương Đông Nghê, mặt nhăn mày nhíu.

“Kỳ quái, mạch của ngươi rất bình thường a, chính là tại sao đổ nhiều mồ hôi vậy?”

“Thật không dấu diếm, căn bệnh tim đập nhanh này đã theo ta hai năm, mỗi lần chuẩn danh y, đều thúc thủ vô sách, không có biện pháp.”

Thương Đông Nghê thản nhiên đối mặt với đại phu, cơn đau của hần đã không thể nguy trang bằng vẻ lạnh lùng, đại phu nghe xong lời kể của hần, hỏi thêm vài vấn đề, tất tắc lấy làm lạ.

“Sao lại khéo đến vậy, người nói những khoảng thời gian ngươi đau, hơn nữa là đau đến không chịu được, đều là thời điểm Vân Yên bệnh nặng đến độ sắp đi gặp Diêm La, hay là các người... ân, thật sự rất trùng hợp.” Đại phu sờ sờ cằm râu trên mặt.

Thương Đông Nghê nghe đến sững sững sốt sốt, đánh chết hần cũng không tin có chuyện trùng hợp đến thế, ngọc bội gia truyền không hiểu sao mất tích, tìm được trên người một nam nhân hần chưa từng gặp, căn bệnh tim đập nhanh bắt đầu từ hai năm trước là khi hần rời khỏi nơi này, hơn nữa hần đối nam nhân kia, có nhiều dung thứ cùng theo đuổi.

Vì người này, hần đã đánh kẻ đầu áp tay gối của mình, bắt chấp người này thường xuyên đụng chạm hần. Trong dĩ vãng, nếu có kẻ tùy tiện tiếp cận, thì hiện tại mộ phần kẻ đó hần có đã mọc cao đến đầu, đối hần lại là một cảm giác yêu thương, tuy rằng Thương Đông Nghê luôn coi thường, chính là hần biết hết thấy đều tự lừa gạt mình.

“Tâm bệnh... vẫn là cần tâm dược!”

Đại phu bỏ lại một câu có ý vị sâu xa liền rời khỏi phòng, trước đó không quên nhắc Thương Đông Nghê hảo hảo chiếu cố tiểu Yên, lão sắc thuốc xong sẽ bưng tới.

Thương Đông Nghê nhìn chăm chăm tiểu Yên, hiện tại ngoại trừ ngẩn người, hần cái gì cũng không thể.

Lãnh khốc tuyệt tình, một Thương Đông Nghê quyết đoán khôn khéo, lần đầu tiên xuất hiện biểu tình mờ mịt...

Bệnh tiểu Yên không những không chuyển biến tốt đẹp, mà ngược lại càng lúc càng xấu đi, đại phu sốt ruột, Thương Đông Nghê cũng theo đó nóng lên.

Nguyên nhân khiến tiểu Yên không có biến chuyển, chính là ở chỗ số dược đại phu sắc không thể đút vào miệng tiểu Yên, mỗi lần uy vào, dược liền theo khóe miệng chảy ra, cho dù có miễn cưỡng nuốt một ít, chỉ chốc sau cũng sẽ phun hết.

“Sao vậy a? Nếu tiếp tục như vậy, Vân Yên nhất định sẽ chết.” Chiếu cố Vân Yên lâu thế, đại phu vẫn là lần đầu tiên gặp phải tình cảnh này.

...

52. Chương 52

“Để ta thử, ngươi ra ngoài trước.” Thương Đông Nghê tiếp nhận chén được của đại phu, tính tự mình uống.

Đại phu vốn đã thúc thủ vô sách cũng chỉ có thể để hần thử, đưa bát thuốc cho Thương Đông Nghê, rồi đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại!

Thương Đông Nghê ngậm lấy một ngụm thuốc dùng miệng uống, mắt thấy tiểu Yên muốn đem được ỏi ra...

“Nuốt vào, vì Thương ngươi phải sống.”

Không biết có phải do lời nói Thương Đông Nghê hiệu quả, tiểu Yên chẳng những không nôn ra còn nuốt xuống.

Đã nhiều ngày, đây là lần đầu tiên uống được cho tiểu Yên thành công, nhưng lại là vì kẻ không biết mặt tên Thương kia, Thương Đông Nghê tâm tình không khỏi dâng lên một cỗ ghen tị.

Thương Đông Nghê thuận lợi uống được, đại phu sau khi tiến vào liền mặt mày hớn hở khen ngợi biện pháp của Thương Đông Nghê, không biết tâm tình hần lúc này tựa như ngũ vị [1] bình đánh nghiêng, hoàn toàn hỗn loạn. Vốn Thương Đông Nghê trước sau lạnh như băng, nên đại phu không hề phát hiện.

Thương Đông Nghê không nói câu nào liền rời đi, chính là mỗi khi đến giờ uống cho tiểu Yên, hần lại xuất hiện, thời gian không sai một ly, khiến đại phu hoài nghi Thương Đông Nghê phải hay không có thiên lý nhân?

Con người sao có thể tính chính xác như vậy, bất quá đại phu cũng thực vui vẻ đem việc uống được giao cho Thương Đông Nghê, hần xem Thương Đông Nghê đối với Vân Yên rất dụng tâm... chính là... Thương Đông Nghê bản thân lại không phát hiện!

Bởi vậy nên khi “trách nhiệm trọng đại” được chuyển giao, đại phu liền cấp cho Thương Đông Nghê hai người không gian lớn nhất.

Đại phu mặc dù đã già, nhưng chưa đến mức lắm cảm, dụng tâm của Thương Đông Nghê, chuyển biến của Vân Yên, hần sao có thể không phát hiện, chính là chuyện như vậy không phải người nào cũng có thể nói ra, cho nên... vẫn là im lặng ngồi xem biến hóa đi!

Đoạn thời gian Thương Đông Nghê không xuất hiện, kỳ thật là ở bên Mạnh Lăng, dù sao Mạnh Lăng cũng là ái nhân hần, tuy rằng... hần đối với Mạnh Lăng đã không còn cảm giác. Kể cả khi Mạnh Lăng ở trước mặt hần y phục hỗn độn, dung mạo thẹn thùng muốn câu dẫn hần.

“Đông Nghê, đã thật lâu không thân ta.” Mạnh Lăng nhẹ nhàng đưa ra đôi môi mềm mại đến mê người, tay sờ soạng Thương Đông Nghê, nghĩ muốn khiến Thương Đông Nghê nhiệt tình.

Thương Đông Nghê lạnh lùng nhìn thoáng qua Mạnh Lăng, không có động tác gì, tùy ý để Mạnh Lăng trên người hần tác quái, hần vẫn như cũ không hứng trí. Mạnh Lăng không từ bỏ ý định, Thương Đông Nghê vẫn là không phản ứng, cuối cùng Thương Đông Nghê không kiên nhẫn đẩy hần ra, Mạnh Lăng kinh ngạc không thôi.

“Đừng phiền ta.” Thương Đông Nghê mất kiên nhẫn nói.

“Đông Nghê, ngươi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Trước kia ngươi không phải như thế, vì cái gì tới nơi này ngươi một lần lại một lần thương tổn ta?”

Mạnh Lăng quả thực bị Thương Đông Nghê chọc cho phát điên lên. Thương Đông Nghê đến đây không hiểu thế nào lại mất tích nhiều ngày, khi tìm được thì thấy hần vì nam nhân bệnh hoạn kia, nhất thời có chút ghen tị mới đẩy hần xuống sông. Thương Đông Nghê vì hần mà đánh mình một tát, nguyên tưởng Thương Đông Nghê sẽ có chút áy náy đuổi theo, không nghĩ đến lại nhiều ngày sau đó không thấy bóng dáng.

...

[1] Ngũ vị: ngọt, chua, cay, đắng, mặn. Ở đây ý chỉ tâm tình rối loạn, không tốt

...

53. Chương 53

Người hấn mong ngóng cuối cùng đã đến, người đã từng hung hăng yêu hấn hiện tại vứt hấn như vứt một cục đất, hấn thật sự càng lúc càng giống “vật làm ấm giường”, trời có biết hiện chỉ mới trải qua năm tháng hay không!

“Không phải chuyện liên quan đến người.”

Thương Đông Nghêu bỏ đi, chính hấn cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì, ngày đó hấn vội vàng trở lại chỗ trọ trong khách ***, không nói hai lời yêu thương Lăng nhi, nhưng khi xong việc hấn lại cảm giác một cổ trống rỗng không nói nên lời, càng khiến hấn để ý chính là, người hấn ôm rõ ràng là Lăng nhi, nhưng trong đầu nghĩ đến lại là gương mặt tái nhợt của Vân Yên.

Nghĩ muốn coi thường Vân Yên, rồi lại không tự chủ nhớ đến sự nhợt nhạt gầy yếu của hấn, nó khiến hai chân Thương Đông Nghêu ở những khoảng thời gian cố định không tự chủ hướng tới nhà đại phu, chính là để nhìn thấy gương mặt Vân Yên, còn có... dùng lý do uy được để hôn môi hấn.

“Thương Đông Nghêu, người rốt cuộc xem ta là người như thế nào? Ái nhân của người, hay là một kẻ làm ấm giường?” Mạnh Lăng cảm thấy phải nhanh chóng chấm dứt, hấn thật đã không thể chịu thêm nữa.

“Ái nhân.” Thương Đông Nghêu phun ra thân phận hấn trước kia từng thừa nhận, chính là... hấn trong lòng có một chút không thừa nhận.

“Phải không, chính là ta ngược lại cứ như một kẻ làm ấm giường, Thương Đông Nghêu ta ở bên cạnh người lâu như thế, người cho ta không nhìn ra sao? Người đối với tên bệnh lang kia đã động tình.” Mạnh Lăng từng chữ từng chữ làm bùng tỉnh kẻ trong mộng, Thương Đông Nghêu khiếp sợ nhìn chằm chằm hấn.

“Có lẽ chính người cũng chưa phát hiện, người đối với hấn rất nhiều ôn nhu, tuy người không biết, chính là ngày đó ở chợ, ta thấy trong mắt người hiện lên một tia yêu thương, tuy rằng chỉ là chợt lóe qua, nhưng người có biết đó là gì không? Ngay cả khi người yêu ta, sủng ta cũng hoàn toàn không giống.” Mạnh Lăng kiên cường không rời lệ.

“Còn nhớ rõ ngày ta thành người của người không? Người nói với ta, người sẽ dùng hết sức sủng ta, nhưng tuyệt đối không thể yêu ta, hỏi ta có còn muốn bên cạnh người không, ta đã lựa chọn lưu lại, bởi vì ta biết kẻ tuyệt tình như người tuyệt không có khả năng yêu người nào, cho nên khi ta chiếm lấy người, không nghĩ đến phải thất bại dưới một kẻ bệnh hoạn sắp chết.” Mạnh Lăng cười điên cuồng, cười chính mình ngu dốt.

“Đủ rồi.”

“Không đủ, ngày đó ở đoạn nhai, người thấy ta bị Âm Sơn khi dễ, biểu tình thực khiến ta hoài niệm, bất quá ta không ngờ đến nỗi tin đó là yêu, chẳng qua chỉ là sự kiêu ngạo của người, khi thấy món đồ chơi của mình bị kẻ khác cướp đi. Đúng rồi, thuận tiện cho người biết một việc, cái tên sắp chết bị rút xuống sống ấy, cũng là do ta đẩy, bất quá không nghĩ hấn mạng thật lớn, thể nhưng không chết được.” Mạnh Lăng vẽ mặt đáng tiếc lắc lắc đầu.

Thương Đông Nghêu nhất thời nổi trận lôi đình, hấn không thể tưởng tượng Lăng nhi ngày xưa ôn thuận có thể ác độc đến như vậy. Hấn càng không thể chấp nhận, Mạnh Lăng muốn giết Vân Yên mà hấn luôn cẩn thận bảo hộ, Thương Đông Nghêu một chương đánh bay Mạnh Lăng.

“Ta trở về sẽ tính sổ với người.”

Thương Đông Nghêu chạy vội ra cửa, hiện tại hấn còn sự việc trọng yếu hơn phải làm.

54. Chương 54

Thương Đông Nghêu cầm chén thuốc đứng trước mặt tiểu Yên, đây chính là chuyện trọng yếu hấn nói.

“Ta thật sự yêu người sao?” Một Thương Đông Nghêu luôn luôn lãnh tình quả quyết hôm nay lại mê mang nhìn tiểu Yên tái nhợt.

A, không nghĩ tới Thương Đông Nghêu cũng có ngày hôm nay, nhớ đến cảnh ngộ đã từng khiến hắn lập thệ không yêu bất kỳ người nào, cha hắn phong lưu thành tánh không làm tròn trách nhiệm, nghĩ phụ vì tình mà khổ thương cả đời, mọi thứ đều khiến hắn lựa chọn dùng vẻ ngoài lạnh lùng để tự bảo hộ.

Hắn không muốn khổ sở vì tình...

Thương Đông Nghêu ngậm lấy một ngụm thuốc, tiếp tục dụng phương thức dùng miệng uy tiểu Yên. Được uy xong, Thương Đông Nghêu có chút luyến tiếc rời khỏi đôi môi non mềm mại, liền phản ngược hôn sâu, tay bắt đầu động loạn, không lâu sau, tiểu Yên đã muốn nửa thân trần.

Tiểu Yên rên khẽ ra tiếng, càng khiến Thương Đông Nghêu không dừng được, hắn cởi bỏ y phục hai người, hôn môi tiểu Yên, tiểu Yên vốn đang mê man, không tự chủ liền đáp lại Thương Đông Nghêu.

Hết thấy mọi thứ đều ổn thỏa, nhưng khi Thương Đông Nghêu đem chích nhiệt để ở mật huyết tiểu Yên, tiểu Yên kêu lên một chữ, khiến ghen tỵ của Thương Đông Nghêu lan dần, ác ý dùng sức tiến thẳng rồi dừng lại.

“Ân... Thương...” Tiểu Yên nghĩ đến chính mình đang trong mộng, giấc mộng đó có Thương hắn yêu.

Thương Đông Nghêu bắt mắt nhẹ nhàng ma sát, buồn cười, người bên trong cơ thể tiểu Yên rõ ràng là hắn, chính là cái tên tiểu Yên gọi lại thuộc về một người khác, kẻ cao ngạo như Thương Đông Nghêu sao có thể nhận được, thế nên hắn cố ý khi dễ tiểu Yên.

“Ô... Thương... mau...” Tiểu Yên chịu không nổi sự ma sát của Thương Đông Nghêu.

“Vân Yên ngoan, gọi Nghêu ta liền khiến người thoải mái.”

Tiểu Yên không rõ Thương vì cái gì muốn hắn gọi “Điều” chính là chỗ ngứa ở hậu huyết kia đã làm hắn không còn biết gì. Hắn vừa gọi “Điều” vừa xoay xoay thắt lưng, Thương Đông Nghêu cũng không để tiểu Yên thất vọng, sau khi đem hai chân tiểu Yên để trên vai, liền tăng thêm lực đạo tiến đến, khiến tiểu Yên cao giọng rên lên.

Thương Đông Nghêu không biết đã yêu tiểu Yên bao nhiêu lần, đến lúc hai người đều mệt mỏi, Thương Đông Nghêu mới ôm tiểu Yên, song song nằm trên giường, hai tay gắt gao siết chặt, thỏa mãn hôn môi hắn, giống như vốn dĩ nên làm như vậy.

“Vân Yên, người thật ngọt khiến ta luyến tiếc a!”

Thương Đông Nghêu không hề hối hận khi yêu Vân Yên, dung mạo Vân Yên tuy so ra kém Mạnh Lăng tuyệt mỹ, nhưng Vân Yên rất ngọt, làm hắn không thể buông, dù biết rõ Vân Yên đã có tình nhân nhưng Thương Đông Nghêu vẫn muốn hắn, dù hiểu được Vân Yên lúc tỉnh lại sẽ phản ứng liệt thế nào, Thương Đông Nghêu vẫn sẽ giữ. Tối hảo, Vân Yên chỉ có thể thuộc về một người.

Còn tiểu Yên hiện đang chìm trong mộng đẹp, vẫn chưa rõ ngày mai phải đối mặt với sự việc ra sao, thế nào khiến chính mình hối hận cùng nan kham.

Cách một ngày, tiểu Yên hôn mê bấy lâu rốt cuộc cũng tỉnh dậy, vừa dậy hắn thấy toàn thân có chút nhức mỏi, cổ còn hơi đau, trong mắt xuất hiện tia nghi hoặc cùng mờ mịt.

“Cuối cùng đã tỉnh.”

Thanh âm nam trầm dễ nghe từ phía sau truyền đến, tiểu Yên xoay người, nhìn thấy chính là khoe miệng có động tác rất nhỏ hết như cười của Thương Đông Nghêu.

“Người...”

“Người ngủ đã lâu.” Thương Đông Nghêu nhân cơ hội thâm hương.

Lúc này tiểu Yên mới chú ý đến tư thế của hắn cùng Thương Đông Nghêu...

...

55. Chương 55

Hai chân tiểu Yên quần lấy Thương Đông Nghê mà giao triền, tay Thương Đông Nghê lại nắm lấy thất lưng tiểu Yên, trọng yếu hơn hai người đang trần truồng, tiểu Yên trên người còn có to nhỏ những điểm tím xanh, dù cho ngu xuẩn đến cỡ nào cũng sẽ hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Người... Ta...” Tiểu Yên trong đầu một mảnh hỗn loạn.

“Đã quên rồi sao? Tối hôm qua người ở dưới thân ta thực nhiệt tình a.”

Tiểu Yên hai mắt phút chốc trợn to, hần... hần thế nào mà cùng Thương Đông Nghê...

Nguyên lai, tối hôm qua hết thấy không là mộng, là thật. Hần thế lại đem Thương Đông Nghê lớn lên giống Thương như đúc nhầm thành Thương, còn cùng Thương Đông Nghê làm ra loại sự tình này,

Hần... phản bội Thương...

Tựa như Tuyết Miên phản bội hần, hần đã phản bội Thương...

“Tiểu Yên, cảm giác được không? Ta ở trong cơ thể người, chỉ có người mới có thể có được ta, ta chỉ đối với người làm loại sự tình này.”

“Ta... cấp a... cũng chỉ cho Thương... a... đối ta làm loại sự tình này...”

Không, không, không hần phản bội Thương. Hần đã đáp ứng Thương, hần đã đáp ứng...

Tiểu Yên trong óc một mảnh hỗn loạn, hiện lên những lời cùng Thương nói khi hoan ái trong khoảng rừng kia, sự nhẫn nại của hần dần theo hốc mắt trượt xuống.

“Không!” Tiểu Yên cao giọng hét lên, hung hăng đẩy Thương Đông Nghê ra, ép Thương Đông Nghê tránh xa khỏi mình.

Thương Đông Nghê một chút không đề phòng, chật vật từ trên giường rơi xuống. Hần kinh ngạc nhìn tiểu Yên đột ngột phát cuồng, tiểu Yên sợ hãi dùng chăn bông bao chính mình lại, lùi đến sau giường, bắt đầu rơi lệ.

Thương Đông Nghê lòng dâng một cỗ tức giận, mới trước đó người này còn dưới thân hần uyển chuyển thất lưng cầu hần thỏa mãn, hiện tại liền trở mặt như trinh tiết liệt nữ bị cưỡng bạo. Thương Đông Nghê hoàn toàn mất đi vẻ lạnh băng bình thường, tựa như một hùng sư hùng hực lửa giận đốt đến cả đầu, liền mở miệng mắng không suy nghĩ.

“Ít giống trinh tiết liệt nữ đi, tối hôm qua còn ở dưới thân ta kêu khoái hoạt, sao vậy? Dùng qua rồi, thỏa mãn rồi còn nghĩ đi đâu, chưa vừa lòng biểu hiện của ta sao?”

“Câm mồm.” Tiểu Yên che lỗ tai lại không muốn nghe.

Thương Đông Nghê vọt lên giường, vịn cánh tay tiểu Yên ra.

“Không muốn nghe, ta càng muốn nói. Thật không biết kẻ tên Thương kia dạy dỗ người thế nào, tùy tiện ngạo hai cái đã có phản ứng, so với người khác kỹ thuật còn tốt hơn. Người luôn miệng nói thương hần, lại cùng nam nhân khác lên giường. Người thử nghĩ, nếu như hần biết, hần còn yêu người không?” Thương Đông Nghê bị lửa giận đốt đến mất đi lý tính, hoàn toàn bất chấp lời nói của mình sẽ tạo nhiều thương tổn cho tiểu Yên.

“Câm mồm, câm mồm, Thương sẽ không phải không cần ta. Hần sẽ không phải không cần ta. Hần nói hần chỉ yêu ta, chỉ yêu ta, là người, người tên xấu xa, là người cưỡng bạo ta, là người.” Tiểu Yên giãy giụa, khóc lóc. Hần giờ đang chìm trong tuyệt vọng phản bội, còn có những lời nói Thương Đông Nghê không ngừng dè vào nỗi sợ hãi trong lòng hần.

Tiểu Yên càng khiến Thương Đông Nghê thêm tức giận, hần thừa nhận là hần trước không khống chế được mình, nhưng phải trách là trách tiểu Yên không phòng bị, lại mê người như thế, khiến hần không cầm lòng được. Nhưng Vân Yên cũng không thể vứt bỏ hết sự tình, nhìn Vân Yên đang cố tự ám thị, Thương Đông Nghê không thể không sinh khí.

56. Chương 56

“Phải, vậy thì sao, dù có thế nào, đây cũng là sự thật, ngươi là người của Thương Đông Nghêu ta.”

“Không, ta không cần, ta là của Thương, ta là của Thương.” Tiểu Yên vốn ngoan ngoãn hướng Thương Đông Nghêu điên cuồng hét lớn, hắn không thừa nhận, không muốn thừa nhận.

“Không sao, ta sẽ bắt ngươi thừa nhận.”

Thương Đông Nghêu âm ngoan cười, khiến tiểu Yên sợ hãi, hắn chưa từng gặp qua Thương Đông Nghêu như vậy.

Thương Đông Nghêu kéo tấm chăn bông xuống, đem tiểu Yên đặt dưới thân, đến lúc tiểu Yên lấy lại tinh thần đã không còn kịp, Thương Đông Nghêu đem vật cực lớn kia thẳng tiến vào trong cơ thể tiểu Yên, tiểu Yên thét lên.

“A, không cần như vậy. Buông, buông...”

Vô luận tiểu Yên phát cuồng thế nào, Thương Đông Nghêu cũng không dừng lại, mà còn luật động nhanh hơn, tiểu Yên khóc đến toàn thân vô lực, khí lực của hắn vốn nhỏ yếu sao có thể bì kịp với Thương Đông Nghêu võ nghệ cao thâm, giãy giụa chỉ là vô ích.

Cuối cùng tiểu Yên tuyệt vọng nhắm mắt, mặc cho Thương Đông Nghêu muốn làm gì thì làm, hắn đã vô pháp chống cự.

Từ sau cái ngày Thương Đông Nghêu cường bạo giữ lấy tiểu Yên, tiểu Yên ánh mắt liền biến thành trống rỗng. Phảng phất như trở một cái xác không hồn, khiến đại phu cùng Xảo Xảo thỉnh thoảng vào trông cũng bị dọa đến hoảng sợ.

Bất luận hỏi tiểu Yên thế nào, tiểu Yên cũng chỉ như búp bê, không một chút phản ứng, bằng không cũng chỉ là gật đầu hoặc lắc đầu, ngay cả Thương Đông Nghêu sắc mặt cũng chẳng còn chút tốt, nếu là lạnh băng như trước thì không nói, nhưng hiện tại ngoại trừ lạnh băng còn có nhiều sát ý, khiến đại phu quả thực như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than mà tìm kiếm sự bình yên khó khăn.

“Thân thể không có gì đáng ngại, hiện tại chỉ cần điều dưỡng. Vân Yên, ngươi nên chú ý thân thể ngươi cho tốt, đừng để chuyển biến xấu, nếu ngươi bệnh nặng thêm lần nữa, thì cả Đại La thần tiên cũng không cứu được ngươi trở về.” Đại phu dặn dò.

Tiểu Yên không phản ứng, Thương Đông Nghêu vội mở miệng.

“Ta sẽ chiều cổ hắn, khai nhiều được trân quý cũng không sao.”

Đại phu đang quan sát, tiểu Yên nghe được Thương Đông Nghêu mở miệng biểu tình hồ hững có chút dao động, đại phu nhất thời hiểu được.

Ai... xem ra hắn phải mang Xảo Xảo đi tị nạn một thời gian.

Đại phu dắt Xảo Xảo rời phòng, đem phương thuốc cho Thương Đông Nghêu, trở về sửa soạn y vật, chuẩn bị đi xa.

Thương Đông Nghêu mang thức ăn đến uy tiểu Yên, tiểu Yên sợ hãi liền vọt đến góc tối, hoàn toàn không cho Thương Đông Nghêu đụng tới một cọng lông, chỉ duy lúc này tiểu Yên mới có cái gọi là “phản ứng”.

Thương Đông Nghêu cố nén hành động quăng bát xuống đất, hắn đường đường là thành chủ Thiên thành, từ lúc nào mà một người có địa cao như hắn lại phải chấp nhận đầu hàng hầu hạ người khác như vậy, đây là người duy nhất ngoại lệ, nhưng người này lại không hề cảm kích, mà còn tránh né hắn.

“Lại đây, ngươi đã hai ngày không ăn cơm.”

Tiểu Yên vẫn không nhúc nhích tránh trong góc, ánh mắt tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Nhìn đến tiểu Yên như vậy, Thương Đông Nghêu cũng đau lòng không thôi, hắn bỗng ý không phải muốn thế, chính là sự tình thế nào lại trở nên như vậy?

Hắn chỉ nghĩ muốn bảo vệ tiểu Yên, tiểu Yên là người có được ngọc bội gia truyền của hắn, nhưng vì cái gì lại biến thành thế này?

Thương Đông Nghê lần đầu cảm thấy lực bất tòng tâm.

...

57. Chương 57

...

“Lại đây.” Thương Đông Nghê có chút không kiên nhẫn gọi lần thứ hai.

Tiểu Yên vẫn không nhúc nhích, Thương Đông Nghê quả thực động khí.

“Nếu ngươi đói chết hoặc bệnh chết, ta sẽ đem toàn bộ người trong trấn này cùng ngươi bồi táng, ngay cả đại phu và Xảo Xảo cũng không ngoại lệ.” Biết rõ tiểu Yên thiện lương, Thương Đông Nghê mới có thể uy hiếp.

“Ngươi dám?” Tiểu Yên cuối cùng cũng đáp lại.

“Ngươi có thể thử xem.”

Tiểu Yên vốn khó hiện nên vẻ phần nô hướng Thương Đông Nghê trừng trừng, hai người giằng co trong chốc lát, tiểu Yên cũng phải thỏa hiệp ăn cơm.

Thương Đông Nghê trong lòng thầm thở dài, nguyên nhân để tiểu Yên không cự tuyệt ăn cơm, uống thuốc chính là sợ hắn đích thật đối người trong trấn ra tay, ngoại trừ hai việc đó, tiểu Yên quyết không tiếp cận Thương Đông Nghê, tránh cùng hắn có tiếp xúc.

Thương Đông Nghê từ ngày đó cũng không còn bính tiểu Yên, nghĩ đến thì buồn cười, người khác còn nghĩ muốn được hắn thượng trên giường, mà hắn lại phải dùng cách thức như cưỡng bạo để có được tiểu Yên, Thương Đông Nghê không tránh khỏi có một chút tức giận trong lòng.

Hai người cứ thế căng thẳng trong nhiều ngày, tiểu Yên tránh né Thương Đông Nghê, còn Thương Đông Nghê như cố ý luôn xuất hiện trước mặt tiểu Yên. Bất quá bây giờ thì tốt rồi, mấy ngày ở cạnh Thương Đông Nghê bị buộc chặt thần kinh rất cuộc đã có chút giải thoát.

Tiểu Yên đến trước đình ngồi hóng mát, đại phu cũng thật là, muốn dẫn Xảo Xảo đi cũng không nói, chờ đến lúc hắn đến chỗ Xảo Xảo mới biết được đại phu cùng Xảo Xảo đã đi nhiều ngày, hai người cũng không chịu thông tri hắn, thuận tiện dẫn hắn đi cùng. Trong lòng thầm mắng đại phu nhưng Vân Yên lại không hề suy nghĩ, hoặc cũng không muốn nghĩ, đại phu phải “đi xa nhà” không phải do hắn ban tặng sao, đại phu liệu còn có gan để mang hắn đi?

Tiểu Yên nhìn những hoa hoa thảo thảo trong vườn, nhàm chán muốn ngáp một cái, một đạo bóng người lặng lẽ đến sau.

“Tiểu Yên.”

Tiểu Yên cả kinh, hắn đã gặp lại Hi hai năm trước không biết ra sao mà mất tích.

“Ngươi sao lại đem chính mình biến thành bộ dạng này?” Hi nhíu nhíu mày.

Tiểu Yên có chút xấu hổ cúi đầu, hắn biết chính mình hiện tại thoạt nhìn rất yếu.

“Nếu chủ tử biết ngươi biến thành như vậy, hắn sẽ rất khổ sở.”

“Ngươi biết Thương ở đâu?” Tiểu Yên trong mắt dâng lên hưng phấn, đây là một ngày hắn thấy tới hưng phấn nhất trong mấy ngày qua.

“Chủ tử... Ân... Tiểu Yên, ngươi phải đáp ứng ta, không cần kích động, không cần khiếp sợ, bằng không ta không nói.”

“Hào, người nói gì ta đều đáp ứng, van cầu người nói cho ta biết.” Hiện tại chỉ cần biết được tin tức của Thương, bắt hắn dùng mệnh đổi hắn cũng nguyện ý.

“Ân... Kỳ thật chủ tử một mực bên cạnh người, hắn...”

“Vân Yên.”

Hi giải thích còn chưa xong, thanh âm Thương Đông Nghê đã đánh gãy lời hắn, Hi nhanh chạy mất, hắn mất tích lâu như vậy, nếu để chủ tử biết nhất định bị mắng.

“Người sao lại ăn mặc ít vậy, lỡ trúng phóng thì sao?” Thương Đông Nghê mang theo ánh mắt trách cứ, ngữ khí có một tia đau thương cùng ôn nhu.

Tiểu Yên trừng mắt liếc Thương Đông Nghê một cái, Hi đại ca nói còn chưa nói hết, đều là hắn làm hại, thiếu chút nữa là biết được tin tức của Thương.

...

58. Chương 58

...

“Người trở lại mau vậy để làm gì?” Tiểu Yên sinh khí rống lên, đẩy Thương Đông Nghê ra, rồi rất nhanh chạy về phòng.

Thương Đông Nghê có điểm sững sốt, không rõ Vân Yên thế nào lại sinh khí?

Tiểu Yên úp mặt trên giường, nhẫn nại chịu đựng xúc động muốn gào khóc, nghĩ đến lời Hi vừa nói.

Kỳ thật chủ tử một mực bên cạnh người.

Ân?

Hi đại ca nói lời này là có ý gì, Thương như thế nào vẫn luôn bên ta, hắn nói lời này là muốn an ủi ta sao?

Cả ngày tiểu Yên đều trốn trong chăn bông sinh hồn dỗi, bất luận Thương Đông Nghê gào to uy hiếp cỡ nào, tiểu Yên chính là không để ý đến hắn.

Tối nửa đêm, tiểu Yên có chút không thích hợp, mí mắt hắn giục liên tục, cảm thấy có chuyện gì phát sinh, trong lòng bất an khiến hắn xốc chăn bước ra ngoài, theo đó tiểu Yên liền phát hiện ngoại trừ ngoài phòng có một ngọn đèn, những nơi khác đều tối đen.

Tiểu Yên không khỏi cảm thấy kỳ quái, cho dù là tắt bớt ánh nến, Thương Đông Nghê cũng chưa từng để phòng tối đến vậy!

Tiểu Yên rón ra rón rén bước khỏi cửa, phòng to như vậy mà chỉ có mình hắn khiến tiểu Yên cảm giác có chút kinh khủng.

Tiểu Yên đi đến cửa sau, phát hiện cửa sau mở toang, hắn bỗng dưng dâng lên một cảm xúc tò mò mãnh liệt, tiểu Yên bước ra cửa sau, nhìn đến chính là...

Một khoảng đạo quang kiêu anh!

Tiểu Yên ngây ngốc, sao cũng không nghĩ đến sẽ bắt gặp cảnh tượng này.

Tiểu Yên tránh mặt sau một gốc cây đại thụ, nhìn tới nhìn lui hai người, tiểu Yên há hốc mồm, vẫn là lần đầu tiên trông được một màn đối đả tuyệt luân kích thích đến vậy.

“Người còn chưa chết, mạng thật lớn a.”

Ân? Âm thanh nghe quen thuộc nga!

“Người còn chưa chết, ta sao có thể chết. Cho dù chết cũng phải kéo người theo chôn cùng.” Tiểu Yên không nhận ra được thanh âm nam nhân này.

“Không nghĩ đến Mạnh Lãng thân ái của ta với ngươi là một bọn, thật ngoài ý liệu.”

Tiểu Yên chợt nhớ ra, đẩy rõ ràng là thanh âm của Thương Đông Nghê, chính là... hấn đánh với ai?

“Hấn vốn là người của ta, là ta vì giết ngươi ta mới nhịn đau cho hấn đến bên cạnh ngươi.”

“Ngươi nói cái gì?” Thương Đông Nghê nghĩ hấn vốn khôn khéo lại bị lừa lâu đến vậy, không khỏi khiếp sợ.

“Còn nhớ ngươi làm sao trúng độc không?”

Chẳng lẽ...

“Ngươi!” Thương Đông Nghê hung hăng liếc nhìn Mạnh Lãng tránh phía sau Âm Sơn.

Lúc trước hấn uống xong chén rượu Mạnh Lãng đưa, vốn đã uống rất nhiều, cho nên khi thân thể vô lực hấn cũng không nghĩ gì, chỉ cho chính mình say, không nghĩ đến người hạ độc lại là kẻ gối đầu với mình, Thương Đông Nghê đột nhiên thấy chính mình thực ngốc.

Mạnh Lãng rời khỏi vị trí phía sau Âm Sơn, dừng cảm đến trước mặt Thương Đông Nghê.

“Ta từng yêu ngươi, chính là ngươi lại vô tình khiến lòng ta tan nát, cũng khiến ta hiểu được người như ngươi chết cũng không thấy nuối tiếc. Ngày ngươi đoạt lại Thiên thành, Âm Sơn vì bảo vệ ta tránh cho ngươi khả nghi, cố ý để ta như bị hấn cưỡng bạo, giúp ta có thể tiếp tục ở cạnh ngươi, chính là vì muốn giết ngươi.”

Mạnh Lãng cảm thấy sinh khí phần nộ, chính là lệ ở hốc mắt lại chuyển rơi.

“Kẻ vô tình như ngươi sao lại để ý đến một tên sắp chết, cho nên ta sinh khí. Khi ta đẩy hấn xuống nước, ngươi vì hấn đánh ta, từ ánh mắt lần đầu tiên ở chợ khi ngươi nhìn hấn, ta đã biết, hấn chính là người ngươi yêu.”

...

59. Chương 59

Thương Đông Nghê không nói gì, chỉ mặt lạnh nghe Mạnh Lãng lên án.

Tránh phía sau đại thụ, tiểu Yên khiếp sợ lắng nghe, hấn sao cũng không thể tưởng tượng được, kẻ mỗi lần uống thuốc cùng ăn cơm đều uy bức hấn, kẻ mặt lạnh như băng lúc nào cũng cùng hấn đối nghịch lại yêu hấn, thử hỏi hấn sao có thể không khiếp sợ?

“Không cần nhiều lời, ta hôm nay muốn giết ngươi, báo thù cho mẫu thân ta.” Âm Sơn đem Mạnh Lãng bảo hộ phía sau, bởi hấn cảm giác được sát ý của Thương Đông Nghê.

“Cho mẫu thân ngươi?” Cái này khiến Thương Đông Nghê có chút hồ đồ.

Đối với tên như Âm Sơn, Thương Đông Nghê vốn cho rằng hấn là một kẻ không biết lượng sức, vì thanh danh mà đâm đầu vào chỗ chết, chính là hấn hiện tại nhắc đến mẫu thân, đây là thế nào?

“Không sai, bởi vì tên phụ thân vô sỉ hạ lưu của ngươi hại chết mẫu thân ta, tên cầm thú ấy cưỡng bạo mẫu thân ta, khiến mẫu thân không cam lòng chịu mà tự sát trước mặt ta. Ta đã lập trọng thệ, nhất định phải giết hấn, đáng tiếc hấn chết quá sớm, ngươi là con hấn, nên phụ trái tử thường.” [1]

Âm Sơn nhớ đến cái chết thảm của mẫu thân, liền hận không thể đem phụ thân Thương Đông Nghê từ mộ phần đào ra lăng nhục một phen.

Không nghĩ đến có một đoạn cổ sự như vậy, khó trách Âm Sơn vẫn truy sát hấn, di, tử lão nhân kia bên ngoài có phong lưu thể nào, lại đi cưỡng bạo người ta, cái này khiến Thương Đông Nghê dù là con cũng muốn đem lão cha từ mộ phần mà đào lên.

“Lão nhân kia đích thật đáng chết, nhưng không liên quan đến ta. Từ khi ta trong bụng mẹ sinh ra, gặp hấn còn chưa đến vài lần, bằng cái gì mà món nợ thối nát của hấn ta phải trả.” Thương Đông Nghê lạnh lùng mở miệng.

Tiểu Yên một bên nghe lén không hiểu ra sao, chính là có một đạo bóng người hấp dẫn sự chú ý của hấn.

Người kia không phải Hi đại ca sao?

“Chủ tử.” Hi ở bên tai nói vài câu, sắc mặt Thương Đông Nghê ngưng trọng.

Hi đại ca sao lại gọi Thương Đông Nghê là chủ tử a, chủ tử của hân không phải Thương sao?

Đột nhiên tiểu Yên nhớ đến điều gì.

... Kỳ thật chủ tử một mực bên cạnh người ...

Tiểu Yên nháy mắt như bị ngũ lôi oanh đình, trạng thái kinh sợ bỗng hiện ra, trong đầu trống rỗng.

Sao có thể như vậy?

Sao có thể như vậy?

Tiểu Yên như thế nào cũng không thể tin tưởng, Thương Đông Nghê từng cường bạo hân, thế nhưng lại là Thương, là Thương hân đã dùng mệnh để yêu thương.

Chính là... vì cái gì Thương không nhớ đến hân?

“Các người đối tiểu Yên làm gì?” Thương Đông Nghê lạnh băng hỏi.

“Ta cái gì cũng không có làm, chính là sau khi người rời đi đã đem ánh nến cho tắt.” Mạnh Lăng cười không quan tâm.

“Nói vậy, tiểu Yên không thấy, chẳng lẽ các người bắt hân.”

“Nực cười, hân có chân, tự chạy loạn sao người có thể tìm, dính líu gì đến ta, bắt quá nhìn người có vẻ khẩn trương như thế, thực tiếc vừa rồi không chụp hân đến uy hiếp người.” Mạnh Lăng tiếc nuối lắc đầu.

“Không cần cùng hân nhiều lời.” Âm Sơn đã muốn nhắm đến Thương Đông Nghê.

“A, thuận tiện nói với người một câu, hân tư vị cũng không tệ lắm.” Mạnh Lăng cố ý muốn chọc giận Thương Đông Nghê, *** đang liếc môi một cái.

...

[1] Phụ trái tử thường: nợ cha con trả

60. Chương 60

“Người!”

Thương Đông Nghê đã muốn lộ ra sát khí mãnh liệt, nhưng thật ra Âm Sơn cũng có chút không hiểu, Nhược Diệc lúc nào bính tên quỷ bệnh hoạn kia.

“Chủ tử, Lăng công tử không phải nói không làm gì sao, không cần bị hân lừa.” Hi ở bên cạnh nhắc nhở Thương Đông Nghê.

“Đúng vậy, ta mới rồi không có làm gì, bắt quá tiếp theo thì sao?” Mạnh Lăng khiêu khích nhìn Thương Đông Nghê.

Thương Đông Nghê trực tiếp vọt tới, Âm Sơn trong giây khắc chỉ đành treo chuông kéo kịp Mạnh Lăng, giúp cho Mạnh Lăng không đến nỗi bị tên cuồng sư đang phẫn nộ giết chết.

Kế tiếp chính là một hồi đánh nhau hoa mỹ...

Hi ánh mắt chớp không dám chớp, quan tâm đến chiến cuộc, còn sợ chủ tử bị thương, tuy biết rõ chủ tử võ công cao cường, nhưng khả năng không khỏi khiến hạ nhân lo lắng một phen.

Đột nhiên...

“Chủ tử cẩn thận!” Hi đột nhiên kêu to.

Chỉ thấy Mạnh Lăng hẩn nắm một thanh trường kiếm, nhanh chóng hướng lưng Thương Đông Nghêu chém xuống...

“Thương!” Một cái thanh âm không thuộc về bất cứ ai trong bốn người trên chiến trường chạy ra.

Thương Đông Nghêu quay người tiếp được tiểu Yên, đồng thời, Mạnh Lăng cùng Âm Sơn đã không còn cơ hội được thấy Mặt Trời ngày mai.

“Người, ngu ngốc.” Thương Đông Nghêu cuồng nộ rống to, tâm hẩn gắt gao đau đớn.

“Thương... ta... yêu người!”

Tiểu Yên cố sức nói xong, muốn lấy ngọc bội ra nhưng song thủ không khí lực lại dần buông xuống...

“Không!” Thương Đông Nghêu ôm tiểu Yên máu chảy đầm đìa, nhìn trời điên cuồng gào thét...

...

“Chủ tử, nghỉ ngơi một chút đi.” Hi lên tiếng khuyên Thương Đông Nghêu vẫn canh giữ trước giường không ăn không uống.

Thương Đông Nghêu không nói gì, ánh mắt cũng không rời khỏi gương mặt tiểu Yên.

“Chủ tử, Thần Y nói tiểu Yên không có việc gì, người nếu không nghỉ ngơi, tiểu Yên sau khi tỉnh lại thấy người bị bệnh, ta sao có thể cho hẩn cái công đạo?” Hi oa oa kêu, chính là nhìn chủ tử đối với tiểu Yên như thể thâm tình, hẩn đã cảm động muốn khóc.

Chính là... ai...

Tiểu Yên cảm hộ chủ tử một kiếm kia, khiến trên tấm lưng tái nhợt của tiểu Yên lưu thêm một miệng vết thương nhìn đến ghê người, cũng may Hựu khi đó xuất hiện, nói Thần Y Lục Tiêu đang ở nhà đại phu, chủ tử vội nhanh mang tiểu Yên trở về.

Đương khi Hựu xuất hiện, cũng đồng thời khiến Hi hoảng sợ, Hựu không phải đang ở Thiên thành thay chủ tử xử lý sự vụ sao, vậy thế nào có thể xuất hiện ở đây?

Chỉ nhớ rõ sau khi Hựu mắng hẩn ngu ngốc, chủ tử cũng đã ôm tiểu Yên chạy mất, người đã không còn thấy bóng, bất quá còn có Hựu, bằng không hẩn thật không biết nên thế nào xử lý hai người kia, chính là... ai...

“Tiểu Yên, người nhanh tỉnh lại một chút, người nói với ta câu kia một lần nữa, người tỉnh lại đi, ta có rất nhiều rất nhiều điều muốn nói với người.” Thương Đông Nghêu hôn cái trán không huyết sắc của tiểu Yên, hai má, cuối cùng là đôi môi gần như lạnh băng.

Hi lặng lẽ rời đi, hẩn biết hiện tại nói cái gì với chủ tử cũng không được, trừ phi tiểu Yên thật sự tỉnh lại, chính là...

Hi khổ sở, tiểu Yên hẩn có thật như Thần Y nói, vĩnh viễn không thể tỉnh lại không?

...

61. Chương 61

Ngày đó...

“Cứu hẩn, nhanh cứu hẩn.” Một Thương Đông Nghêu vốn luôn lạnh băng đã mất đi sự bình tĩnh trong quá khứ, vội vàng như một cơn gió vọt vào phòng người hảo hữu của hẩn cũng là Thần Y nổi tiếng trên giang hồ Lục Tiêu.

Lục Tiêu nguyên bản là hảo hữu nhiều năm kết giao nhưng không gặp, bất quá bộ dáng Thương Đông Nghêu đau lòng lo lắng kia đã khiến hẩn thật rung động, hẩn cùng Thương Đông Nghêu quen biết đã lâu, cho dù là hữu nghị, Thương Đông Nghêu cũng chưa bao giờ làm ra bộ dáng thất thố đến vậy.

Nhìn đến người trên tay hần ôm toàn máu là máu, hơn nữa không ngừng theo lưng chảy xuống, trong lòng liền hiểu được bảy, tám phần, liền thu hồi tâm tình muốn vui đùa lại, mà thay vào đó là dáng bộ đối với bệnh nhân.

Bất quá khi nhìn đến thân hình gầy trơ xương kia có một đạo kiếm thương kinh tâm động phách, cũng khiến cho hần, một Lục Tiêu từng xem qua vô số vết thương lớn nhỏ, hoặc nghiêm trọng hư thối cũng phải nín thở vì kinh ngạc. Kể xuống tay thực ngoan độc, rõ ràng là muốn một kiếm lấy mạng người.

Lục Tiêu vất vả suốt một đêm mới giúp miệng vết thương tiểu Yên không còn chảy máu, chính là nguyên bản tiểu Yên vốn suy yếu, lại trải thêm kiếp nạn, ngay cả Lục Tiêu tự xưng Thần Y cũng không dám cam đoan tiểu Yên nhất định sống, hần đã làm hết mức trách nhiệm của một đại phu, còn lại chỉ có thể dựa vào ý chí tiểu Yên.

Nhưng tiểu Yên hơi thở càng lúc càng mong manh, khiến bọn họ cũng không dám cùng chủ tử ở trong phòng thật lâu, thứ nhất = sâu não, thứ hai = đau lòng, còn thứ ba... đương nhiên là sợ chủ tử tức giận a!

Tuy Mạnh Lăng cùng Âm Sơn đã chết, chính là chủ tử vẫn tức giận, nếu không phải tiểu Yên hiện tại hôn mê bất tỉnh, chủ tử lại không chịu ly khai, thì thể bọn chúng liệu có thể nào nguyên vẹn.

Bất quá không cần làm phiền Thương Đông Nghê, từ lúc Thương Đông Nghê rời đi, Hựu đã xử lý tốt, Mạnh Lăng không chỉ từng hại Thương Đông Nghê, ngay cả tiểu Yên vô tội cũng không buông tha, Hựu vốn đã coi tiểu Yên như đệ đệ – vì tiểu Yên lớn lên cùng đệ đệ đã chết của Hựu quả thực rất giống nhau – sao có thể dung thứ Mạnh Lăng tổn thương tiểu Yên, cho nên không cần Thương Đông Nghê động thủ, Hựu đã chính mình ra tay.

Lục Tiêu cùng Hựu ngồi trong đình, nhìn Hi giống như con gà trống bại ỉu rũ từ trong phòng đi tới, liền rõ Hi đến khuyên chủ tử nhưng thất bại.

“Chủ tử vẫn không chịu ăn cơm, nghỉ ngơi sao?” Hựu quả thực đã biết còn cố hỏi.

“Chủ tử chính là nhìn tiểu Yên, không ngừng cùng hần nói chuyện, không thèm để ý đến ta. Nếu cứ như vậy, thân thể chủ tử không lâu nữa sẽ không tốt.” Hi có chút lo lắng.

Lục Tiêu vẫn cảm thấy có chút bất khả tư nghị, cùng Thương Đông Nghê quen biết nhiều năm, mặc kệ thể nào trên ghẹo hần, hần vẫn biểu tình thần nhiên, nhiều lần khiến hần nướn mi tỏ vẻ hờn giận cũng rất giỏi.

Bởi vì Thương Đông Nghê là một người yêu rất dứt khoát, những kẻ muốn gần hần đều đã đến báo danh dưới Âm Tào Địa Phủ, mà người kia vẫn có thể tồn tại đến hôm nay, thật như kỳ tích.

Mà hần không thể tưởng tượng được lại thấy cái kỳ tích đó, hỏi sao hần không hưng phấn!

...

62. Chương 62

“Đông Nghê có phải hay không thực thương hần?”

Hi cùng Hựu một ánh mắt “người bị ngu nga” nhìn vị Thần Y nổi tiếng trên giang hồ, nhìn như đang nhìn một đứa trẻ to xác, nếu không phải chính mắt chứng kiến y thuật của hần, cả hai còn tưởng rằng hần là một tên ngu không học vấn, không nghề nghiệp.

“Các người có ánh mắt đó là gì, ta chỉ là hoàn toàn không tin tưởng Thương Đông Nghê thay đổi đến vậy.” Lục Tiêu bất mãn kháng nghị.

“Không tin cũng phải tin, người quen chủ tử nhà ta nhiều năm, có thấy chủ tử đã vì ai mà phí sức thể không, nếu chủ tử không thực yêu, có thể nào như vậy?”

“Cũng đúng!” Lục Tiêu gật gật đầu.

Ba người lặng im trong chốc lát, Hựu đứng lên hướng gian phòng tiểu Yên, không để ý Hi ở phía sau kêu to, bảo cần phải coi đúng lúc!

Hựu vừa vào cửa, đã có thể cảm nhận một cỗ khí nồng đậm đau thương. Hựu có chút tự trách, nếu hẳn sớm một chút để Hi nói, có lẽ sự tình còn có thể cứu vãn, tiểu Yên hẳn không chịu khổ nhiều như thế, càng không ở chỗ này sinh tử chưa biết.

“Không cần khuyên ta.” Thương Đông Nghê không quay đầu lại, đối Hựu nói.

“Không, ta không phải đến khuyên chủ tử, ta chính là muốn nói ra sự tình ta vốn biết.”

Lời nói của Hựu khiến Thương Đông Nghê chú ý.

“Chủ tử, ngài cùng tiểu Yên...” Hựu nuốt một ngụm nước miếng, tiếp tục nói, “Chủ tử, người còn nhớ rõ chuyện xảy ra hai năm trước ở Thiên thành không?”

“Vì cái gì hỏi vậy?” Thương Đông Nghê không hiểu ý Hựu, bắt quá trực giác hẳn cho biết cùng tiểu Yên có quan hệ.

“Chủ tử, ngài thực sự đã quên tiểu Yên cùng hết thảy? Ngài thực sự toàn bộ đều quên?”

“Hựu, người rốt cuộc muốn nói gì?” Thương Đông Nghê có chút không kiên nhẫn.

“Hai năm trước... Không, phải nói là ba năm trước, ngài trúng phải độc kế của Âm Sơn, rơi xuống sơn nhai, ta cùng Hi hai người truy tìm ngài suốt hơn một năm, trong lúc vô tình ngang qua trấn nhỏ liền thấy ngài. Ngài khi đó có rất nhiều ôn nhu cùng đa tình, nhưng những ôn nhu cùng đa tình ấy chỉ dành cho một người, mà người đó hiện tại đang nằm trên giường, chính là tiểu Yên.”

Thương Đông Nghê nhắm mi lại nhưng không lên tiếng.

“Chủ tử, khi đó người cùng tiểu Yên ngoại trừ không có danh phận bên ngoài, các người ân ái đem so sánh đến uyên ương còn ghen tị, ta cùng Hi từng hi vọng, nếu ngài vĩnh viễn không khôi phục trí nhớ, có lẽ sẽ hạnh phúc hơn. Chính là ngày ấy vẫn đến, hai năm trước khi ngài nhớ lại mọi chuyện, đem tiểu Yên cùng hết thảy toàn bộ lãng quên, nhưng trong hai năm này, tiểu Yên vì ngài thiếu chút nữa đến Diêm Vương Điện báo danh. Ta dặn dò đại phu, vô luận thế nào đều phải giúp hẳn sống, ta không hi vọng có một ngày ngài phải ân hận. Đương khi Hi viết thư nói cho ta biết tình cảnh ngài đến trấn cùng tiểu Yên lần đầu gặp gỡ, ta biết đây là trời an bài, ngài cùng tiểu Yên tình duyên chưa dứt, cho nên ta phái Hi một bên xem tỉnh biến, nhưng ta đã coi nhẹ Mạnh Lăng, khiến tiểu Yên chịu không ít khổ sở. Chủ tử, ngài phạt ta đi, như vậy lòng ta sẽ dễ chịu một chút.” Hựu quỳ xuống.

...

63. Chương 63

“Người làm gì vậy? Đứng lên.”

“Chủ tử, là ta sơ suất, mới để hai tên kia thừa dịp, làm hại tiểu Yên. Ngài phạt ta đi, ta chỉ cầu ngài khỏe lại đối đãi tốt tiểu Yên, bảo vệ tiểu Yên, đừng để hẳn chịu khổ.”

Hựu kiềm nước mắt, đây là lần đầu tiên Thương Đông Nghê thấy Hựu yếu đuối như vậy. Hựu cùng Hi bất đồng, có đôi lúc Hựu bình tĩnh nội liễm đến hẳn cũng khâm phục, chính là hiện tại hẳn rất yếu đuối, khiến Thương Đông Nghê cũng cảm thấy không thích hợp.

“Hựu, người vì cái gì đối với Vân Yên như thế?”

“Chủ tử... tiểu Yên... tiểu Yên hẳn lớn lên rất giống với đệ đệ mất sớm năm đó của ta. Nếu không phải khi đó chủ tử phát hiện ra ta, ta hiện tại đã không còn trên đời, chỉ tiếc đệ đệ ta không may mắn, cho nên thỉnh chủ tử giữ gìn sức khỏe đối tốt tiểu Yên. Khối ngọc bội kia là minh chứng tốt nhất.”

Ngay khi Hựu nhắc đến, Thương Đông Nghê mới nhớ khối ngọc đích thật là trên người tiểu Yên, nhưng trước đó vài ngày đã phát sinh nhiều việc khiến tiểu Yên sợ hãi, làm hẳn quên mất chuyện muốn hỏi khối ngọc.

“Đứng lên, ta sẽ hảo hảo thương hẳn, hẳn đã cứu ta.”

Thương Đông Nghêu nhớ đến lúc tiểu Yên vì cứu hắn, đỡ thay cho hắn một đao, cũng không ngấm lại thân mình rất suy yếu, sao có thể thừa nhận thương tổn như vậy, liền đau lòng không thôi.

Hựu theo lời đứng dậy.

“Không, ta không cần người yêu hắn vì hắn cứu người. Ta muốn người toàn tâm toàn ý yêu hắn, trong mắt người chỉ có hắn, trong lòng người chỉ hắn, có thể vì hắn làm bất cứ chuyện gì, thậm chí là chết vì hắn.” Hựu không cần kính xưng, giờ phút này hắn hoàn toàn nghiêm túc.

“Ta biết, ta cả đời này chỉ yêu Vân Yên, ngoại trừ hắn sẽ không có người thứ hai.” Hiểu được suy nghĩ của Hựu, Thương Đông Nghêu ưng thuận, hứa hẹn cả đời.

Hựu có được cái hắn muốn, vừa lòng gật gật đầu, cầm lấy mỹ thực trên bàn.

“Chủ tử, người phải chiếu cố tiểu Yên. Đừng để chính mình ngã xuống.”

Thương Đông Nghêu nghĩ nghĩ, liền tiếp nhận bàn cơm trong tay Hựu, kể từ khi tiểu Yên bị thương hắn đã không ném qua thứ gì. Hựu trông Thương Đông Nghêu đến khi ăn xong, mới an lòng đi ra, trước khi đi không quên dặn dò Thương Đông Nghêu phải nghỉ ngơi.

Đương khi Hựu cầm đồng bát ra ngoài, Hi cùng Lục Tiêu đều vây quanh, không thể tin được nhìn Hựu.

“Người làm sao bắt được chủ tử ăn cơm vậy?” Hi gần như sùng bái nhìn Hựu.

“Cái này phải xem đầu ai có tác dụng tốt.”

Hi không rõ những lời Hựu lưu lại, nghĩ muốn hỏi thêm thì Hựu đã đi mất, Hi tức giận đứng giậm chân.

“Ai, người sinh khí cũng vô dụng, nhận mệnh đi!” Lục Tiêu bỏ một câu an ủi liền rời ra đình, bắt quá người nào có lỗi tai đều biết, đây so với an ủi thì đùa giỡn càng nhiều hơn.

Hi không chỉ tức đến độ giậm chân mà còn trực tiếp đập phá mọi thứ. Chỉ là, đến khi đại phu về nhìn thấy cảnh tượng, hắn là không nhịn được rơi lệ!

...

64. Chương 64

Thời gian qua rất nhanh, hai tháng cứ thế trôi đi, tiểu Yên vẫn như cũ không tỉnh, có vài lần thiếu chút nữa không trở lại, miệng vết thương phía sau đã đóng vảy, chính là hơi thở tiểu Yên vẫn phi thường yếu nhược khiến mọi người trong tâm đều giống như con thuyền đang trải qua một trận cuồng phong bạo vũ, cực kỳ hoảng sợ, họ rất sợ nếu một chút không cẩn thận thì tiểu Yên từ nay về sau mãi mãi sẽ rời xa khỏi bọn họ.

Lục Tiêu phải chịu đủ mọi áp lực tinh thần, Thương Đông Nghêu nếu không có việc gì liền cho hắn một ánh mắt giết người. Hi cùng Hựu thì mỗi ngày đều ghé vào lỗ tai hắn ân cần dạy bảo, nếu tiểu Yên thật sự chết thì Thần Y hắn cũng sẽ sớm an giấc ngàn thu.

Còn cố ý ở trước mặt hắn trình diễn một màn phân thân gà, cắt lưỡi vịt, chặt mang cá... Cả đồng những hình ảnh huyết tinh tuyệt luân, nhượng Lục Tiêu lo lắng kế tiếp có phải đến phiên mình hay không.

Vào một ngày nắng ấm, bầu trời quang đãng, Thương Đông Nghêu rời khỏi căn phòng vốn hắn không rời nửa bước suốt hai tháng qua, ưu thương khiến hắn thoát nhìn có chút tiêu tụy, tuy không còn khí thế hăng hái trong dĩ vãng, nhưng bù lại đó là một khí chất khiến người khác bị mê hoặc.

Nguyên nhân để Thương Đông Nghêu rời phòng, đương nhiên là tiếp tục uy hiếp Lục Tiêu... để Lục Tiêu có thể tìm ra biện pháp giúp tiểu Yên mau tỉnh lại.

Lòng nóng như lửa nên hắn không chú ý mặt đất có dị trạng, liền như thế hươu một tiếng, còn chưa kịp phản ứng đã ngã mạnh xuống sàn nhà rắn chắc.

“Đau!” Thương Đông Nghêu xoa xoa đầu, ngũ quan đều nhú lại.

“Ta xx hắn, rốt cuộc là thằng đáng chết nào?”

Thương Đông Nghêu cầm tên đầu sỏ nằm bên cạnh, nhìn trừng trừng vào cái vỏ chuối vô tội bị quan trên chụp mũ tội danh, trong lòng không ngừng mắng, Thương Đông Nghêu vừa mắng vừa đứng dậy, ngẩng đầu nhìn, cảnh tượng xung quanh khiến hắn hoa mắt.

“Nơi này... là đâu a?” Thương Đông Nghêu không ngừng đau đớn xoa xoa cái đầu.

Lục Tiêu vốn tránh sau gốc cây không dám đi ra, đương khi nghe thấy liền nhô đầu.

Vốn hắn đang oán khí nên trốn trên cây ngồi ăn chuối, ăn xong liền thuận tay vứt ra bên ngoài, nghe một tiếng kêu, liền tò mò muốn biết ai là tên may mắn trúng thưởng, không nghĩ đến lại là tên hay đến uy hiếp hắn, cho nên hắn liền trốn, chết cũng không nguyện ra. Nếu không phải nghe được câu nói kia, hắn hội tiếp tục làm con rùa.

“Tiểu Yên, ta như thế nào đi lâu vậy không về, tiểu Yên nhất định lo lắng.” Thương Đông Nghêu nói xong vội vàng hướng cửa chạy ra.

“Chờ một chút.” Lục Tiêu chặn đường Thương Đông Nghêu.

“Người làm gì? Tiểu Yên còn chờ ta trở lại!”

“Người phát ngốc gì a?” Lục Tiêu nhân cơ hội đó cấp cho Thương Đông Nghêu một cái đánh bạo, muốn trả thù nhiều ngày bị ủy khuất, “Tiểu Yên đang nằm trong phòng hấp hối, người nghĩ muốn về đâu?”

Thương Đông Nghêu muốn phản bác, đầu của hắn bỗng một trận đau đớn, sắc mặt rất khó xem. Lục Tiêu nghĩ thầm, xong rồi, hắn xuống tay không nặng lắm, sao lại như vậy?

“Đông Nghêu, người xảy ra chuyện gì?”

...

65. Chương 65

“Đầu của ta đau quá!”

Thương Đông Nghêu cảm thấy đầu của hắn giống như bị người ta dùng lực hung hăng đánh vào, vừa hỗn loạn lại vừa đau đớn.

Lục Tiêu phát huy bản năng đại phu, giúp Thương Đông Nghêu bắt mạch, kết quả cũng không có gì sai biệt khiến Lục Tiêu nhú mày.

Thương Đông Nghêu cuối cùng cũng đau tới mức hôn mê, Lục Tiêu vội vàng gọi Hựu cùng Hi nâng Thương Đông Nghêu về phòng. Thương Đông Nghêu mê man suốt một ngày mới tỉnh, vừa tỉnh lại lập tức hướng đến phòng tiểu Yên, khi người khác đuổi tới, đã thấy Thương Đông Nghêu quỳ bên giường tiểu Yên, lệ rơi đầy mặt.

“Tiểu Yên, người tỉnh. Ta là Thương, là Thương người yêu nhất. Thiên a, vì cái gì để người chịu loại đau khổ này?” Thương Đông Nghêu lời nói tràn ngập thương tâm cùng hối hận.

“Chủ tử.”

Hi hô một tiếng, Thương Đông Nghêu cũng không để ý đến hắn. Hắn hiện tại trong lòng, trong mắt, trong não của hắn, chỉ có khuôn mặt gầy yếu tái nhợt của tiểu Yên, hắn hận không thể giết chết chính mình.

“Tiểu Yên, thực xin lỗi. Ta nhớ ra rồi, ta hết thấy đau nhớ, chuyện Mạnh Lăng, những ngày cùng một chỗ với người, còn có ta đã nhớ lại ký ức về người trước kia quên đi. Ta toàn bộ đều nhớ hết, ta thật sự đáng chết, nói sẽ yêu người một đời, thương người một đời, rốt cuộc lại quên người, để người chịu khổ thế này, ta thật đáng chết!”

Thương Đông Nghêu đánh vào mặt mình, muốn tự trừng phạt, khiến ba người xem đều choáng váng. Kể kia tự tôn cao quý đến vậy, thế nhưng lại quỳ gối trước mặt người khác, đợi bọn hắn hoàn hồn, hai gò má của Thương Đông Nghêu đã bị đánh đến đỏ, liền tức thời chạy lên ngăn cản.

“Chủ tử, đủ rồi. Đừng như vậy.” Hựu cùng Hi mỗi người nắm một tay mới có thể ngăn cản Thương Đông Nghê tự ngược.

“Các người buông ra.” Thương Đông Nghê rống to.

Lục Tiêu có chút nhịn không được, liền chém một quyền. Thương Đông Nghê mới đành chỉ nổi điên.

“Người ở đây làm gì, cứ như vậy tự đánh mình, người nằm trên giường kia sẽ tỉnh sao?” Lục Tiêu tức giận mắng.

Hắn sao cũng không nghĩ được Thương Đông Nghê sẽ tình thâm như vậy, sâu đến độ nguyện bỏ xuống tự tôn ngược đãi chính mình. Chuyển biến đó, gây cho Lục Tiêu quá sức rung động, huống chi hôm nay Thương Đông Nghê nổi điên, cũng một phần là do vỏ chuối hắn vứt. Dù thế nào, hắn cũng có trách nhiệm.

Thương Đông Nghê không phản bác, hắn biết làm thế này cũng chẳng có ích, chính là nếu không làm vậy, lòng hắn sẽ rất khó chịu.

“Ta biết người trong lòng khổ sở, chính là nếu người như vậy đối đãi chính mình, hắn sẽ cao hứng sao?”

Thương Đông Nghê giết lại hai tay bị kiềm chế, vẫn quỳ mà lết đến bên giường, nhẹ nhàng lên đôi môi hắn tối quyến luyến của tiểu Yên.

“Tiểu Yên... tiểu Yên...”

Ôn nhu gọi, hy vọng có thể gọi tỉnh ái nhân, chỉ tiếc... người trên giường vẫn là không chút động đậy.

“Ai...” Lục Tiêu thở dài, ra hiệu hai người kia đi ra ngoài.

“Đông Nghê, hiện tại sinh mệnh hắn chỉ dùng được cùng thức ăn miễn cưỡng duy trì. Theo lý mà nói, hắn không còn khả năng sống sót, có thể vượt qua hai tháng đã xem như kỳ tích, nếu... nếu thật sự... Chính người phải bảo trọng a!” Lục Tiêu nói xong lời này trong lòng vẫn không yên.

...

66. Chương 66

Hắn nói lời này không phải muốn đả thương niềm tin của Thương Đông Nghê, mà chính là sự thật, thân thể tiểu Yên nguyên bản có bệnh căn tồn tại, cộng thêm Hi từng nói những ngày hai người họ ở chung, tiểu Yên thân mình càng suy nhược, lại vì Thương Đông Nghê đỡ một đoạn đao kia, có thể không chết đã là kỳ tích.

Hắn hiện tại nói ra, chính là hy vọng Thương Đông Nghê có thể chuẩn bị tâm lý.

“Ta không cần, tiểu Yên nếu chết, ta sẽ bồi hắn.”

Thương Đông Nghê nói thực tâm tình, Lục Tiêu biết hiện tại nói gì cũng vô dụng, bắt quá làm một đại phu, hắn vẫn phải nói.

“Nên cùng hắn nói chuyện nhiều hơn, gọi lại trí nhớ của hắn. Người đã khôi phục được ký ức về hắn, những thứ đó có thể đả động hắn, chỉ cần hắn có một tia phản ứng, cho dù là động ngón tay rất nhỏ cũng tốt, như thế hắn còn có hy vọng sống sót, bằng không chỉ sợ hắn vĩnh viễn giống như vậy.”

Từ sau cái ngày Lục Tiêu nói thế, Thương Đông Nghê càng so với trước nói chuyện với tiểu Yên nhiều hơn, tuy rằng chỉ là hắn một mình lằm bằm lầu bầu...

Thương Đông Nghê cái gì cũng nói, nói những chuyện trước đây của hắn, chuyện nghĩa phụ hắn, những vất vả cùng khó khăn khi hắn tập võ, nhiều nhất chính là khoảng thời gian ngọt ngào họ từng sống trước đây, lúc họ gặp nhau, yêu nhau, sự hiến thân của tiểu Yên, lớn mật thượng nhau trên sơn đạo... khiến cho những tên trộm đi nghe lén đỏ mặt không thôi.

Thương Đông Nghê từ khi khôi phục được trí nhớ về tiểu Yên, không lúc nào không ôm tiểu Yên, bởi hắn rất sợ hãi, sợ độ ẩm trong lòng tùy thời biến mất. Chỉ có ôm tiểu Yên như vậy, hắn mới cảm nhận được người trong ngực còn tồn tại.

Một tháng sau, tiểu Yên vẫn như trước không phản ứng, Thương Đông Nghêu cũng không buông tha. Dung mạo hắn đã không còn phong độ ngày trước, cả người tiều tụy không ít, bất quá cổ khí chất trời sinh vẫn khiến người khác không thể rời tầm.

Một sáng nọ, Thương Đông Nghêu phát hiện hơi ẩm trong ngực không còn, kinh hoàng mở to mắt, người trong lòng...

Không thấy!

“Tiểu Yên!” Thương Đông Nghêu lo lắng kêu to, trong lòng cuồng nộ.

Đáng chết!

Là ai mang tiểu Yên đi? Thương Đông Nghêu lúc này thậm nghĩ đem kẻ bắt tiểu Yên đi băm thây vạn đoạn.

Mọi người nghe tiếng liền chạy tới, phát hiện Thương Đông Nghêu đã muốn phẫn nộ, muốn nhanh chóng chạy ra ngoài. Hi vội vã bám theo, Hựu cũng nóng nảy, chỉ có Lục Tiêu bình tĩnh quan sát.

“Hắn... không phải bị người ta ôm đi hoặc cướp đi.” Lục Tiêu vừa nói xong, liền có sáu con mắt đồng thời nhìn hắn, “Có người cướp con tin, thấy hắn không mang giày, còn giúp hắn mang vào sao?”

Lục Tiêu vừa nói, mọi người mới chú ý mặt đất chỉ có giày Thương Đông Nghêu. Quả đúng vậy, nếu là người khác cướp, sẽ không có khả năng thông dong giúp hắn mang giày rồi mới đem đi, nhưng nếu không bị cướp, cũng chỉ còn một khả năng...

Tiểu Yên tỉnh!

67. Chương 67

Nhưng vấn đề là, tiểu Yên đang như thế nào? Một kẻ mang bệnh nặng mới khỏi liệu có thể đi được sao?

Huống hồ tiểu Yên nằm trên giường lâu thế, theo lý sẽ suy yếu đến độ không có khí lực xuống giường mới đúng, sao có thể mất tích. Ánh mắt khó hiểu của mọi người tập trung đến Lục Tiêu.

“Dừng dừng loại ánh mắt này nhìn ta, ta cũng không phải con giun trong bụng hắn, sao có thể biết hắn đi đâu?”

Thương Đông Nghêu không biết nghĩ đến gì, mặc chân trần chạy thẳng ra ngoài, Hi cùng Hựu đều không bắt kịp, người đã biến mất. Lục Tiêu đến bên cạnh hai người, vỗ vỗ bả vai họ.

“Lúc này nếu đi theo, chúng ta sẽ rất không thức thời.”

Hi cùng Hựu có chút lo lắng, nhưng bọn họ biết, hạnh phúc của chủ tử và tiểu Yên đã không còn xa.

Đương khi Thương Đông Nghêu đuổi đến nơi đó, liền trông thấy tiểu Yên ngồi an vị trên một khối đá, không hề biểu tình gì nhìn dòng sông lưu chảy.

Thương Đông Nghêu nội tâm xao động, hắn cầu mong kỳ tích lâu như vậy, cuối cùng thượng thiên đã nghe thấy.

“Tiểu Yên.”

Thương Đông Nghêu có chút lo sợ gọi tiểu Yên, sợ trước mắt chỉ là một giấc mộng, tựa như trước kia, khi hắn một mực gọi to tiểu Yên, tiểu Yên liền tiêu thất. Tỉnh lại, tiểu Yên vẫn điềm nhiên nằm trong lòng hắn, nên hắn rất sợ, rằng đây một lần nữa lại là mộng đẹp.

Tiểu Yên đang ngồi trên tảng đá nghe tiếng liền quay đầu, nhìn đến Thương Đông Nghêu, khả hơi động.

“Tiểu Yên.” Thương Đông Nghêu tin rằng đây không phải là mộng, tiểu Yên thực sự tỉnh.

Thương Đông Nghêu hưng phấn lao đến chỗ tảng đá nơi tiểu Yên ngồi, gắt gao siết chặt tiểu Yên, cảm thụ nhiệt độ cơ thể tiểu Yên, mặc dù có chút lạnh lẽo, nhưng cảm giác chân thật khiến Thương Đông Nghêu không nhịn được rơi lệ.

“Người tỉnh, người cuối cùng cũng tỉnh. Thiên a, đây không phải mộng, không phải mộng.”

Thương Đông Nghê vui sướng, không biết thế nào để hình dung tâm tình kích động của hắn. Kiềm không được liền hôn lên đôi môi hắn tưởng niệm lâu nay, tiểu Yên mới bắt đầu không có phản ứng, nhưng từ từ hắn đáp lại Thương Đông Nghê. Cảm nhận điều đó khiến Thương Đông Nghê nóng lòng hôn thêm.

“Ồ... ần...”

Tiểu Yên rất nhanh bị Thương Đông Nghê hôn đến thiếu dưỡng khí, Thương Đông Nghê lưu luyến rời khỏi đôi môi. Sau khi để tiểu Yên thở hổn hển một lúc lại bắt đầu hôn, hai người không biết đã hôn trong bao lâu, cuối cùng Thương Đông Nghê mới chịu rời khỏi đôi môi bị hôn đến sưng đỏ.

“Tiểu Yên, tiểu Yên...” Thương Đông Nghê thâm tình gọi cái tên khiến hắn đau lòng không thôi.

“Người... là Thương hay Thương Đông Nghê?” Tiểu Yên trong lời nói tràn ngập không rõ.

“Ta là Thương Đông Nghê...” Cảm giác người trong lòng muốn trách xa, bất quá Thương Đông Nghê không cho hắn nguyện ý, “Cũng là người người cả đời này yêu, Thương.” Người trong lòng có đôi chút run rẩy khiếp sợ.

Tiểu Yên kinh ngạc nhìn con người trước mặt, tuy rằng hắn ban nãy một mình ngồi trên tảng đá, suy nghĩ không ít chuyện, làm không ít phỏng đoán, nhưng khi sự thật xuất hiện trước mắt, hắn vẫn rung động không thôi.

...

68. Chương 68

“Thương...” Tiểu Yên thanh âm có chút run rẩy.

“Tiểu Yên, thực xin lỗi, thực xin lỗi. Ngày đó ta nghĩ muốn cấp cho người một cái kính hỉ, lại không cẩn thận té xuống, đem người cùng toàn bộ quên sạch. Thực xin lỗi, người hận ta đi!”

Thương Đông Nghê thanh âm thống khổ khẩn cầu tiểu Yên tha thứ, nếu không tại hắn, tiểu Yên đã không chịu nhiều khổ cực như vậy, cũng không cần phải nhiều lần đi lại giữa âm dương hai giới, này hết thấy đều là hắn làm hại. Tưởng tượng đến tình cảnh tiểu Yên mấy năm qua, hắn liền hận không thể đánh chết chính mình.

“Thương... người thật là Thương... Người không có gạt ta...” Tiểu Yên vẫn không muốn tin tưởng, dù sao khi đó Thương Đông Nghê cho hắn một “cảm giác” quá mãnh liệt, khiến hắn theo bản năng sinh ra tâm tính hoài nghi.

“Ta là Thương, là Thương người yêu nhất, nhớ rõ cái đêm người đem chính mình cho ta không, ngày đó người người toàn là máu, cũng may đó là máu động vật. Còn có, bởi vì ghen tị, cho nên vào một ngày nọ trên đường về nhà, ta yêu người đến thiếu chút nữa bị người khác nhìn thấy, chính là ngược lại khiến người hưng phấn, gắt gao ôm không cho ta rời. Người còn muốn ta đáp ứng để Hi cùng Hựu lưu lại, liền chủ động câu dẫn ta, hại chính mình không xuống giường được, còn có... Ồ ô...”

Tiểu Yên không chịu nổi Thương Đông Nghê nói toẹt ra, liền thẹn thùng dùng môi ngăn hắn lại, ngừa hắn tiếp tục thao thao bất tuyệt những chuyện hại người năm ấy.

Hiện tại hắn đã hoàn toàn tin tưởng người trước mặt là Thương, bởi những chuyện này, chỉ có hắn cùng Thương biết, nếu không phải Thương, thì có thể là ai?

Thương Đông Nghê cười đến tí mắt, tiểu Yên thật đáng yêu, khó trách hắn lại yêu một kẻ đơn thuần đến vậy.

Sau khi hôn xong cả người tiểu Yên hư thoát, mềm nhẹ ngã vào lòng Thương Đông Nghê. Thương Đông Nghê cười hì hì hôn lên tóc hắn, chính là tiểu Yên không có động tĩnh, Thương Đông Nghê nghĩ tiểu Yên ngại, cho nên cúi đầu không dám nhìn, chính là không tránh khỏi quá im lặng!

Thương Đông Nghê cảm thấy không thích hợp, nâng đầu tiểu Yên dậy vừa thấy...

Thiên a, tiểu Yên lại phát sốt!

Thương Đông Nghêu ôm tiểu Yên đang hôn mê, lấy khinh công cao cường nhất, hỏa tốc chạy đến nhà đại phu.

Vừa vào cửa, Thương Đông Nghêu vận đan điền rống to,

“Lục Tiêu, người lăn ra đây cho ta.”

“Đến đây, kêu lớn như vậy bộ gọi hồn sao?” Lục Tiêu chậm rãi từ đại sảnh đi ra, hi hi ha ha khuôn mặt tươi cười, không ý thức được nguy hiểm.

“Bớt sàm ngôn đi, tiểu Yên nếu xảy ra chuyện gì, ta nhất định cho người xuống bồi hấn.”

Lục Tiêu lúc này mới phát hiện tiểu Yên không phải cùng Thương Đông Nghêu đi vào mà là bị hấn ôm. Lục Tiêu mới đầu muốn dùng chút công phu trêu chọc, rằng chính Thương Đông Nghêu đã khiến tiểu Yên không còn khí lực. Nhưng là miệng hấn chưa kịp cất tiếng, Thương Đông Nghêu liền bắt đầu rít gào.

...

69. Chương 69

“Hảo hảo hảo, người trước đem hấn buông ra.” Lục Tiêu nhận thua.

Thương Đông Nghêu đem tiểu Yên đặt trên nhuyễn tháp, Hựu vội chạy đi lấy nước giúp tiểu Yên hạ nhiệt, Lục Tiêu bắt mạch.

Mọi người xung quanh nín thở, rất sợ lỡ như hô hấp quá lớn sẽ quấy nhiễu Lục Tiêu,. Trong phòng lặng đến mức một cây kim châm rơi trên đất cũng nghe.

Trải qua một đoạn dài chờ đợi, Lục Tiêu đứng lên, thần sắc phi thường kém, khiến cả ba đều lo lắng, càng lo lắng hơn chính là Lục Tiêu rất ít khi xuất hiện biểu tình như vậy, chẳng lẽ...

“Tiểu Yên xảy ra chuyện gì? Không được giấu ra, nếu không ta giết người.”

Thương Đông Nghêu muốn giơ kiếm bắt Lục Tiêu nói nhưng lại thôi, e sợ Lục Tiêu nặng nhẹ, đành đánh tiếng uy hiếp.

“Tiểu Yên... Ai... Ta nói thật, chính là người phải đáp ứng ta, không được kích động.”

Thương Đông Nghêu sao có thể không kích động, xem bộ dáng Lục Tiêu ấp a ấp úng, nếu không phải Thương Đông Nghêu kiềm nén mình rất lớn, hấn đã một quyền đánh Lục Tiêu. Bất quá xem vẻ mặt Lục Tiêu, người không đáp ứng được lòng ta nói, Thương Đông Nghêu cũng đành xuống nước.

“Tiểu Yên đã không còn nhiều thời gian, nguyên bản khi hấn tỉnh lại sự tình sẽ có chuyển biến, chính là không nghĩ đến hấn lại chạy ra ngoài. Hiện tại dẫn đến phát sốt, nếu không phải vài ngày trước lúc hấn hôn mê đã dùng rất nhiều dược vật cùng bổ phẩm, hồn hấn giờ đã về Tây Thiên.”

Lục Tiêu lặng lẽ ngồi lại, hấn sớm bị ánh mắt Thương Đông Nghêu giết chết. Bảo Thương Đông Nghêu đừng kích động chính là đã quên Thương Đông Nghêu tuy kiềm chế nhưng là ánh mắt đủ để giết hấn, không thật sự dùng đao chém hấn đã rất nhân từ.

“Hiện tại chỉ một người có thể cứu hấn, nhưng người đó từ trước đến nay tùy tâm sở dục, cư vô định sở [1] ngay cả ta cũng không biết phải đi đâu tìm hấn. Mà dù có tìm được, hấn cũng không nhất định sẽ cứu, người đó rất cổ quái. Hấn nếu đã nói cứu, một con kiến cũng cứu. Nhưng nếu không cứu thì dù là thiên hoàng lão tử, hấn cũng không quan tâm.”

Lục Tiêu nói người này Thương Đông Nghêu tất nhiên biết, con người cao ngạo đó ngay cả Thương Đông Nghêu hấn cũng dám đối nghịch.

Người nọ, được xưng là cao thâm khó lường nhất, cũng là kẻ khó đối phó nhất trên đời. Giang hồ gọi hấn là lão ngoan đồng hoặc lão thần tiên, cũng có kẻ gọi hấn là lão ma đầu.

Y thuật lão không người sánh được, võ công lại... vô cùng bí hiểm. Vô chiêu vô thức, biến hóa đa đoan, không một ai rõ cực hạn của lão ở đâu, cũng không ai biết được nhược điểm của lão là gì. Cho dù bị người ta nhìn ra sơ hở, lão cũng trong thời gian rất ngắn, đem nhược điểm kia biến thành cường điểm, khiến kẻ khác căn bản công bất phá. [2]

Tính tình cổ quái, tâm tình bất định. Có khi tâm huyết dâng trào có thể giúp cả “tà môn ma đạo” tấn công “danh môn chính phái”. Nhưng khi tâm tình không tốt, chỉ cần quấy nhiễu lão, bất quản tổ tông mười tám đời của người là ai, đều nhất định phải lên cầu Nại Hà. Cho nên giang hồ đối lão vừa kính vừa sợ. Kính vì lão võ nghệ cùng y thuật cao thâm. Sợ vì lão tùy thời đều có thể cho người rời khỏi nhân gian.

...

[1] Cư vô định sở: không ở một nơi xác định

[2] Công bất phá: tấn công nhưng không phá được

70. Chương 70

“Thế nào cũng phải là lão sao?”

“Ân, ta không còn nghĩ được ai có thể cứu tiểu Yên. Bệnh tiểu Yên, đã không còn nằm trong phạm vi của ta.” Lục Tiêu cảm thấy có chút thất bại.

Trong phòng tràn ngập một cỗ áp lực trầm trọng cùng bi thương, không ai mở miệng nói gì, liền ngay cả Lục Tiêu vốn nháo nhào cũng không dám lơ đãng.

Thương Đông Nghêu đem tiểu Yên ôm trong lòng, đầu chôn sau tóc. Hứa mang hai người ra ngoài, đem không gian lưu cho chủ tử và tiểu Yên. Hiểu được dụng tâm của Hứa, Thương Đông Nghêu vốn khó nén bi thương rốt cuộc bật khóc.

“Tiểu Yên, ta thật vất vả mới một lần nữa có được ngươi. Ngươi hiện tại lại muốn ta đổi mặt với thương tâm mất đi ngươi. Ngươi muốn ta dùng cái gì để chịu đựng, cầu ngươi, không cần đổi ta như vậy, ta không nghĩ mất ngươi.”

Thương Đông Nghêu khóc đến khiến kẻ khác động dung. Không ai nghĩ nam tử vốn lạnh lùng như băng kia sẽ có thâm tình đau xót đến vậy, ngoài phòng ai ai cũng cảm động, mỗi người thần sắc sầu bi.

“Thật sự không có biện pháp khác?” Hi hỏi Lục Tiêu, hy vọng còn một cách giải quyết.

Lục Tiêu lắc đầu, đã chẳng còn cách nào. Tiểu Yên ốm yếu có thể chống đỡ đến hiện tại đã là kỳ tích, nghe nói vài năm trước hắn từng bệnh đến sắp chết, được cứu về một mạng, chính là lưu lại bệnh căn. Sau đó còn bị dày vò cộng thêm vết thương trên lưng, đã đủ để một tráng đinh cường hãn mất mạng, huống chi là kẻ gầy yếu vốn sẵn bệnh căn!

Gặp Lục Tiêu lắc đầu như đinh đóng cột, Hi cũng không nén nổi bi thương khóc lên. Hứa cũng lặng lẽ rơi vào giọt nước mắt. Lục Tiêu nhìn mọi người, một đại nam nhân vốn kiên cường như hắn cũng không nhịn được khóc theo.

Kết quả một đám người ánh mắt hồng hồng, thanh âm khàn khàn.

Kể từ sau ngày đó, tiểu Yên không tỉnh lại, Thương Đông Nghêu nhiều lần ôm tiểu Yên không ăn không uống thậm chí không ngủ. Bất luận mọi người khuyên ra sao, Thương Đông Nghêu cũng không để ý, nhìn Thương Đông Nghêu như vậy, mọi người trong lòng đều như nắm chắc.

Tiểu Yên nếu không sống được, chủ tử cũng liền đi theo.

Thấu hiểu tâm tình Thương Đông Nghêu, ai cũng không khuyên hắn nữa, hết thấy cứ để tùy ý hắn đi.

Vào ngày thứ ba, có một người mái tóc trắng xóa, nhưng lại cột hai bên giống như tiểu hài đồng, cười hi hi xông vào nhà đại phu, chạy thẳng đến phòng cần đến, tốc độ nhanh đến mức Hi cũng không ngăn cản được, Hi trong lòng vốn còn đang đau buồn sao có thể nhanh bằng lão nhân điên?

Thấy phương hướng lão nhân đi là gian phòng tiểu Yên, Hi không khỏi đẩy nhanh tốc độ.

“Người không thể vào.” Tại khắc cuối cùng Hi kịp chắn trước cửa phòng.

“Người không cho ta vào, ta càng muốn vào.” Lão nhân linh hoạt lắc mình, Hi còn chưa kịp thấy rõ, lão đã đẩy cửa bước vào.

Hi kinh ngạc nhìn lão nhân nghênh ngang tiêu sái, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giác khó chịu, lão võ công hảo cao cường a!

Lúc Hi cùng lão nhân xảy ra nho nhỏ tranh chấp, Hựu cùng Lục Tiêu chậm rãi tiến đến, chỉ kịp nhìn thấy một bóng người đầu bạc, đang muốn hỏi chuyện gì xảy ra, liền nghe được bên trong truyền đến tiếng rống giận dữ.

“Đem hấn trả lại cho ta!”

Ba người vội chạy vào, chỉ thấy Thương Đông Nghê hai mắt đỏ lửa, thần tình bạo nộ nhìn một lão nhân tóc trắng, mà trên tay lão nhân kia...

Thiên a!

Sao lại là tiểu Yên?

71. Chương 71

“Người...” Lục Tiêu nhìn có chút choáng váng, người này không phải là là...

“Dục, tiểu Lục tử đã lâu không gặp, xem ra lông của ngươi dài ra không ít.” Lão nhân cười hì hì nhìn vào Lục Tiêu.

Lục Tiêu bị lão nhân nói vậy, bỗng nhiên đỏ mặt, đây chính là cảnh tượng hiếm thấy a. Hơn nữa, lão nhân nói câu kia, còn có thâm ý khác, Hi cùng Hựu tối nhìn một chút Lục Tiêu.

“Lão gia hỏa, đừng ăn nói mập mờ như vậy, sẽ làm người ta hiểu lầm. Uy, các ngươi ánh mắt đó là gì?” Lục Tiêu bất mãn lắm bầm.

Lão gia hỏa này, luôn thích nói lung tung, hấn chỉ bất quá không cẩn thận gọi lão một câu lão quái vật, lão liền ghi hận trong lòng, nhớ đến bây giờ. Giúp hấn lấy một cái tên dù có như không, còn thường thường nói ra những lời khiến người khác hiểu lầm, hại hấn sau đó phải giải thích rất nhiều.

“Lục Tiêu hiện tại không phải thời điểm nói chuyện, lão ngoan đồng, đem tiểu Yên đưa ta.” Thương Đông Nghê tức giận rống to, đều là lúc nào rồi, Lục Tiêu còn đứng đó lăm nhăm những điều không có ít.

“Nga, đúng đó. Lão gia hỏa đem trả ái nhân cho người ta đi, ngươi ôm hấn làm gì?” Lục Tiêu bị Thương Đông Nghê rống một trận mới nhớ đến nhiệm vụ của mình.

“Trả hấn? Vì cái gì phải trả hấn, trả cho hấn thì tiểu oa nhi này một mạng liền quy thiên. Tiểu oa nhi xinh đẹp thế mà chết thì thật đáng tiếc.” Lão ngoan đồng nói xong còn trên người tiểu Yên sờ sảng, Đông sờ sờ Tây sờ sờ, xem thường cơn giận dữ của Thương Đông Nghê.

“Người đừng tay cho ta.”

Thương Đông Nghê rống to một tiếng, hướng lão ngoan đồng đánh tới, lão ngoan đồng nhẹ nhàng xoay người, liền tránh được công kích. Thương Đông Nghê không bỏ qua, trực tiếp thượng thêm hai thể công, lão ngoan đồng lại dễ dàng hóa giải.

Hựu cùng Hi xem có chút choáng váng, chủ tử võ công đã có thể xem như nhất nhì, không nghĩ đến lại có người công lực trên chủ tử, dễ dàng hóa giải tất cả công kích của chủ tử, người này tuyệt không thể khinh thường.

Thương Đông Nghê đánh hơn mười chiêu, nhưng ngay cả một mảnh góc áo của lão ngoan đồng cũng chưa chạm tới, lại đừng nói đến tiểu Yên. Mấy ngày liền không ăn uống, khiến Thương Đông Nghê cả người mệt mỏi, vô lực thở hổn hển, không còn thần khí trong dĩ vãng.

“Sách sách, người trẻ tuổi, sao mau hết sức vậy? Thế sao có thể cấp tiểu oa nhi này “hạnh phúc”. Tốt lắm, ta còn phải mang hấn đi.” Lão ngoan đồng không chỉ tính tình cổ quái mà còn là một tên sắc phôi, mới nói mấy lời đã khiến người khác đỏ mặt.

“Ta phải làm sao cấp tiểu Yên “hạnh phúc” là chuyện của ta. Không liên quan đến người, tiểu Yên đưa ta.”

“Tốt, trả lại cho người mạng hấn sẽ không còn.” Lão ngoan đồng vẫn là cười hì hì, chính là nghe lời hấn nói giống như sự thật. Nếu quả thực giao tiểu Yên cho Thương Đông Nghê thì hấn sẽ tắt thở.

“Người...” Thương Đông Nghê có vẻ muốn tiến lên.

“Người nếu không an phận, tiểu oa nhi sẽ lập tức đi gặp Diêm La nga.” Lão ngoan đồng tuy vẫn cười, nhưng cảm giác ngữ khí hấn không phải nói giỡn mà là lạnh như băng.

72. Chương 72

Uy hiếp của lão ngoan đồng khiến Thương Đông Nghê không dám hành động thiếu suy nghĩ, Lục Tiêu âm thầm bảo hộ phía trước, hấn hiểu được cá tính lão gia hỏa này. Nếu khiến lão không vui, không chỉ tiểu Yên không cứu được, mà ngay cả Thương Đông Nghê cũng không xong.

“Lão gia hỏa, người rốt cuộc muốn ôm ái nhân người ta làm gì?”

“Không phải ta muốn cứu hấn sao? Bớt sàm ngôn đi.” Lão ngoan đồng nói xong liền ôm tiểu Yên rời đi.

“Đứng lại.” Thương Đông Nghê vừa muốn tiến lên.

Lục Tiêu hướng Hựu cùng Hi đánh một cái ánh mắt, không để Thương Đông Nghê tùy tiện chạy mất. Thương Đông Nghê tức giận muốn đẩy Lục Tiêu đang chắn ngang trước mặt.

“Lục Tiêu, buông. Tin hay không ta giết người.”

Thương Đông Nghê lúc này phần nộ là không cần phải nghĩ, tựa như lúc hấn trở mặt nhìn Mạnh Lăng bị xâm phạm. Hấn chính là bất lực phần nộ, bất quá tiểu Yên so với Mạnh Lăng còn quan trọng gấp mấy trăm vạn lần, thế nên cái loại cảm giác này càng sâu nặng thêm mấy trăm vạn lần, huống chi hiện tại ngăn cản hấn lại đúng là bằng hữu hấn tối trung tâm cùng tín nhiệm.

Đến lúc Thương Đông Nghê mắng xong Lục Tiêu, mới phát hiện lão ngoan đồng đã ôm tiểu Yên khuất dạng.

“Không... tiểu Yên trả lại cho ta!”

Thương Đông Nghê đã không còn biết gì, liền dùng nội lực đem toàn bộ người chế trụ đánh văng, hết như một con dã thú nổi điên lao ra ngoài. Lục Tiêu vội nhanh bám theo, điểm phía sau hôn huyết của Thương Đông Nghê, đỡ lấy hấn, rồi bảo Hựu cùng Hi tiến lại hỗ trợ.

Hựu cùng Hi tuy không rõ Lục Tiêu vì sao phải làm thế, nhưng hiện giờ chỉ có thể nghe theo Lục Tiêu.

“Lục Tiêu, người vì cái gì muốn ngăn cản chủ tử?” Hi gấp gáp nhất hỏi ra điều nghi vấn, Hựu cũng đồng dạng nhìn Lục Tiêu.

“Muốn cứu tiểu Yên chỉ có thể làm như vậy, lão gia hỏa này muốn làm gì trước giờ đều tùy tâm sở dục. Chính là có một điều, lão trước giờ chưa từng chạm qua ai. Lão ngại người khác thối, mặc kệ nam hay nữ, hài tử hay lão nhân, chỉ khi hấn thật tình muốn cứu ai mới có thể hu tôn hàng quý [1] đi đụng vào người khác.”

Hựu cùng Hi khi nghe Lục Tiêu nói thế đều ngây người, còn có... loại sự tình này a.

“Khi đó vừa bước vào cửa, ta chính là cảm thấy lão gia hỏa này sao không việc gì làm lại đi ôm tiểu Yên, thẳng đến khi lão nói ra câu kia mới khiến ta nhớ đến, cho nên ngăn cản Đông Nghê làm điều xằng bậy. Nếu lỡ khiến lão gia hỏa mất hứng, đừng nói cứu không được tiểu Yên, mệnh Đông Nghê cũng không thể bảo toàn. Hiện tại cũng chỉ còn lão gia hỏa kia mới giúp được tiểu Yên, chúng ta chỉ có thể ngồi yên mà xem.”

Hựu cùng Hi thở dài một hơi, Lục Tiêu nói không sai, nhưng chủ tử nơi này... phải làm sao công đạo a?

Hai người cùng nhau lộ vẻ mặt cực kỳ ai oán.

“Ta biết các ngươi khó xử, nhưng phải hảo hảo nói rõ cho Đông Nghê. Nói không chừng hẳn vì có thể cứu sống tiểu Yên mà không làm xằng bậy.” Lục Tiêu an ủi, hẳn cũng biết phải khiến Thương Đông Nghê bình tĩnh, nhưng nói dễ hơn làm, quả thực so với lên trời còn khó hơn, bất quá trước mắt chỉ có cách như vậy.

Hy vọng lão gia hỏa khi không nổi tâm chơi đùa, đem ái nhân người ta cầm tù, như vậy hẳn sẽ đỡ phải chịu tội.

...

[1] Hu tôn hàng quý: người có thân phận cao quý chịu hạ mình với người thấp kém

73. Chương 73

Mùa Đông ba năm sau.

Cũng một khung cửa sổ như vậy, cũng một cảnh tượng như vậy... tuyết trắng bao phủ khắp nơi, duy bất đồng đó chính là người... là tâm tình...

Lục Tiêu nhìn đến Thương Đông Nghê ba năm thủy chung mỗi ngày ngồi bên bờ cửa sổ, cảm thán.

Ba năm a!

Lão gia hỏa kia mang ái nhân người ta đi, vùng một cái đã qua ba năm, không một tin tức, nghĩ muốn giúp Thương Đông Nghê hỏi thăm lại không biết phải hỏi ở đâu, mỗi khi nhắc đến... Ai...

Lục Tiêu lắc đầu, không nghĩ muốn thương cảm, bất quá mùa Đông tựa hồ khiến người người không nhiều không ít liên tưởng đến sự chia ly.

“Đông Nghê, ngươi làm ơn rời khỏi chỗ đó được không? Cho dù không rời, ít nhất cũng xem thư Hựu sai người đưa tới.”

Thương Đông Nghê vì tiểu Yên mà ở lại, Thiên thành không ai quản, cho nên Hựu đành tiếp tục thay thế Thương Đông Nghê xử lý sự vụ. Bất quá gần mấy tháng qua, đã xuất hiện một số kẻ lòng mang quỷ, đều muốn tự lập vi vương, ngấm ngấm làm vài động tác.

Hựu tuy có năng lực xử lý, chính là càng ngày càng nhiều mờ ám, khiến Hựu phiền não không thôi, sau khi xâm nhập truy xét, nguyên lai có người không phục Hựu thay thế chức vị Thương Đông Nghê, cho nên làm chút sự tình. Hựu đã nhiều lần gửi thư, bất quá Thương Đông Nghê một phong cũng không xem.

“Không cần, nếu chúng không phục, bảo Hựu giết đi là được.” Ngữ khí lạnh băng khiến Lục Tiêu cảm nhận khí hậu mùa Đông vẫn âm trầm.

Từ khi tiểu Yên bị mang đi, Thương Đông Nghê khép lại tất cả những tình tự, không biểu tình, không cảm xúc, chính là so với Đông còn muốn lạnh lẽo hơn. Ngay cả việc nháy mắt, tựa hồ cũng trở thành động tác quá mức.

“... ngươi đã như thế, việc gì phải lấy lại Thiên thành, trực tiếp cấp cho Âm Sơn không phải tốt lắm sao. Giống như thay phụ thân đối hẳn bồi thường.”

Nhắc tới Âm Sơn, độ âm lần thứ hai giảm xuống. Lục Tiêu biết nguyên nhân, nhưng chỉ có lúc này, Thương Đông Nghê mới có biểu tình ngoài hờ hững.

“Ta biết ngươi không muốn nhớ tới, nhưng ngươi cứ giữ loại thái độ tiêu cực này sự tình sẽ có chuyển biến sao?” Lục Tiêu tiếp tục giảng giải.

“Không cần ngươi cho ta biết.”

“Không cần sao? Ngươi nhìn bộ dáng hiện tại xem, ngươi cho rằng để tiểu Yên nhìn thấy hiện tại, hẳn trong lòng sẽ cảm thụ gì?” Lục Tiêu cố ý nhắc đến tiểu Yên, bất gặp Thương Đông Nghê có chút rụt lại.

“Chính ngươi nên hảo hảo ngẫm lại đi, nếu ngươi cứ tiếp tục thế này, không ai có thể giúp ngươi, liền ngay cả lão thiên gia cũng muốn buông tha ngươi.” Lục Tiêu mang theo lời nói thâm thía thương cảm rời đi.

Buông tha cho ta?

A, lão thiên gia đã sớm buông tha cho ta rồi, ngày tiểu Yên của ta rời đi, hắn đã buông hết những thiên vị dành cho ta...

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, không sinh khí, Thương Đông Nghê lần thứ hai chuyển hướng đến cửa sổ, chăm chú nhìn song cửa.

Sau khi Lục Tiêu đi, cửa một lần nữa bị đẩy ra, Thương Đông Nghê không thèm quan tâm, vẫn như cũ ngu ngơ ngẩn bên ngoài.

Người đứng tại cửa không dám chắc, sợ hãi kêu một tiếng.

“Thương.”

Tiếng kêu này khiến Thương Đông Nghê nhanh chóng quay đầu.

Nhìn thấy được người hắn ngày đêm mong nhớ, Thương Đông Nghê kích động đứng dậy, ghé ngã ra sau cũng không quan tâm, nhắm hướng chạy đến ôm chặt người khiến hắn vướng bận cả đời.

“Ngươi đã về rồi.”

“Àn, ta đã trở về.”

74. Chương 74

Nghे thấy hương vị quen thuộc, còn có điểm thảo dược thoảng qua, Thương Đông Nghê càng thêm ôm chặt, sợ lỡ buông tay một cái người sẽ không thấy tăm hơi. Càng sợ hơn đây chính là giấc mộng, cảm giác khi vừa tỉnh lại, chỉ còn hư không vô chừng mực.

Thương Đông Nghê hôn lên cánh môi non tưởng niệm đã lâu, tiểu Yên thuận theo đáp lại. Một cái xoay người tiểu Yên cùng Thương Đông Nghê song song tiến lên giường, y phục bất tri bất giác bị cởi sạch.

“Thương...” Tiểu Yên tràn ngập *** gọi càng khiến Thương Đông Nghê trở nên kích động.

Đương khi đôi môi Thương Đông Nghê lướt đến sau lưng tiểu Yên, chạm vào vết thương khiến hắn tê tâm liệt phế, Thương Đông Nghê tâm quận đau.

“Thực xin lỗi.”

Tiểu Yên sững sốt một chút, hiểu được Thương Đông Nghê ám chỉ gì, nước mắt lại trào ra.

“Ta không cần ngươi giải thích, mặc kệ ngươi nói bao nhiêu lần xin lỗi, vết thương kia đã là xóa không được, diệt không xong rồi.” Tiểu Yên trong lời nói khiến Thương Đông Nghê run lên, tiểu Yên xoay người nâng đầu Thương Đông Nghê cùng mình đối mặt, “Không cần đối ta áy náy, ta chỉ muốn ngươi hảo hảo yêu ta.” Tiểu Yên chủ động hôn hắn.

Thương Đông Nghê có chút kinh ngạc nhìn chuyển biến tiểu Yên, trước kia tiểu Yên rất hồn nhiên đáng yêu, khả tiểu Yên hiện tại ở trước mặt hắn, như đã trải qua tang thương khiến thành thực hằn lên.

Tiểu Yên hôn lên môi Thương Đông Nghê, rồi đến cổ, ngực, bụng... Cuối cùng, hàm trụ hỏa nhiệt của Thương Đông Nghê, càng làm Thương Đông Nghê kinh ngạc không thôi, chính là tiểu Yên chủ động cùng hạ thân truyền đến từng trận khoái cảm đánh gãy suy nghĩ của hắn. Thất lưng hắn theo từng động tác tiểu Yên phun ra nuốt vào đung đưa, rốt cuộc, Thương Đông Nghê lên đến đỉnh phong.

Tiểu Yên một cái chưa chuẩn bị, được nhiệt ý Thương Đông Nghê cấp cho, thần tình chuyển đỏ bừng. Chính là điều này càng khiến tiểu Yên có vẻ yêu mị chết người, Thương Đông Nghê kéo tiểu Yên, tách hai chân hắn ra, trong tình huống không có trơn dịch, hung hăng tiến vào.

“A a, đau quá, Thương không cần...” Tiểu Yên bởi vì đau đón gương mặt liền nhú lại, nước mắt cũng theo đó trượt xuống.

Nghe thấy tiểu Yên hô đau, Thương Đông Nghê mới dừng lại động tác tiến công, bất quá loại tư thế muốn vào không được ra không xong này, cũng khiến Thương Đông Nghê có chút khó chịu.

“Tiểu Yên, thực xin lỗi. Ta nhịn không được.” Thương Đông Nghê thanh âm có chút áp lực.

Biết Thương Đông Nghê nhẫn nại cũng rất vất vả, tiểu Yên hít sâu một hơi, cố gắng làm thân thể thả lỏng. Cảm giác được cố gắng tiểu Yên, Thương Đông Nghê cảm động lại có phần kích động hôn lên môi hắn, khiến hỏa nhiệt trường lớn thêm vài phần.

“Có thể, vào đi.”

Thương Đông Nghê tận lực dùng phương thức không tổn thương tiểu Yên, ngay cả khi hắn đã vào trong cơ thể tiểu Yên vẫn còn kích động không thôi.

“Tiểu Yên, ngươi là của ta, ngươi là của ta.”

Tiểu Yên rất nhanh khiến Thương Đông Nghê nhịn không được điên cuồng trêu sáo, tiểu huyết bị xé rách hơi chảy ra tơ máu, ngược lại trở thành trơn dịch, một trận đau đón ập tới, tiếp đó là khoái cảm quen thuộc. Tiểu Yên gât gao ôm lấy Thương Đông Nghê, xúc động rơi lệ.

Mãi cho đến gần sáng, Thương Đông Nghê mới đình chỉ tác cẩu, bất quá hắn cũng không rút hỏa nhiệt dự vọng ra.

75. Chương 75

Thương Đông Nghê sau khi tỉnh, nhìn đến tiểu Yên trong lòng, hắn hô một hơi. Cũng may. Đây hết thảy không phải giấc mộng, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt gầy gò của tiểu Yên, Thương Đông Nghê đau lòng, hôn.

Hết thảy đều do hắn dựng nên, tiểu Yên nếu không gặp hắn, biết đâu chừng hôm nay sẽ có hạnh phúc?

Tiểu Yên không cần Thương Đông Nghê hướng mình giải thích, chính là hắn trong lòng vẫn tràn đầy áy náy cùng thương tiếc. Hắn thậm chí nguyện trả cả tính mạng để được yêu tiểu Yên.

Lão thiên gia, ta Thương Đông Nghê nguyện ý dùng sinh mệnh cả đời để yêu thương con người này, nếu có chút sai phạm, thiên lôi giáng xuống, trọn đời không thể làm người. Thương Đông Nghê phát ra trọng thệ.

Tiểu Yên lặng lẽ tỉnh dậy, đối Thương Đông Nghê mỉm cười, ngọt ngào đưa môi lên hôn... tiểu Yên đỏ mặt, hắn cảm giác những biến hóa trong cơ thể, xấu hổ đến mức không dám nhìn Thương Đông Nghê.

“Tiểu Yên...” Thương Đông Nghê tràn ngập *** kêu to, khiến tiểu Yên mặt càng đỏ hơn.

“Dừng...”

“Tiểu Yên, ta đợi ba năm, ngươi cuối cùng cũng trở lại bên ta. Ta nhất định dùng cả đời còn lại để yêu ngươi.” Thương Đông Nghê cảm động nói.

Tiểu Yên bị lời nói mang theo đau thương kia cấp cho rung động, không tự chủ vuốt ve mấy sợi tóc trắng của Thương Đông Nghê.

“Ân, đủ rồi. Có những lời này của ngươi cho dù phải đợi đến tóc bạc, cũng đã đủ.”

Tiểu Yên rơi lệ, hắn đợi lâu như thế, hết thảy đều đáng giá. Thương trở lại bên người, vì hắn một đêm tóc bạc, thiên hạ to lớn, hắn không thể tìm được ai có thể vì hắn mà làm vậy, hết thảy hết thảy, cho dù từng đau lòng đến mức không muốn sống, nhưng giờ đây trở thành rất giá trị.

“A... Thương... Ân ân...”

Thương Đông Nghê hôn tiểu Yên, dong đưa mộng hắn, dẫn dắt tiểu Yên đi vào hoan du diện.

Hai người chính là khó có thể chia lìa, vương vấn không dứt, nhưng có kẻ rất không thức thời đã xông vào.

“Thật ngại quấy rầy một chút, đã muốn giữa trưa hai người không ăn cơm sao?”

Người vào là Lục Tiêu, hẳn rất không thức thời đánh gãy cảnh hoan ái của Thương Đông Nghê và tiểu Yên. Hơn nữa còn là xô cửa trực tiếp xông vào, Thương Đông Nghê nhanh tay dùng chăn bao kín tiểu Yên không còn kẻ hở, bất quá vẫn để Lục Tiêu nhú mũi mũi hoặc.

“Cút!” Thương Đông Nghê chạt vật rống to.

Tiểu Yên bởi vì có người xông vào, một cái khăn trương cùng... hưng phấn, cứ thế đạt đến đỉnh phong. Thương Đông Nghê không được tiểu Yên báo động liền bị kẹp, một trận khoái cảm ập đến, khiến cả hai cùng lên cao trào.

Lục Tiêu cười trộm xoay người, kỳ thật trong lòng hẳn sớm đã cười đến nội thương.

“Thực xin lỗi, ta không biết hiện tại các người còn làm việc. Ta ra ngoài trước, không quấy rầy!”

Lục Tiêu nhanh chân trốn ra ngoài, vừa vặn tránh thoát chủ thủ của Thương Đông Nghê không biết từ đâu phóng tới, tránh được một kiếp. Ai, ba năm này bị Thương Đông Nghê gây biết bao đau khổ, nói thế nào cũng muốn báo chút thù riêng, bất quá... tạm thời không thể xuất hiện trước mặt Thương Đông Nghê. Hẳn chưa muốn đi tìm ngư đầu mã diện đánh bạc hay cùng Diêm Vương gia thưởng trà.

...

76. Chương 76

Đợi đến lúc Thương Đông Nghê từ trong phòng đi ra, trời đã có chút chuyển sang hướng Tây, đồ ăn trên bàn sớm đã lạnh, bên cạnh còn có đặt một tờ giấy.

Ta đáp ứng Hựu cùng Hi chiếu cố người đến khi tiểu Yên về mới thôi. Hiện tại, tiểu Yên đã về, ta cũng hoàn thành nhiệm vụ, nên cáo từ, tái kiến ta muốn đi du sơn ngoạn thủy, không biết chừng nào gặp lại!

Tiêu bút.

Tên Lục Tiêu này cứ thế mà chạy, còn biết tìm hắn ở đâu tính sổ đây!

Bất quá... cũng đã phiền hắn, vì tiểu Yên, ba năm qua hắn không lòng dạ nào nghĩ đến những chuyện khác, nếu không nhờ Lục Tiêu cùng hai cánh tay trái phải trung tâm, hẳn cũng không thể thanh nhàn như vậy được.

Thanh nhàn?

Thương Đông Nghê nghĩ đến một kế hoạch, vội vàng chạy vào phòng.

“Tiểu Yên.” Thương Đông Nghê tiến đến ổ chăn hôn môi tiểu Yên đang mê man vì một mối, ý đồ hôn tỉnh hắn.

“Àn... Đừng ồn, ta mệt quá.” Tiểu Yên trốn tránh sự quấy rầy của Thương Đông Nghê, một mối khiến hắn chỉ thầm nghĩ muốn hảo hảo ngủ thượng một giấc.

“Tiểu Yên, trước tỉnh tỉnh, ta muốn nói với ngươi một việc.”

“Việc gì?” Tiểu Yên hỏi, bất quá ánh mắt không hề mở.

“Ta đem chức vị thành chủ Thiên thành truyền cho Hựu, để Hựu cùng Hi quản lý Thiên thành, còn ta mang người đi du sơn ngoạn thủy, đi khắp thiên hạ, được không?” Thương Đông Nghê vừa nói vừa không hảo ý tập kích tiểu Yên.

Tiểu Yên bị hắn làm phiền, mở mắt nhìn trừng trừng Thương Đông Nghê, thuận tiện ngăn cản bàn tay xấu xa của hắn.

“Không cần người nào loạn, người đã một đêm không cho ta ngủ. Buổi sáng còn làm nhiều lần, người chê ta ba năm trước không chịu chết, cho nên hiện tại tính tha tử ta a?” Tiểu Yên bị quấy rầy giấc ngủ, khẩu khí không tốt, bất quá sự mệt mỏi khiến âm lượng hắn có phần hư vô.

“Không được nói vậy.” Thương Đông Nghê trách cứ, bất quá cũng ngừng tay, hắn quả thực làm tiểu Yên mệt đến chết, nhưng mà... hắn nhớ rõ trước kia tiểu Yên thực ngoan, sao hiện tại...

Xem ra tử lão đầu kia trong ba năm đã đem tiểu Yên ôn nhu động lòng người của hắn phá hư.

“Rất cuộc có chuyện gì, có rắc rối phóng, ta còn muốn ngủ.” Tiểu Yên nói xong liền quay về giường.

“Chờ, ta định mang người đi chu du các nước, chung quanh du ngoạn, xem các cảnh đại giang nam bắc, người nói được không?” Thương Đông Nghê hai mắt phát sáng, hắn đã có thể tưởng tượng tình cảnh hắn cùng tiểu Yên vô ưu vô lự cười ngửa lao qua thảo nguyên.

Tiểu Yên vừa nghe xong, trong mắt cũng có chút sáng rọi, bất quá sau đó nhớ đến gì, ánh sáng trong mắt liền tối sầm.

“Như vậy bọn họ sẽ rất đáng thương.” Tiểu Yên vừa nói xong, chợt nghe bên ngoài có tiếng gào.

“Chủ tử, nghe nói tiểu Yên trở lại.” Hi lớn giọng đã muốn người chưa tới thanh âm tới trước.

“Ôm ta ra ngoài.” Tiểu Yên vẫn còn buồn ngủ, nhưng một cổ ý nghĩ muốn nhìn những người đến khiến hắn cưỡng chế dời con sâu ngủ đi nơi khác.

Thương Đông Nghê ôm tiểu Yên ra khỏi phòng thì bị cảnh tượng đặc nghẹt bên ngoài cấp cho choáng váng.

77. Chương 77

Đây... đây là chuyện gì a?

Tiểu Yên cùng Thương Đông Nghê đầu trần đầy đầu chấm hỏi nhìn bên ngoài phòng chen chúc đến mức muốn nổ tung ra, có một vài người buồn bực ở cửa vì không vào được, cả trên cửa sổ cũng vậy, vào không tới lui không xong, cả một mảnh sân đông nghìn nghịt những cái đầu cao thấp.

“Chủ tử, chúng ta là đến nghênh đón ngài cùng tiểu Yên.” Cầm đầu là Hựu đang tươi cười chăm chú nhìn cả hai dựa vào nhau.

Thương Đông Nghê trên mặt xuất hiện hắc tuyến, tiểu Yên theo những rung động dần khôi phục lại.

“Có cần biến thành long trọng thể này không?”

“Đương nhiên a, kỳ thật đây là vì chủ mẫu tương lai chuẩn bị.”

Chủ mẫu? Ai a? Tiểu Yên tràn ngập nghi vấn, nghĩ nghĩ, hắn trợn mắt lên nhìn trừng trừng Thương Đông Nghê.

“Người gạt ta, nói cái gì chỉ yêu mình ta, nguyên lai người đã muốn kết hôn với người khác, vậy người vì cái gì còn cố giống ong nhìn mật, sống chết bám dính ta, đem ta chinh cả một đêm, khiến ta mệt chết khiếp, đến bây giờ hậu đình còn không đứng dậy được. Nói, trong tâm người ta là cái gì, thật sự hận không cho ta sớm chết sao? Ba năm trước chết không thành, cho nên hiện tại muốn làm ta tỉnh táo nhân vong [1] sao? Chết tiết, người ôm chặt ta vậy để làm gì? Muốn nén chết ta phải không? Buông...”

Tiểu Yên thao thao bất tuyệt không ngừng mắng, tay chân giãy giụa đòi rời khỏi Thương Đông Nghê, Thương Đông Nghê sợ hắn bị ngã, càng cố ôm chặt, mà những từ ngữ không sợ người của tiểu Yên hiện nay càng không ngừng bay xa.

Đứng ở vị trí đầu đoàn người, Hựu cùng Hi đỏ mặt ho nhẹ, những người đến xem khác hiện chưa rời đi, đã chính mắt thấy, chính tai nghe, còn kẻ còn nghĩ biện pháp chen thêm vào. Hựu cùng Hi có điểm xấu hổ, đảm đương trách nhiệm nhân sự là bọn họ, nhưng không biện pháp, người do là bọn họ mang đến, nếu thật xảy ra những chuyện như phát sinh bạo động, bọn họ có mười cái mạng cũng không đủ đền.

Cuối cùng, Thương Đông Nghêu vì tránh để tiểu Yên nói tiếp những lời khiến người khác phun huyết, đành dùng môi mình che miệng tiểu Yên lại, bắt quả tiểu Yên vẫn tiếp tục ô ô kêu, nghĩ muốn phát biểu những bất mãn.

Thiên a, cái tên tử lão nhân kia tốt cùng tại ba năm dạy tiểu Yên của hần thành cái dạng gì, hần đem một tiểu Yên đáng yêu giáo thành một hào phóng nam nhân, trước kia tiểu Yên tuyệt sẽ không đem những chuyện trong phòng ra nói, bắt quả hiện tại lại cao cao đàm luận. Thương Đông Nghêu hần xem có nên đi tìm lão gia hỏa đó hỏi rõ ràng không?

Những người còn lại hầu như đều trừng lớn mắt, cố gắng đem cảnh tượng ngàn năm một thuở này thu hết vào, bỏ lỡ sẽ không còn cơ hội, cả đời chỉ có một lần.

Hai người hôn đến nghệt thở, Thương Đông Nghêu mới chịu buông tiểu Yên ra, tiểu Yên vừa có cơ hội, định tiếp tục chữ.

“Tiểu Yên, ngươi hiểu lầm rồi, thê tử của chủ tử, thủy chung chỉ có một người...”

Hự tránh né ánh mắt giết người của Thương Đông Nghêu, nhẩn nại cười định thay Thương Đông Nghêu giải thích, bắt quả tiểu Yên hoàn toàn không cho hần cơ hội này.

“Tốt, nguyên lai người đối với ta chỉ là ngoạn chơi, chơi đùa cơ thể cùng tình cảm ta. Đến khi xong thì đem vứt ta như vứt đất, lừa cảm tình của ta nhiều năm như thế, ngươi càng đáng chết hơn!”

Tiểu Yên hoàn toàn không để cho Thương Đông Nghêu có cơ hội biện giải, một mực chắc chắn Thương Đông Nghêu phụ hần muốn thú người khác.

...

[1] Tinh tấn nhân vong: tâm chết người cũng diệt

78. Chương 78

“Không phải, tiểu Yên ngươi hiểu lầm, ta...”

“Quản ngươi năm hay sáu, mẹ nó, ngươi nếu không buông, ta liền cắn chết ngươi.” Tiểu Yên nhe răng trợn mắt, lộ ra hàm răng uy hiếp.

“Không buông, ngươi cứ cắn chết ta đi.” Thương Đông Nghêu sống chết ôm chặt tiểu Yên, nói gì cũng quyết không buông.

Mọi người trừng mắt, đây... đây thực sự là thành chủ của bọn họ sao?

Trước mắt, người nam nhân này, ngoại trừ... tóc trắng, y phục trắng, hai má có điểm gầy yếu, còn lại đều giống thành chủ như đúc, chính là...

Này này này... tính cách căn bản không giống vị thành chủ Thương Đông Nghêu cao lớn uy mãnh, lãnh khốc vô tình, bộ mặt băng giá như lúc nào cũng có người thiếu hần tiền, hơi một tí liền khiến tử phương nhiễm máu, hay nên nói...

Hần là giả, kỳ thật chân chính thành chủ chính là người bị ôm trong lòng kia?!

Hự cùng Hi cười trộm, nhìn đám người “lạc trong sương mù” biểu tình thật thú vị, dẫn bọn hần đến đây thực là quyết định đúng đắn, bắt quả phải giải quyết sự tình trước mắt, bằng không bọn họ hội không sống yên.

“Tiểu Yên ngươi thật sự hiểu lầm, chủ tử không có kết hôn cùng người khác, hần...”

Hi vội tiến lên giải thích, bắt quả rất không thích hợp, tiểu Yên đồng dạng không cho hần cơ hội này.

Tiểu Yên ở trong lòng Thương Đông Nghêu giãy giụa, bởi vì động tác quá mức kịch liệt, chiếc giày trên chân tiểu Yên rất không nghe lời đã ly khai, tạo thành một đường cong thật đẹp, chuẩn xác không sai lệch mà đáp xuống miệng Hi, sự tình khiến Hi không kịp phản ứng, trơ mắt nhìn miệng mình bị khi dễ, ngoạn ngoạn ngậm miệng lại, bắt quả có thể hiểu được sắc mặt hần...

Hựu rất không nghĩa khí bật cười to, mọi người đều bị cảnh ngộ của Hi chọc cười, nhất thời trong phòng râm râm thanh âm, giống như tùy thời sẽ bị tiếng vang đánh ngã, bất quá nếu nơi đây thật bị tiếng vang đánh ngã, bọn người này hẳn sẽ khoa trương rằng bởi vì bọn hắn quá mạnh còn nơi đây chỉ là một căn phòng thối nát.

Bất quá, người khởi xướng như không hề nhận ra sự tình, càng không phát giác phòng bọn họ hiện rất khó giữ được, vẫn như trước vì chuyện Thương Đông Nghêu có hay không phản bội hắn mà nháo nhào.

“Thương Đông Nghêu, ngươi đồ hỗn đản, xú kê đản, vương bát đản, ô quy đản, đà điều đản... Ta yêu ngươi, yêu đến mạng sống cũng không cần, ngươi còn đối ta như vậy, sớm biết vậy ta không thèm quay về đây. Cùng ngươi khác kết hôn rồi sinh hài tử cho xong, như vậy ít nhất lúc lâm chung cũng có người chăm sóc, không phải làm kẻ cô đơn, dù rằng bị ăn đến sạch sẽ, nhưng tối thiểu cũng không phải thương tâm hay thương thân.”

Tiểu Yên nháo một hồi mệt mỏi, Thương Đông Nghêu không muốn buông thì quên đi, nói thật, tiểu Yên có chút sợ hãi Thương Đông Nghêu thực sự buông tay, lấy “tình huống” hiện tại, hắn muốn kiềm giữ cũng là rất khó.

Tiểu Yên cân nhắc một chút quan hệ lợi ích, dứt khoát ngã lại trong lòng Thương Đông Nghêu, bất quá đừng tưởng như vậy là hắn mệt, ngược lại hắn đủ sức đem tất cả các loại “đản” toàn bộ chửi mắng.

Thương Đông Nghêu vốn tự nhận đuối lý, nguyên bản yên lặng chấp nhận quả trách của tiểu Yên, bất quá khi nghe tiểu Yên nói muốn cùng người khác kết hôn, tâm hắn “oanh” cái bốc lên một ngọn lửa hừng hực.

79. Chương 79

“Ngươi còn vọng tưởng muốn kết hôn với người khác, xem ra ngươi không biết tương lai chính mình.” Thương Đông Nghêu trong cơn giận dữ gầm nhẹ.

Thương Đông Nghêu hung tợn trừng mắt nhìn một đám người âm ỉ đứng xem, khẩu khí phi thường không tốt, uy hiếp nói, “Không muốn chết liền cút cho ta.”

Mọi người nghe thấy, liền lấy tốc độ nhanh nhất từ lúc chào đời đến giờ rời khỏi hiện trường, nháy mắt cảm giác trống trải thật tốt... Không đứng, đây không phải trọng điểm.

Thương Đông Nghêu ôm tiểu Yên trở về phòng, thật mau đã đem tiểu Yên áp đảo, thoát y, tiến nhập.

“A... Đau quá... Chết tiệt, ngươi thật sự hận ta không mau chết sao?” Tiểu Yên bị Thương Đông Nghêu trừng phạt vẫn như cũ, quyết không buông tha.

Tuy sáng nay đã bị hắn hạo hạo khai qua, nhưng Thương Đông Nghêu thô bạo tiến vào vẫn có chút đau đớn, nói không chừng chỗ ấy sẽ biến thành sưng đỏ.

“Ngươi còn nói vậy, xem ra không trừng phạt, ngươi sẽ không ngoan ngoan nghe lời.” Thương Đông Nghêu hung tợn tiến xuất tiểu huyết tiểu Yên.

“Ân a... Thương... không cần... không cần...” Tiểu Yên cố gắng xoay xoay muốn thoát ly sự thô bạo của Thương Đông Nghêu, cùng lúc đó sự mất cảm nhận thân mình lại nhin không được khấn cầu nhiều hơn.

Tiểu Yên kiều diễm khêu gợi mị thái càng khiến Thương Đông Nghêu thêm không khống chế được điên cuồng trêu mẫn, hơn nữa mới rồi trong lời nói tiểu Yên có chút “khích lệ” Thương Đông Nghêu ra sức làm tiểu Yên phun ra một âm tự chói tai, chỉ có thể ừ a a trong lòng hắn vận vẹo thở gấp.

“Thương... không cần sâu thế... chậm một chút... A...”

Tiểu Yên sớm đã quên việc cự tuyệt tác cầu, cũng quên luôn vừa nãy hắn đối với việc Thương Đông Nghêu phản bội sinh khí. Hắn bây giờ chỉ nghĩ phải đạt được càng nhiều khoái cảm và vui thích, hai chân bị Thương Đông Nghêu đặt trên vai, để Thương Đông Nghêu tự do ra vào.

“Tiểu Yên ta yêu ngươi... ta yêu ngươi...” Thương Đông Nghêu thâm tình ở bên tai tiểu Yên nói ra yêu ngữ, hạ thân không vì tiểu Yên cầu xin mà chậm dần trái lại có phần còn nhanh hơn.

“A a... Thương... ta cũng yêu người...” Tiểu Yên tại nơi cao trào cũng nói với hân.

Thương Đông Nghêu thỏa mãn ôm lấy tiểu Yên, bất quá... hân không quên những lời tiểu Yên nói muốn kết hôn với người khác, ghen tị khiến hân luật động.

Ta muốn đem người nhốt lại, cho người không còn biện pháp cùng bất cứ kẻ nào kết hôn.

Nguyên bản mọi người đã giải tán, lại gặp thành chủ nhà mình ôm chủ mẫu tương lai dùng dùng nổi giận đi vào phòng, liền bay nhanh đến trốn sau viện, những cái đầu tò mò tranh nhau tiến vào bên trong, muốn nhìn mọi việc diễn tiến, không đợi bọn họ tìm được một vị trí cho ổn thỏa, trong phòng đã truyền đến từng trận rên rỉ dồn dập.

“A... Thương... nơi đó không cần... Ân... lại đến...”

“Tiểu Yên... nga... thực nhanh...”

Mỗi người nghe xong mặt đều nóng bừng, kẻ không nhịn được đã phun máu mũi, có nam nhân xấu hổ lúng túng đến phát trướng, những cặp vợ chồng vốn cùng nhau đến xem diễn... a, là cùng nhau đến đón chủ nhân đã sớm không thấy bóng dáng, chắc là trốn đi ân ái, tóm lại, một đám người không chịu thấu liền bỏ chạy như chiểu thú tán, để đi giải quyết những điều khó nói, sót lại chỉ có Hựu cùng Hi hai người.

“Ai, sớm biết rằng như vậy đã giải quyết, chúng ta không cần đối chủ tử giải thích.” Hi phi thường tức giận đứng một bên thật giống hài tử.

“Được rồi, đi thôi, nếu để chủ tử biết chúng ta ở đây nghe bọn họ ừ a rên rỉ, chúng ta sẽ trở thành những người không có ngày mai.” Hựu buồn cười kéo đồng bạn với lòng tự trọng đang tổn thương đi. Hi nhón miệng bước theo. Xem ra Thiên thành phải bận rộn lắm đây.

80. Chương 80

Trải qua sự vận động của Thương Đông Nghêu, tiểu Yên tỉnh lại đã là mấy ngày sau, hân nghi hoặc nhìn giá y trên người, còn có, nhịp rung lắc lắc này là sao?

Tiểu Yên xúc liêm mạc màu đỏ thẫm lên, hân ngậy người một lúc.

Đập vào mắt hân chính là đoàn người hết thấy y phục phủ hồng sắc, mà Thương Đông Nghêu cười trên tuần mã cao lớn uy mãnh đi đằng trước, càng quái dị hơn chính là, hân trên người chính là phục sức tân lang.

“Dừng, dừng cho ta.” Tiểu Yên mặt xám đen kêu to.

Xa phu khổng chế hoa mã xa, nghe được tiếng quát tiểu Yên liền dừng xa mã đảm đương vai trò kiệu hoa, đội ngũ đón dâu vốn đều nhịp cũng dừng lại, tò mò quay đầu nhìn tân nương đứng trên kiệu.

Thương Đông Nghêu gặp tiểu Yên tỉnh, cao hứng một chút, nhưng giây tiếp theo đã bị hành động nguy hiểm của tiểu Yên kéo hạ mây.

“Đi vào, có biết hay không như vậy rất nguy hiểm.” Thương Đông Nghêu cười ngựa đến bên cổ kiệu.

“Ta vì cái gì phải mặc giá y? Còn có, xa mã màu đỏ như huyết này là làm sao?” Tiểu Yên khí thế một chút cũng không thua Thương Đông Nghêu.

Thương Đông Nghêu thở dài một hơi, nhảy xuống ngựa, leo lên xe, đem tiểu Yên kéo vào trong, tiểu Yên đáng yêu của hân rốt cuộc đi đâu vậy?

Tiểu Yên ngồi thoải mái trên tấm đệm mềm mại, hai tay chống vào thắt lưng nhìn trừng trừng Thương Đông Nghêu, rất có khí thế người không giải thích rõ ràng liền cho người đẹp mặt.

“Giá y là ta giúp người mặc, người phải theo ta hồi Thiên thành làm thê tử của ta.”

“Ta vì cái gì phải theo người hồi Thiên thành... Cái gì! Thê tử?!” Tiểu Yên giật mình nhìn thẳng vào Thương Đông Nghêu, hoài nghi chính mình nghe lầm.

“Đúng vậy, người phải làm thê tử của ta, làm chủ mẫu Thiên thành.” Thương Đông Nghêu nghiêm túc nói.

Cái này thật khiến tiểu Yên đỏ cả mặt, nguyên lai chủ mẫu Hựu đại ca nói là hần, kia... hần không phải đã hiểu lầm Thương Đông Nghê sao, kia... kia... Hần đã không công bị Thương Đông Nghê trừng phạt.

Nhìn tiểu Yên trong chốc lát then thùng, trong chốc lát trừng mắt, thật sự đáng yêu cực kỳ, hạ phúc một trận khô nóng, hần muốn tiểu Yên, Thương Đông Nghê đem tiểu Yên ôm vào lòng, nhắm nháp đôi môi đỏ mọng, sủng nịch hôn liếm.

“Sửa hài tử, ta cả đời này chỉ yêu một mình ngươi, đợi ngươi ba năm, đợi cho tóc thành bạc, nếu không lấy ngươi đem về, ta chính là ngu ngốc.”

Kỳ thật, hần là vì sợ tiểu Yên ghét bỏ hần mà “hồng hạnh xuất tường” vì để ngừa vạn nhất, vẫn sớm mang tiểu Yên về Thiên thành cho tốt, như vậy ít nhất khi hần không ở nhà còn có người trông giúp hần.

“Kia... ngươi vì cái gì cũng không nói với người ta, còn thừa dịp người ta mê man ngành bộ giá y này lên, cũng không hỏi ta hay không nguyện ý.” Tiểu Yên ngoài miệng oán giận, trong lòng lại ngọt ngào.

“Không nguyện ý cũng phải nguyện ý, ngươi cả đời chỉ có thể có ta, hơn nữa ngươi bị ta ăn đến sạch sẽ, ta không cần ngươi, ai cần ngươi.” Thương Đông Nghê đem chính mình nói đến thật vĩ đại, tiểu Yên bất mãn thúc hần một cái.

“Ta mới là không tin ngươi, cái gì cả đời chỉ có ta, trước ngươi cũng không phải có ái nhân sao, kêu... kêu cái gì... Mạnh Lăng, hiện tại liền vứt bỏ quan hệ.” Tiểu Yên lại chống tay vào thắt lưng, trừng trừng nhìn Thương Đông Nghê khởi xuồng chuyện cũ.

81. Chương 81

“Ô... kia đã là quá khứ, Mạnh Lăng hần chính là đối tượng để ta phát tiết, không phải ái nhân của ta, nói cho cùng nếu không phải nhờ Mạnh Lăng, ta sao có thể gặp được ngươi, có cơ hội được yêu ngươi.”

Thương Đông Nghê bị tiểu Yên đố đến á khẩu không cách nào trả lời được, chỉ đành làm nũng ra vẻ đáng thương hề hề cầu xin tiểu Yên tha thứ, tiểu Yên cười duyên né tránh, ở trong lòng Thương Đông Nghê vạn trái uốn phải, Thương Đông Nghê sao có thể không thừa nhận hấp dẫn tiểu Yên, quay người đem tiểu Yên đặt trên đệm, bàn tay tiến đến vuốt ve tiểu quả mẫn cảm.

“Nga... Thương đừng...” Tiểu Yên chuyển thân nghĩ muốn tránh xa, Thương Đông Nghê đem hai tay tiểu Yên kiềm cố trên đầu, hai chân tiểu Yên bị tách ra, vòng quanh thắt lưng.

“Tiểu Yên... ta muốn...” Hỏa nhiệt Thương Đông Nghê cách lớp y khó cạy xát bí địa tiểu Yên, kích động tiết ra một ít nhiệt dịch.

Tiểu Yên đỏ mặt gật gật đầu, sau đó chủ động hôn Thương Đông Nghê, chính hần cũng muốn được Thương Đông Nghê yêu thương, hành động tiểu Yên, không thể nghi ngờ càng cổ vũ Thương Đông Nghê, rất nhanh Thương Đông Nghê đã thoát bỏ y phục tiểu Yên và mình, sau đó tiến nhập thân thể tiểu Yên, cuồng mãnh tiến xuất.

“Ân... Yên... hảo nhanh a...”

“A ô... đau... ngốc... ngu ngốc... nhẹ một chút...”

Tiểu Yên rất nhanh liền thích ứng Thương Đông Nghê tiến vào, hai chân chủ động vòng lên thắt lưng Thương Đông Nghê, hỏa nhiệt hai người khiến xa mã rung lên, càng lung lay lại càng cổ vũ cho thể công của Thương Đông Nghê, *** khiến hai người kịch liệt truyền đến tai mã phu gần nhất, hại hần thiếu chút nữa phun máu mũi.

Tiết rên rĩ không tiết chế càng lúc càng vang khắp đội rước dâu, mỗi người trên mặt đều xuất hiện nét đỏ không bình thường, đi theo còn có Hựu cùng Hi lắc đầu thở dài, chủ tử không khỏi nhiệt tình quá đi, chưa bái đường mà đã động phòng, thực lo không biết đội ngũ còn chưa tới Thiên thành, những người này có hay không thiếu máu nhiều quá té xỉu.

Bất quá... nhóm chủ tử hạnh phúc thì tốt rồi. Hựu cùng Hi nhìn nhau cười.

Bầu trời hôm nay... tràn ngập sắc xanh...

...

-o- Hoàn -o-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-thai-lang>